

The book cover features a dark, textured background with a central, glowing green and blue circular area. A black silhouette of a bird with its wings spread is flying towards the right within this glowing area. The author's name is in the top left, and the title is in the bottom right.

Miloš Konáš

BLÍZKÁ SETKÁNÍ
S REALITOU

(real fantasy)

Miloš Konáš

***BLÍZKÁ SETKÁNÍ
S REALITOU***

(real fantasy)

P E N Í Z E

Motto: Milton Friedman – Inflace je nemoc, která – není-li zastavena včas – může společnost zničit.

„Pokud se co nejdříve neshodneme, mohlo by to tentokrát být pro lidský svět kritické!“ řekl po posledním zasedání Mezinárodního měnového fondu jeden z představitelů, který samozřejmě nechtěl být jmenován. Řekl to s tím nadneseným nadhledem, jakým se vykazují všichni mocní co sedí na postech ovlivňujících svět, aniž by hnuli prstem, protože nemají chuť nic měnit. Jakákoli nová myšlenka by mohla ohrozit jejich postavení a zájmy a tak musí vše běžet v daných mantinelech a intencích jimi určených a pokud možno nezadrhávat se. Ono prohlášení vyhodnotil deník Ekonomist následovně: Všichni jsou pro, ale nikdy se neshodnou jak toho dosáhnout.

Jenže tentokrát se to opravdu zadrhlo. K jednotnému názoru mezi mocnými nedošlo. Předběžné dohody ztroskotaly. A vinili se za to všichni navzájem.

Jestli někdo někdy bude zpětně zkoumat momenty onoho období a analyzovat je, aby se dopátral proč byly následky tak katastrofální, sotva uspěje. Jednalo se zřejmě o souhru náhod, ke kterým dochází v dějinách jen zřídka. Jako při ukřižování Ježíše Nazaretského, pádu Bastily nebo po Sarajevském atentátu.

A šlo to rychle, mnohem rychleji, než se dalo předpokládat a především, než tomu bylo možno jakkoli zabránit. Lidský svět se opět začal hýbat, ale tentokrát i hroutit.

V baru Globus, který se nacházel v suterénu postaršího domu nedaleko středu města, sedělo obligátních třicet hostů, většinou párů nebo párečků a na parketu přešlapovalo pár dvojic. Bylo kolem půlnoci a saxofonista Petr Pam do unylého ploužáku zasadil

znenadání ostřejší a chraplavější tón, aby ty mumie před půlnoční přestávkou alespoň částečně probudil a rozhýbal. Už se těšil, že si u baru dá dvoudecku činzána s ledem a citronem, což bylo lacinější, než skotská whisky, na kterou v poslední době přestával mít chuť i peníze. Zpěvačka Lill dozpívala poslední sloku a šla mu držet místo. To naznačovalo, že za ní bude muset zaplatit.

„Víte, co je nového?“ zeptal se barman, když jim přisunul skleničky. „Zvyšujeme ceny! Na newyorský burze právě vyskočilo zlato o dvacet procent!“

Petr Pam se o burzy nijak nezajímal. Ale barmana znal jako dobrého kšeftmana, který dovede na peníze reagovat rychle a spolehlivě.

„Co to říkal o zlatu?“ zeptala se Lill. Měla štíhlou postavu, dobře modelované nohy, jen pusinka se zdála stále vyšpulená, pro zájemce jakoby připravená k polibku. Občas se nějaký našel, pozval ji a ona se pak musela rychle rozhodovat, kam až může dovolit onomu žadateli přístup a zda si při tom vydělá na nové lodičky či jen lacinou kabelku.

„Má informace. Někdy jsou informace cennější než peníze! Když bude dražší zlato, bude dražší všechno!, řekl rozhodně Petr Pam a na Lill se usmál. Už několikrát spolu skončili v posteli, ale jejich vzájemné soukromí to nenarušovalo. Věděl, že nemá právo na ni žárlit a tudíž její status respektoval. Měli tu ostatně svá pevná zaměstnání, která je jakž takž živila. Pam bydlel přes dvě ulice, což mu náramně vyhovovalo. Život ve městě se ho většinou netýkal neboť ho ignoroval celodenním spánkem. Jen občas vyšel do centra a sledoval v tom spěšném přesunu lidí ženské obličej, a občas se otočil za dobře stavěnou postavou. Zejména tvarování nohou posuzoval náročně a málokterým dal nejvyšší známku. Výlohy a výklady ho nijak zvlášť nepřitahovaly, spíš si prohlížel vkusně navržené plakáty na informačních tabulích a někdy uspokojeně vykřikl nad reklamním billboardem, který ho zaujal.

Žil docela obyčejný všední život a ve svých šestadvaceti nesnil o změně, protože neměl naději na nějaký kvalitativní skok, který by mu přinesl slávu a peníze. Nepředstavoval si, že by hrál na zaoceánské

výletní lodi, nebo v symfonickém orchestru. Bez konzervatoře byl jen průměrným muzikantem zvládajícím komerční hudební žánry, u kterých byl eventuálně hotov vydržet až do smrti. Nevábná perspektiva zavánějící tuctovostí. Jenže, co v dnešním světě není tuctové? Na vše je vymyšlen obligátní postup udržující zisky i tempo života, které jako by se stupňovalo, aniž k tomu člověk zavdá příčinu. Tady v baru Globus se ono tempo příjemnou muzikou a dobrým alkoholem mělo spíš iluzorně zmírnit. Jenže v pohodě ubíhá čas daleko rychleji. Proto rychle uběhla i půlnoční pauza. Muzikanti nastoupili opět na pódium, basista kývl na ostatní a v příjemném akordu elektronických varhan se jala Lill zpívat *Tam v dálce je můj svět*, tuctovou písničku, kterou jí Petr Pam složil. Ten večer barman zvedl ceny o pět procent, aniž si toho kdo všiml.

Následující den se nic podezřelého nejevilo, i když o nenadálém skoku ceny zlata informovaly ranní internetové zprávy a všechny rozhlasové i televizní stanice. Banky sice tajně vyhlásily pohotovost, svolávaly se narychlo správní rady a vytvářely možné scénáře, ale nebylo čeho se bát. Většina ekonomik zadlužených států už byla v podstatě v područí bank, od kterých si půjčovaly vesle dál. Počítalo se s tím, že cena zlata opět klesne. Jinak to ani nebylo možné. Asijské burzy však zareagovaly nečekaně. Vytáhly kdoví proč cenu ropy a hlavně zemědělských komodit. Přitom všechny měny zůstávaly vůči sobě ve stejných relacích. Jakoby peníze v tomhle směru nic neznamenaly. Ku konci seancí to vypadalo na burzách jako v rozbořených mraveništích. Ale spíš šlo o chaos. Hlavní položka, na kterou se soustředil zájem, zlato, už byla na mnohonásobku předešlé hodnoty. Zato ostatní akcie se řítily prudce dolů, aniž kdo pochopil, jak k takové situaci mohlo dojít. Index Down Jones skoro nestačil reagovat. Dolar a ostatní směnitelné měny tím rapidně ztrácely hodnotu. Proto se mnohé transakce s prodejem a nákupem ani neuskutečnily. Za imaginárními čísly oblétávajícími zeměkouli a měnicími se každým okamžikem se najednou skrývalo prázdno.

Nikdo nechtěl jen tak, bez záruky, na základě jakýchsi hausnumer, poskytovat hmotné předměty a zboží. Tím ceny akcií padaly dál. Některé trhy naráz zkolabovaly.

Makléři, překupníci, burzovní obchodníci i podvodníci, kteří tímto obchodem žili, ztráceli přehled a kontrolu, a znejistěli. Přilévání svými chaotickými rozhodnutími do děje ještě větší zmatek. Prodělávali i spekulanti na pokles trhu.

Příští dny se začalo ozývat zaklínací slovo inflace ve všech médiích. Možná k tomu napomohl i náhlý pád banky JP Morgan, která s sebou strhávala řetězově další. Stát ji tentokrát nestihl podpořit. Banky byly naráz v obležení lidí čehož využili hakeři k přetížení bankovních webů a elektronické bankovníctví přestalo fungovat. Z těch nečekaných ran a ranů se už banky nevzpamatovaly.

V tisku se objevila zpráva o Hedge Fund Research (Hlavní databanka hedgeových fondů) která oznamovala, že fondy zpravující několik bilionů dolarů pro penzijní fondy, se zhroutily. Peníze jakoby po slově inflace přestaly znamenat jistotu. Všichni se soustředovali na ceny. A ty jely nečekaně prudce vzhůru. Na vládní intervence do bankovních struktur už nezbyl čas. Ovšem, zadlužené státy, zejména ty evropské, využily situace a odmítly své dluhy splácet. Byla to vlastně jejich poslední šance, jak se zbavit neodvalitelného břemene, které trvale tížilo a narůstalo. To vyvolalo další šok a uspíšilo pád eura, dlouhý čas balancujícího nad koncem své existence. Bylo zbytečné svolávat Evropskou Radu, a všechny dosavadní orgány Unie, protože ta se bez jakýchkoli oficialit prakticky a tiše rozpadala. Zato vlády zasedaly v každé zemi a snažily se řešit nenadálý ultrakrizový stav.

Petr Pam se probudil v půl páté odpoledne. Vhodný čas na protažení, vykoupání a posilnění. Rozhodl se dát si, jako obvykle, něco teplého v bistro na nároží. Jenže předtím potřeboval vybrat peníze z bankomatu. Stála před ním poměrně dlouhá fronta. Zařadil se, sledoval automobily pomalu se ploužící v kolonách a lidi spěchající po chodníku a měl pocit, že je jich nějak méně než obvykle.

Zato osob ve frontě za ním přibývalo. Najednou ho překvapil rozruch u výdeje peněz. Kdosi začal kopat do bankomatu a hlasitě nadávat:

„Nevydává!“ Je prázdněj! Bedna je prázdná!“

„Jestli nemáš náhodou prázdný konto!“ popichoval ho kdosi.

„Tak si pod' vybrat ty svý milióny, nádivo. Nedostaneš tu ani šesták!“

Zjistilo se, že bankomat opravdu nevydává. Zřejmě už neměl z čeho. Na displeji se objevila písmena: MIMO PROVOZ.

„Zloději!“ zvolal kdosi!

„Vraťte mi úspory!“ přidal se další.

Lidé stáli dál ve frontě, jakoby nevěřili, že tady už nikdo nic nedostane.

Jakmile se začaly zvedat ceny, ti, co měli peníze v bankách je panicky vybírali v bláhové snaze je uchránit před znehodnocením. Jenže hodnota papírových peněz klesala od hodiny k hodině tou nesmlouvavou silou ekonomických zákonů, které byly narušeny, aniž kdo věděl čím.

Najednou jeden z čekajících udeřil do displeje a sklo se rozsypalo.

V tu chvíli začalo houkat poplašné zařízení, lidé na chodníku se zastavovali a shlukovali a Pam raději z beznadějně fronty vycouval.

V kapse našmátral drobné a malé bankovky a nebyl nijak rozmrzelý. Za obnos, kterým disponoval, by si mohl poručit tři večeře. Jenže, jak shledal u pokladny bistra, mýlil se.

„Kompot musíte vrátit, na ten už vám tahle částka nestačí, řekla unyle pokladní, když se před ní vyšacoval ze všech kapes. Švestkový kompot mu bez okolků z tácu sebrala. I tak se navečeřel u stolku v rohu bistra, který si tu oblíbil. Něco k pití si dá až v baru. Barman mu to bez problému napíše na futro, notabene, dnes večer má stejně dostat výplatu.

Vlády a vlivné instituce zasedaly nepřetržitě. Pokoušely se neřízenou inflaci dostat pod kontrolu, neboť ta se nezastavila před

žádným státem a především před žádným obchodem, zejména těmi s potravinami, před kterými se tvořily stále delší fronty, bez ohledu na horentně stoupající ceny.

Novináři čekající na výsledky vládních rozhodnutí mezitím zachytávali ekonomy, vědce, prognostiky i věštce a ždímalí z nich odpovědi na otázky, které nic neřešily. Nikdo konkrétní a použitelné rady nepřinášel, obzvlášť když euro už přestalo být uznávaným platidlem. Na peníze, které v posledních desetiletích nebyly ničím hodnotným podloženy, a udržovaly se ve směnných kurzech jen jakousi benevolencí trhu a setrvačností, dovolující s nimi zacházet čím dál necitlivěji, teď dopadla realita. Z peněz se staly bezcenné barevné papírky, jak to předvídal před časem jistý filosof a univerzitní profesor, který vymyslel i jiný termín. Ten se nyní mohl stupňovat a dojít co nevidět k vyvrcholení: TEKUTÝ HNĚV LIDU.

Některé státy se rozhodly inflaci usměrňovat a nařídily limitovat alespoň ceny potravin a pohonných hmot. Ale co se dalo limitovat, když nikdo už nechtěl brát za zboží papírové peníze, které ztrácely hodnotu každou hodinou. Ve státech náchylných k diktatuře byla mobilizována armáda.

„Kolik teď u tebe stojí pivo?“ volal Pam na barmana, který tu měl celý podnik pod dozorem. Ani se přesně nevědělo, komu bar patří. Vše tu běželo jaksi automaticky, aniž kdo dával povely či rady. Personál se skládal z uklízečky a myčky nádobí, muzikantů, vyhazovače, jenž zároveň obstarával zásoby, servírky a barmana Pavla Kena, který za všechno neoficiálně zodpovídal. Kupodivu to klapalo a zdálo se, že tenhle špatně větraný lokál bez oken, hezky zapadlý pod úroveň ulice, docela slušně prosperuje. Téměř denně byl plný a Pavel Ken odesílal pravidelně na určené konto uspokojivé částky. Tentokrát poslal trojnásobek.

„S penězi tu končíme! Dostanete naturálie. Vyber si, na co máš chuť a co se ti hodí. Dokud tu ještě něco zbývá. Počítám, že pozítří definitivně zavřeme!“

„Co blbneš, přece se musíme nějak žít!“

„Tady už sotva. Za pár dní bude všechno jinak a pochybuji, že tenhle podnik to přežije. Sebere ho nějaká velká vlna, která se přizene a my ani nebudeme vědět odkud přišla. Ale je třeba, abychom na ni byli připraveni, nebo nás smete, než se stačíme nadechnout. Něco se možná dovíme na svolaném táboru lidu. Půjdeš taky, ne?“

„Já půjdu, přidala se Lill, která právě přišla a dala si dvě deci cinzana, když zjistila, že se dnes zaměstnancům podává místo výplaty pití zdarma.

Tábory lidu byly svolány levicovými organizacemi ve všech velkých městech. Měly zřejmě vyburcovat občany a přimět je k revolučním činům proti neschopným vládám, které nedělaly nic, protože se prakticky nic dělat nedalo. Šíleným a neukočírovatelným tempem inflace přišli lidé prakticky o všechno. Takových byla většina a neměli čím se bránit. Proto ochotně zaplňovali ulice a věřili, že nějaký vykupitel se přece jen najde, poradí jim, pomůže nebo že je alespoň nasytí. Jako Ježíš Kristus pět tisíc poutníků v Galileji (z pěti ječných chlebů a dvou ryb).

Ten večer v baru Globus začali hrát o hodinu později. Hosté si nechtěli nechat vysvětlit, že se tu peníze za konzumaci už neberou, dokud barman hlasitým projevem nezorganizoval postup. Na podnos byly odevzdány hodnotné předměty a na kartičku napsán požadavek. Servírka pak roznášela plné lahve whisky, sekt i kaviár, vybrané sýry a rybí očka i tuctové tyčinky, jako doplňky do ceny předmětu, který byl nabídnut ke směně. K barmanovi se na podnosu dostávaly nejčastěji hodinky, prstýnky, přívěšky i náušnice a on ty předměty jednoduše shraboval do zásuvky u baru, kterou ani nezamykal. Leckomu zvolený postup mohl připadat troufalý, drzý až nelegální, ale protestoval jediný host, kterého uvaděč Adam vzápětí s nutnou grácií zvedl ze židle, vyvedl z místnosti a v prázdném vestibulu

nakopl, pro výstrahu, aby se už nevracel, i když dotyčný vykřikoval, že je vysokým úředníkem na ministerstvu spravedlnosti.

I tak to byl bouřlivý večer, který tu Petr Pam v poslední době nezažil. Hudba nehrála ploužáky, ale stále rychlejší skladby, při kterých většina návštěvníků křepčila na parketu jako pomínutá. Zejména se líbily staré rokenroly, které zpívala Lill sytým hlasem, přeskakujícím v konečných fázích až do fistule. Někdy dokonce při vhodné skladbě začala jódlovat. Večer se proměnil v jakýsi zoufale ryčný karneval před potopou, kterou už každý očekával, ale nikdo si nedovedl představit v jaké formě se může objevit. Jenom se bezpečně vědělo, že přijde. A nikdo v podstatě nemyslel na obranu. Nikdo nikam neprchal, protože nebylo kam. Leda do nějaké zapadlé vsi na konci světa.

Barman nashromáždil hodnotné předměty za několik desítek tisíc, ale zásoby značně prořídly. Jako bonus za vlastní iniciativu si na zápěstí nasadil nápadně velké hodinky se zlatým ciferníkem. Za ty host požadoval tři lahve whisky, ale dostal pouze jednu. Barman Ken dobře odhadl odlesk kočičího zlata, které mohlo zmást jen hlupáky.

Podobně se začalo kšeftovat s pohonnými hmotami. Tam, kde ještě bylo co, čerpali pumpaři benzín za naturálie. Venkovani vozili k pumpám husy, kačeny, králíky i holoubata, aby dostali ještě pár litrů benzínu, protože přísun nových dodávek se pro nevyjasnění způsobu plateb preventivně zastavil. Za plnou nádrž se nabízely prstýnky, hodinky, třeba i zlaté náušnice.

Vláda Spojených států uvolnila státní rezervu a zavedla přidělový systém benzínu a nafty zdarma. Prakticky až do vyčerpání zásob. Nakoupit další pohonné hmoty ze zlatého fondu však kongresmani neschválili. Ani přes velký nátlak voličů. Možná si spočetli, že k příštím volbám sotva kdy dojde. Leckdo předpovídal rozpad Unie. A mobilní lidé se hůře usměřňují. Ti, co vlastnili ranče s chovy koní si mnuli ruce. Vypadalo to, že automobilový provoz

orientovaný na spalovací motory bude totálně utlumen, což pro Ameriku znamenalo nepředstavitelný chaos, možná všeobecnou stagnaci, ale především zmnožený tekutý hněv lidu.

Nejhorší to bylo s jídlem. Nikdo ve vyspělých zemích dřív nepomyslel na nějaký nedostatek v zásobování potravinami. Vždycky byly prodejny plné zboží. Jenže po nenadálém znehodnocení peněz, vyskakovaly ceny o nesmyslné nuly na konci tak rapidně, že ta hausnumera mnozí ani nedovedli přečíst. Obyčejní lidé se k tak nesmírným částkám ve svých peněženkách nedopočítali.

Do velkoprodejen začaly váznout dodávky masa, chleba i bílého pečiva. Jakmile lidé uviděli prázdné regály, zpanikařili. Navíc začali pociťovat hlad, vpadali do samoobsluh a prodejny potravin a bez jakéhokoli studu brali co se dalo, aniž uvažovali o placení. Mnohé markety preventivně zavřely. Ale ty byly dobývány násilím, protože se masy domnívaly, že jsou před nimi potraviny schovávány. Přivolané bezpečnostní složky rozháněly lidi obušky a plynem. Zavírat je nebylo kam. Vyhnanci se srocovali jinde, prováděli na obchody další nájezdy a vybírali z regálů všechno, co ještě s jídlem alespoň trochu souviselo.

Pekaři dopekli. Mouka, kterou uvolnily ze svých železných zásob státní sklady, se obyčejně až do pekáren nedostala.auta byla přepadávána cestou a valná část mouky při drancování znehodnocena. Někteří lidé shrabovali zbytky rozsypané mouky z chodníků, dokonce z prašných cest a odnášeli ji do svých příbytků v představě, že z ní upečou alespoň placku na zahánění hladu, který už hrozil všem těm, co neměli doma dostatečné zásoby, a takových lidí byla většina.

Školy přestaly vyučovat. Jednak z bezpečnostních důvodů, jednak z chaosu. Pracující se nedostavovali do zaměstnání, protože vážla doprava a většina podniků už stejně vyhlásila bankrot. Ale na Hladové tábory lidu jich přišly statisíce.

Barman Pavel, Lill a Petr Pam se drželi na okraji davu, kde nic neviděli, ani neslyšeli. Vlastně se ani nedalo určit řečnické centrum. Megafony oslovovaly jen malé okruhy lacinými politickými hesly nabádajícími spíš k revoltě, než ke kázni, ale základní podstatné řešení neměly. Davy se nervózně vlnily a snažily hýbat, jenže nebylo kam. Už i ulice do centrálního náměstí byly zaplněny a lidí stále přibývalo.

„Z toho tu kouká jen malér“, řekl Ken.

„Proč myslíš? Vždyť vypadají všichni ukázněně.“

„Teď ano, ale stačí nepatrná jiskřička, někdo strčí do druhého loktem, někdo nevydrží s nervy, někde mezi nimi bude provokatér a co se pak s tím davem stane?“

„Nejspíš se navzájem všichni pošlapou!“ hlesl Petr. Tlačíme se pryč! Tady nikdo nic nezmůže!“ křikl na oba, protože pochopil, že sebevětší dav v této situaci nenajde řešení a demonstranti se při náhodné mele ze zoufalství pustí sami do sebe.

Tekutý hněv lidu se začal rozlévat do všech koutů náměstí, zaplavoval nezajištěné obchody, krámy, pasáže, neuzamčené kanceláře institucí, které se včas nepojistily a nezabarikádovaly. Lidé se vlamovali i do soukromých bytů a plenili vše, na co přišli. Kdo objevil cokoli k jídlu a nestačil to v okamžiku pozřít, na toho se vrhli ostatní. Lidská důstojnost byla v nenávratnu. Zbylo jen hladové a krvelačné stádo.

K eskalátoru metra se dostali s potrhanými oděvy a s modřinami, tak, jak si museli klestit cestu davem. Lill lapala po vzduchu, i když ji oba muži drželi mezi sebou. Teď stáli na schodech do podzemní dráhy, které nebyly v provozu.

„Jdeme dolu pěšky,“ rozhodl barman.

„Co když nic nepojede?!“

„Ale pojede!“ chlácholil Lill Pam, a myslil si totéž!

„Musíme to zkusit, teď už nám jiná cesta nezbývá, chceme-li se odsud dostat bez dalších modřin a škrábanců!“

Byla to sice úniková cesta z davu, ale značně nejistá. A kupodivu pustá. Žádní lidé se tu neobjevovali. Ale v podzemí svítila světla, to naznačovalo, že mohlo jezdit i metro.

Došli bez problémů na nástupiště, které bylo liduprázdné, až na několik postav schovávajících se za sloupy. Vzápětí se vynořily: měly na hlavách kapuce a někomu se blýskal nůž v ruce! To bylo zlé! A blížily se. Prakticky nešlo nikam utéct.

Barman proti nim natáhl ruku s rozevřenou pěstí, jako by je chtěl zastavit a zvolal:

„Nemáme nic k jídlu, nemáme nic drahocenného!“ a všiml si, jak mu na zápěstí blýská ten pozlacený ciferník hodinek, které včera

směnil za láhev whisky a pohádal se o ně s návštěvníkem, jenž tvrdil, že jsou zlaté.

„Až na tyhle zlatý hodinky, který mají cenu auta!“

Bez lítosti stáhl ze zápěstí chronometr, který nosil od včerejška na ruce víceméně z recese, a už přesně věděl, co s ním udělá. Byla to vlastně jediná možnost, jak získat čas a pokusit se o únik. Jenže nebylo jisté, zda ten trik zabere. Pak by je tu mohli tihle podezřelí otrhanci, nejspíš nějaká parta z předměstí, nejen obrat o všechno co mají, ale v nejhorším případě i o život, jako že by předtím ještě stačili před jejich očima Lill znásilnit.

Rozpřáhl se jak na bowlingu a vší silou vrhl blýskavé hodinky po dlaždicové podlaze nástupní stanice směrem k násilníkům. Ti, jako by se té zářivé věci lekli, nadskočili, nebo se hbitě uhnuli a pak teprve všichni, téměř naráz, se za blýskavým předmětem vrhli na zem a začali se o něj prát. Barman bez váhání skočil do kolejiště, stáhl s sebou bojácnou Lill a všichni tři se rozběhli do tunelu metra, aniž je kdo začal pronásledovat. Jenže koleje vedly do úzícího se prostoru, kde bylo nebezpečné se pohybovat.

„Aby nás nepřejel vlak!“ obávala se Lill a klopytala na vysokých podpatkách, které jí bránily v rychlejší chůzi. Prakticky nevěděli kam jdou. Vedly je jenom koleje. Podél nich byl sice úzký chodníček s různými výstupky ale po něm se dalo postupovat daleko pomaleji. Místy svítila orientační světla, ale převládalo šero a někde i naprostá tma..

Asi po půl hodině klopytavé chůze ucítili zvýšený tlak vzduchu a hlomoz, který signalizoval jediné: Odněkud jede vlak. Pokud se včas nepřimáčknou ke stěně, jsou smetení. Lill začala ono nebezpečí vnímat hystericky, s patřičným ječením. Museli ji mezi sebe přitisknout a čekat až proud vzduchu, který se změnil v náraz, spolu s děsným hlukem tak jak se kolem nich míhaly osvětlené vagóny, opět pomínou. Pak uvolnili sevřenou postavu dívky a Lill se v bezvědomí sunula k zemi. Nebyl tu vhodný prostor ani čas na umělé dýchání, na poplácávání po tvářích, na výraznou snahu dívku přivést znovu k vědomí. Věděli, že Lill žije a tak ji vzali za ruce a nohy a po kolejišti nesli stejným směrem, kterým se vydali. Za chvíli sama přišla k sobě, ale jít už nedokázala. Pozvolna se začalo jakoby rozednívat a oni konečně přišli po kolejích k další podzemní stanici, která, jak opatrně zjistili, byla naštěstí bez nebezpečných individuů. Eskalátor je vyvezl

až na ulici. Jenže nevěděli, kde jsou. Ocitli se ve čtvrti, kterou nijak dobře neznali, ale pochopili, že přešli pod zemí celou šířku řeky, která tu městem protékala. K baru Globus to měli hezky daleko.

Ten večer začala zhasínat světla a rozhlasové stanice, stále ještě plynule vysílající, na rozdíl od televizí, oznamovaly anomálii, která se očekávala už dávno. Trafostanice elektrických přenosových sítí nezvládly nápor větrných elektráren, jež v mimořádně silném vzduchovém proudění vyprodukovaly více energie, než vedení vysokého napětí byla sto přenést. V kritickém koridoru ze severu na jih vznikalo přepětí a začaly vypadávat uzlové body trafostanic, jeden za druhým. Naráz se celá velká území ocitla bez proudu. Přišel ten dávno obávaný a odborníky očekávaný blackout. Paradoxně z nadbytku energie. Místy začaly samostatně naskakovat ostrovní systémy - vodní, uhelné a atomové elektrárny. Jenže bylo třeba nejprve elektrickou energii přesměrovat do nejpotřebnějších míst - do nemocnic, na železnice, do vodáren, továren a jiných exponovaných institucí; a k nočnímu osvětlení měst. K tomu už většinou nedošlo. Poprvé zaznamenaly stacionární družice výpadky světla nad velkou částí Evropy v rozsahu dříve nevídaném. Vlaky zůstávaly stát na tratích, letadla nestartovala, komunikační spoje ohluchly. Zbyly jen mobilní telefony, dokud jim vydržely baterie. Lidi najednou byli bez základních zdrojů civilizační techniky: bez elektrického proudu, bez nafty a plynu, bez vody. A nedalo se předpokládat, že se vše v krátké době vrátí do normálního stavu. To znamenalo jen jedno: návrat o několik století zpátky, kde přežijí především ti jedinci, kteří jsou schopní postarat se sami o sebe.

Když konečně došli k baru Globus uviděli přešlapovat před vchodem ostatní zaměstnance v jakési vzpurné skupince, jakoby byli připravení k protestní akci, či přímo k demonstraci a stávce!

„Už doma nemáme co jíst!“ bylo slyšet připravené výkřiky.

„Rozdělíme si, co tu ještě zbylo!“ vystoupil s požadavkem vyhazovač Adam a bylo zřejmé že jsou domluveni a jeho návrhu by se nemělo odporovat.

Vešli dovnitř, zapálili svíčky a byli hotovi se dělit o to, co z barových zásob zbylo, aniž za sebou pro bezpečí zamkli hlavní vchod. Barman zotvíral všechny zásuvky, skříňky a regály a na připravené stoly uprostřed podia nosil vše, co bylo k jídlu, či k vhodnému použití. Jednalo se spíše o pamlsky. I tak se s nimi dal zahnat hlad. Pytlíky brambůrků, slané suchary, pивní sýry, ale i paštiky, pomazánky, rybí očka i vzácný kaviár. Bedny limonád, porcovaná káva i černý čaj. Nebylo toho zas tak málo.

Každý si začal z přidělených věcí kupit na ubrus svou hromádku a nikdo si nevšímal těch nezavřených vstupních dveří, dokud se jimi nevtačila dovnitř skupina lidí, která zřejmě nepřišla poslechnout muziku nebo si zatancovat. Bylo jich nejméně dvacet. Barman duchapřítomně sfoukl nejbližší svíčky na pultu a zamkl dveře skladu, ale už bylo pozdě. Lidé zahlédli rozdávané přídělky a pochopili, že tady se dá pohodlně získat něco k jídlu. A pokud to nepůjde dobrovolně, nastoupí násilí. Vyhazovač Adam se jediný proti té přesile postavil. Nejprve srazil pěstí nejbližšího, který se hnal k podiu, pak sáhl do kapsy a držel v ruce zbraň. Ustupoval a mířil na toho, co se snažil postupovat za ním.

„Nepřibližujte se, nebo vystřelím!“

„Nevystřelíš!“

„Vystřelím!“

„Tak to zkus!“

Ten chlápek měl v ruce nůž a v jednom okamžiku ho vrhnul proti Adamovi. Ozvala se rána a vzápětí byl slyšet hlasitý výkřik. Postava válející se na zemi kolem sebe kopala, držela se za hrudník, a vzdychala, až její pohyby náhle ustávaly. Vetřelci, kteří se při výstřelu zarazili, začali pomalu ustupovat. Jeden ale náhle popadl židli a vrhnul ji proti Adamovi. To skupinu znovu zmobilizovalo, než se ozval další výstřel. Pak už se všichni hnali k východu, slepě naráželi do židlí a stolků a mizeli na schodišti. Adam duchapřítomně běžel za nimi, ještě

jednou vystřelil nad hlavy prchajících a vzápětí zatáhl kovovou mříž a zamkl dveře, které se snažil ještě zajistit přitaženými stoly.

„Vždyť tys ho zabil,“ začala povykovat Lill a uklízečka ji zakryla ústa. Ve světle jediné svíčky ležela na parketu před podiem nehybná postava.

Barman k ní přiklekl a snažil se nahmatat tep. Nebylo pochyb, ten člověk byl mrtvý!

„Neměli nás napadnout!“ zvolal Adam! „Zrovna tak mohl zabít on mě. Vrhł po mě nůž. Pouze jsem nás bránil. Bylo jich moc. Totéž by udělali s námi! Nikoho by nešetřili! Je to jako ve válce! Kdo z koho! Je to válka. Nastala válka. Lidi začali válčit mezi sebou! Jen se podívejte!“

Pod odhaleným sakem zahlédli ve světle jediné svíčky na košili velikou krvavou skvrnu. Když mu košili svlékli objevili v boku, kousek pod srdcem, podélnou ránu způsobenou nožem, ze které se stále pomalu řinula krev.

Barman podal Lill obinadlo a kus gázy, ale ona se zdráhala a volala – „Já ne, já nemůžu, já se krve štítím!“

„Jděte někdo zkontrolovat dveře!“ řekl Adam klidně, „ovážu si to sám!“

Vetřelci stáli na schodech a rokovali jak se znovu dostat dovnitř. Nechali tam svého kamaráda, o kterém ani nevěděli, zda je živý či mrtvý, ale především byli rozhodnutí získat přídělky ze zásob baru, které zahlédli, když je Pavel rozděloval zaměstnancům. To byla stěžejní motivace, od které určitě nechtěli ustoupit. Zabitého mnozí ani neznali. Skupina se utvořila zcela náhodně na jedné z ucpaných křižovatek města. Dnes ho někteří viděli poprvé, ty pomsta nenutila dostat se znovu dovnitř. Ale to jídlo...

„Stojí na schodech a rokují. Zvolal Petr nervózně. Jsme tu teď uvěznění! Dřív nebo později se na nás vrhnou. Ta mříž přede dveřmi nás neochrání a dveře velký nápor nevydrží. Pak nás tu pobijí. Pomstí svého kamaráda! Neměl jsi ho zabít!“

„Budeme muset použít nouzový východ.“ řekl klidně Ken.

Ten byl za barem a ústil do postraní uličky. Jenže Barman si nebyl jist, zda už početná tlupa nevyslala pátrače a nouzový východ někdo nehlídá. Chtěl ještě vyčkávat, ale jak se ukázalo, už nebyl čas.

Na suterénním schodišti před vchodem se ozval hluk, jakoby tam něco kovového poskakovalo nekontrolovaně po schodech. Kukátkem ve dveřích se dalo zahlédnout jak se před vchodem hromadí obsahy popelnic. Za chvíli se odsud začalo kouřit a dovnitř vnikal štiplavý dým.

„Ježiši Kriste, oni nás zapálili!“ zvolala Lill. „Uhoříme!“

Barman Ken už neváhal. Před dveřmi k nouzovému východu seřadil všechny do zástupu. Jakmile je otevře, průvan umožní ohni vniknout do lokálu a už ho nikdo nezastaví. Každý si nesl svůj raneček se zásobami, které mu mohly vystačit na dva tři dny. Všichni dostali navíc láhev alkoholu a byli vysláni do úzké chodby vedle záchodků, kudy se dalo projít na cizí dvůr a průjezdem ven do postraní ulice.

První šel Adam s revolverem v ruce. Ken nesl velký baťoh a plný kufr a zastavil Lill a Pama na dvorku. Donutil je schovat se za dřevěnou kolnou a vyčkávat. Možná jim tím zachránil život. Na ulici už na ně čekali. Uslyšeli výstřel Adamovy zbraně, křik, dupot nohou, a pak už byl klid. Až na to suché praskání a jakýsi narudlý odlesk, který se šířil nad hlavami. Pak se začaly ozývat hlasy:

- Hoří! Tady hoří! Dům hoří!

Když Ken opatrně vyhlédl z průjezdu, ulice se zdála prázdná a tichá, jen praskání a zář zesilovaly. Na chodníku byly rozeznatelné obrysy lidského těla. Ken tušil, kdo to je. Pokusil se Adama převrátit na záda a zkusil mu puls a dech. Jen si zakrvácel ruce. Adam měl rozraženou hlavu, nejspíš dlažební kostkou. V chladnoucí ruce ještě svíral pistoli. Ken mu zbraň násilně vykroutil a zastrčil ji za svůj opasek. Potom tělo vnesli do průjezdu. Nic jiného se s mrtvým Adamem dělat nedalo. Všichni ostatní zřejmě unikli do bezpečí. Teď se museli dostat do bezpečí i oni tři. Zvolili Petrův podnájem, vzdálený dva bloky domů. Požár zřejmě už zachvátil celý dům nad jejich barem. Byl slyšet občasné bezmocné křik lidí. Oheň se možná přenesl už i na další domy, protože u něho nebyli žádní hasiči, kteří by se snažili jej eliminovat. Zář se nesla k obloze a dovolovala jakous takous orientaci v absolutní tmě ulice.

Došátrali se podél zdí až k domu kde Petr bydlel a pomalu zdolávali bez světla točité schody. Výtah tu stejně nebyl.

Než se uložili ke spánku v miniaturní garsonce, naladili ještě tranzistorové rádio a zachytili poslední zdrcující zprávy:

_Evropa jakoby přestala existovat. Veškerá veřejná správa se zhroutila. Továrny nepracovaly, spoje nefungovaly, automobily nejezdily. Lidi houfně po svých opouštěli města a vydávali se na venkov, ve snaze sehnat cokoli k jídlu. Ve městech policie hlídala před nájezdníky bankovní domy, kde se v sejfech zřejmě nacházelo zlato a cenné papíry, které už asi cenu neměly. Ale byly tu uloženy i jiné cennosti, jenže v téhle situaci si je majitelé sotva mohli vybrat. Stejně by jim k ničemu neposloužily. I ti bohatí, kteří se včas neuchýlili na příhodná a bezpečná místa, vhodná k přežití, byli najednou stejně chudí, jako ostatní, i když v jejich domech a domácích sejfech byl stále obrovský majetek. Komu však chybělo jídlo, musel se počítat mezi žebráky. A nedalo se vyčkávat jak se situace vyvine, protože tenhle všeobecný chaos, se v podstatě stále stupňoval a nemohl přinést žádné nadějně vyhlídky. Nejlépe na tom byli ti boháči a politici, co se uchýlili někam na vlastní ostrovy v příhodném teplém pásmu s dostatečnou zásobou potravin, kde si mohli z nudy hrát na Robinzony, protože se světem nebylo už žádné spojení ani dorozumění.

Armády zřizovaly ve velkých městech nouzové vývařovny, aby se lidé dostali alespoň k nějakému jídlu. Na nárožích stavěly vojenské kuchyně se stany a organizovaly fronty, které se už od rána začaly vytvářet. Přes den se musela vystát fronta na teplou polévku s chlebem a na balíček s vojenskou přesnídávkou. Dalo se tak možná přežívat měsíce ba i déle. V německých koncentračních táborech druhé světové války i jiných gulazích světa bývaly přiděly potravin daleko menší a chudší a mnozí vydrželi i předlouhé roky, navíc jen v hadrech a dřevácích.

Invalidé a lidé přestárlí, kteří se nemohli dostat z domů, byli odsouzeni k pozvolné smrti vyhladověním. Humanitární a pomocné organizace se rozpadly a snad jen obětaví jedinci ještě pomáhali těm,

kteří byli bezmocní. Města však plenily organizované bandy. Vykrádaly a demolovaly nezajištěné byty a sklady, ozbrojenci přepadávali poslední jedoucí automobily a vystěhovalce na silnicích. A nikdo proti nim už nezasahoval. Bezpečnostní orgány vymizely.

Mezinárodní situace byla neméně drastická a chaotická.

Ve Spojených státech hnutí Okupujte Wall Street, konečně Wall Street dobylo, a tím prakticky definitivně vymazalo i ostatní burzy světa, které byly už stejně k nepotřebě. Sídla ratingových agentur byla vypálena nejdříve. Na čí popud, to nikdo nevěděl: nejspíš z podnětu mocných, protože se předpokládalo, že všechen ten chaos s penězi zavinyly ony. Policisté ani národní garda neuchránili prominentní a bohaté osobnosti přistižené lůzou v centrech firem a bank. Nemilosrdně pak vylétávali z oken mrakodrapů živí lidé, spolu se štosy peněz, které se na rozdíl od těl, snášely do ulic pozvolna, aniž je kdo sbíral. Nešlo o revoluci, šlo o anonymní rozjitřenou masu, kterou ovládl amok. V Americe to byl navíc amok barevný: Černoši se vrhali na bělochy, běloši na hispánice a všichni na židy. Mnohde se zvedali indiáni z rezervací se svými ozdobnými válečnými čelenkami a s tomahawky, které dřív prodávali bílým turistům jako suvenýry. Teď byli běloši považováni za zloděje, kteří indiánům před staletími ukradli půdu a zemi, a mnozí přivazováni k válečným kúlům, dle starých zvyků, nebo skalpování rovnou na místě.

Mormoni se zabarikádovávali ve svých městečkách.

Všichni dychtili po krvi těch druhých, aniž věděli proč.

Zdánlivě se zdála situace klidnější na východě Světa. Čína ale nevěděla co s penězi, především s americkými dolary, ztrativších najednou veškerou hodnotu, kterých měla nepřeberné množství. De facto vinila zadlužené Spojené státy, že právě tuhle situaci samy vyprovokovaly, aniž počítaly, že se jim vymkne z rukou. Čína, coby skrytá diktatura, se snažila svůj lid udržet v možných mezích, proto tady ještě, bez ohledu na hyperinflaci, stále peníze platily. Své masy potřebovala především nasytit, udržet v poslušnosti a tudíž v práci, kde byly do jisté míry pod kontrolou. Vyrábělo se bez perspektivy odbytu. Ve vojensky obsazených podnicích a závodech. Trvale platil zákaz nočního vycházení. Navíc se země začala v této chaotické situaci ohlížet po nových surovinových zdrojích. Obzvlášť když tahanice mezi Iránem a dalšími státy zablokovaly Hormuzský průliv a

nafta se odsud už nedala vyvážet. Konvoje čínských válečných lodí vyrazily k ostrovům, které nepatřily do její sféry, ale v jejich šelfech se dala předpokládat ropa a jiná surovinová ložiska. Než se bojová seskupení spojenců, kteří stále ještě nějak drželi pospolu, zformovala, Číňané bez velkého úsilí mnohé ostrovy vojensky obsadili. Jejich letadla vyhledávala na mořích tankery, vysazovala na ně bojová komanda a lodě plné ropy byly směřovány do čínských přístavů. Nikdo už si neměl komu stěžovat. Organizace spojených národů byla jen troskou k politování. Bez komunikace se stala výsměchem snahy lidstva o vzájemné dorozumění, kterého stejně nikdy nedosáhla. Poslední pokus o nějaké komuniké skončil všeobecnou pranicí, kterou sice novináři i televizní štáby zaznamenaly, ale výpadkem techniky už nemohli nabídnout ony pikantnosti a detaily světové veřejnosti.

Jenže Indie potřebovala také suroviny a Japonsko by bez surovin nepřežilo a tak jediným řešením neřešením byla předpokládaná válka mezi východními mocnostmi, kam se dala zařadit i Indonésie a další vyspělé státy asijského kontinentu.

To ještě zaslechli, než rádiu došla energie a Ken baterky opatrně vyňal a položil na stůl, protože věřil, že by se mohly někde na sluníčku zase trochu zregenerovat. Jinak se všichni tři rozhodli ulehnout, aniž přemýšleli o příštím dnu. Lill si se samozřejmostí lehla k Petrovi do postele. Už několikrát tu s ním spala, což si mohl vysvětlit i Pavel, kterému se vždycky Lill líbila, ale jaksi na ni z toho bývalého ohraničení barového pultu doposud nikdy nedosáhl.

Kdyby Pavel Ken měl popsat svůj dosavadní život, začal by asi takto:

Narodil jsem se ve slepičárně. Protože jsem se narodil předčasně. Matku už nestačili odvést do porodnice. Původně jsem byl nemanželský, ale pak celá ves donutila Adolfa Kena, aby si matku vzal. Byl o dvacet let starší a tvrdil, že nejsem jeho. Ale vedení družstva ho přemluvilo. Byl to v podstatě poddajný člověk.

Se slepicemi jsem vyrůstal. Vždycky mě nechali ležet na slámě a krmili ty potvory společně. Občas nějaká zblázněná vylétla z ohrazení, objevila mé ležící tělo na slámě a začala do něj zkušebně klovat. Pak jsem ty potvory musel krmít i já. Nebyly tenkrát v těch titěrných klecích jako bývají teď. Vajíčka jsme sbírali po celé slepičárně. To jsem ještě netušil, že smrdím po slepičím trusu.

Do školy jsme chodili denně dva kilometry do města. Ráno z kopce, odpoledne do vršku. Z Modrého Kamene nás chodilo šest a říkali nám Kameňáci. Mě pak začali říkat Slepíčák, asi proto, že jsem si k svačině nosil vajíčka. Zpočátku si ze mě větší kluci utahovali a zacpávali si nos. Když jsem po jednom hodil vejce, šli po mě všichni. Ze školy jsem musel vyrazit bez otálení, nabrat směr mezi nejbližší keře a po mezích doběhnout až na vršek kopečku k břízám a skládce kamení. To byla stabilní munice, která se osvědčovala a udržovala je v odstupu. Do kamení si za mnou netroufali, protože se báli zmijí. Proto se pokoušeli mě z té skládky kamení dostat. Obkličovali mě téměř ze všech stran, jenže já měl další únikovou cestu: lesíkem ke skalám, které lemovaly silnici směřující k městu. Byly to strmé skály asi dvacet metrů vysoké, ale já v nich objevil dobře zarostlou průrvu a tou jsem pohodlně sešplhal k silnici a stačilo pak přejít po širokém mostku přes potok, vyběhnout protější stráň a byl jsem doma v chalupě. Ostatní děti se ploužily cestou od města, obcházely tu dlouhou skálu, protože mou zkratku průrvou ve stěně nikdo neznal. Proto se vždycky všichni divili, že já už stojím před chalupou a oni se teprve loudají po silnici než zatočí k mostku pod úbočím.

Horší bylo, když jsem se někdy ve škole zpozdil. Třeba jsem byl nucen dopisovat domácí úlohu, na kterou jsem den před tím zapomněl a učitelka mě za to nechala po škole. Na to čekali. Pokud jsem nevymyslel nějaký vhodný únik, byl jsem ztracen.

„Támhle je, vidíte, šplhá se na stráň! Na něj! Všichni na něj!“ Když mě chytili, Hoffman mi sedl na břicho, roztáhl mi ruce a válcoval bicepsy koleny. Taky jsem musel vydržet pískáčkovou serenádu, kdy mě prsty lechtali na nahém těle. Byli nemilosrdní a většinou se při tom smáli. Zuli mi boty a ti co mohli, se do nich vymočili.

Začal jsem si do školy nosit i vajíčka syrová. Leckteré se o pronásledovatele rozprsklo a byl vyřazen z boje. Začal si honem čistit

skvrnu, aby doma nedostal nářez kvůli poničenému oblečení. Ale často se mi syrová vajíčka rozbíjela v aktovce i v kapse. Doma jsem to pak nedoved vysvětlit a dostal od mámy otcovým řemenem. Otec mě nebil. Říkal mámě, vyříd' si to s ním sama, já s tím parchantem nemám nic společného.

Mým jediným kamarádem té doby byl kočí Hons, Měl už po vojně a jeho zaměstnáním bylo přibližování a svážení klád z lesa koňským spřežením. Všichni mu říkali jen „Kočí,“ a klepali si na čelo, protože s koňmi mluvil, jako by to byli lidi. Povídal si s nimi a místo HÝ a PRR, je naváděl normálními slovy – eště kousek vpravo, no, eště, dobrý, a stůj. A ted' doleva a táhnem, táhnem. Dobrý. Dejte si voraz, klucí!

Bral mě s sebou do bunkru na kopci nad Modrým Kamenem. Byl to vojenský bunkr, který měl kdysi sloužit k obraně hranic, ale vojáci v něm byli jednou jedenkrát. Svým způsobem si ho přivlastnil a snažil se ho vyčistit a uvést do původního stavu, protože si to usmyslil. Byl blázen do zbraní. To mu vštěpila vojna. Tam se naučil s většinou lehkých zbraní zacházet, když ho určili jako pomocníka plukovního zbrojře. Hons byl jedinej člověk, kterého jsem měl rád. Taky mi poradil, jak ty kluky ve škole držet od těla. Dones mi novodurovou trubku, kam se dalo naskládat pět syrových vajec, aby se cestou nerozbila. A mohly být mezi nimi i záprtky.

Toho, který se nejvíc přiblížil, jsem nesměl minout už pro výstrahu. Vejce se mu bezpečně rozprsklo na oblečení. Pokud to byl záprtek, byl smradem poznamenan na několik dní A jednou se mi podařilo trefit Hofmanna přímo mezi oči. Příště už si nezačal. Ale žaloval. Dali mi dvojku z mravů a máma doma náře. Přidal se i táta, protože byl opilej - to byl i na mámu zlej. A opíjel se často. Máma od něho chtěla utéct, ale nevěděla kam. Taky na ní žárlil a já pořád nechápal proč. Možná to bylo i kvůli tomu, jak se upínala na mě. Na závěrečném vysvědčení jsem měl jen tři dvojky, abych ji netrápil a udělal jí radost.

Nejvíce jsem se vždycky těšil na velikonoce, protože se barvila vajíčka. Máma mi dala na barvy a já koupil ve městě, v drogérii u kostela, vždycky všechny co měli. Rozpouštěl jsem je ve sklenicích a míchal do zvláštních odstínů a vajíčka pak byla modrozelená, fialová, oranžová a někdy i vícebarevná, jak jsem z nich postupně odstraňoval

ochranné vrstvy a ponořoval je do jiných barev. Jednou jsem šel ty malovaný vejce prodávat a vydělal jsem si docela dost peněz. Máma mi je schovala do tajný kasičky, aby je táta nepropil.

Rozhod jsem se jít po škole na číšníka. Kočí mi to docela schválil – třeba se dostaneš do nóbl hotelů a poznáš spoustu lidí. Ale já věděl, že je mu to líto že odejdu, protože na ten bunkr, kterej mu už na nějakým úradě přiřkli k užívání, zase zůstane sám. Poslali mě do učňovský školy kuchař číšník a já se mohl denně na internátě sprchovat a tudíž si být jist, že už tou slepičárnou nesmrdím. Když nás jednou vyzvali ke specializaci, přihlásit jsem se na barmana. Kluky to moc netáhlo, učit se návody a předpisy, míchat a třepat nápoji, přidávat ingredience a někdy i vlastní nápady. Mě fascinovalo jak se různé alkoholy prolínají, zabarvují, nebo jak se jednotlivé tekutiny odmítají slučovat a tvoří ve sklenicích barevné vrstvy, které jsem pak záměrně vytvářel. Naučil jsem se žonglovat s koktejlkou i s lahvemi a jako průpravu, když jsem byl na neděli doma, jsem používal na žonglování vejce ze slepičárny. Pár se jich vždycky rozpláclo, ale bylo to pořád lacinější, než rozbít láhev plnou drahého pití. Ty mé ekvilibristické výkony se všem líbily, zejména dívkám, kterých na učilišti jako servírek byla většina, a pak dámám ze společnosti: při veřejných akcích, kam mě ředitel posílal jako premianta, který nezklame. Obyčejně jsem si od jedné holky nechal obarvit část vlasů a načesat pankového kohouta, nebo zvednout patku, zpevněnou cukrovou vodou a později tužidlem, a dámičky koukaly, jaký jsem švihák a leckterá mi naznačila, že bych mohl míchat koktejly i u nich při recepci, a když si mě u ředitele vymohla, absolvoval jsem leckterý divoký mejdan té zazobané společnosti. Vždycky jsem si přines nějakou stovku a začal se cítit nad ostatní učně povznesený. Leckterá dáma mi dala i svou navštívenku, abych jí zavolal a u několika jsem to zkusil. V daný čas byly vždycky samy doma a já pochopil, že nepůjde o míchání koktejlů, i když jsem jí alespoň ten první dring namíchal, a namíchl jsem obyčejně vhodně působící, protože hned po první sklenici mne začaly svlékat a už jsem nic dalšího míchat nemusel. Ale ty mé tajné útěky z internátu se zdály nebezpečné, pořád jsem byl jen privilegovaný učeň, i když už jsem měl za pár týdnů dostat výuční list, a když mě jednou načapali, jak se vracím na intr ve čtyři ráno, bylo po privilegiích. Čekal mě ještě před závěrečnými zkouškami vyhazov.

Ale barmany dnes berou všude. Stačí jen zajet do většího města obejít pár nočních podniků a klubů a pak si sám vybírat. Strídal jsem to. Vždycky po půl roce jsem změnil lokál i bar. Tak jsem poznal i spoustu lidí. Někteří byli i vlivní. Jenže já žádné vlivné osobnosti k ničemu nepotřeboval. Za barem jsem byl spokojen a možnost pozorovat lidi se mi jevila jako bonus či odměna. Vždycky jsem si předem vytipoval jedince nebo náhodný pár a sledoval, jak se dotyční po požití alkoholu začínají měnit, uvolňovat, projevovat svou povahu a odkrývat nitro, obzvlášť když to byli stálí hosté. Alkohol působil na všechny. Většinou v nich narůstalo sebevědomí a agresivita. Pochopil jsem, že lidé nejsou ve své podstatě ani dobří, ani zlí, že se v určitých okamžicích mohou přiklonit k úplně jiné možnosti než se dalo předpokládat, že jsou vypočítaví, a mnohdy falešní, ale byli i tací, co se dovedli hned pro něco nadchnout, a vydali by pro to poslední cent, který u sebe měli. Ta různorodost mě často mátlala a já si z ní vytvořil hru. Sázel jsem si na jedince, a vyčkával, jak se v jisté situaci zachovají. A většinou jsem se mýlil. Ženy byly jednodušší. obyčejně nedůsledné, lehkomyšlné a rády nevěrné, aniž by své muže chtěly opouštět. Později jsem začal brát jednotlivé zákazníky jako experimentální figurky a jemnými nuancemi je přivádět do stavů, kdy začnou dobrovolně otvírat své duše. Pochopil jsem, že se ze mě obyčejně po druhé hodině ranní stává zpovědník, s tou povinností neprozradit tajemství dotyčného, který tu na sebe vylévá všechnu špínu či zoufalství, a když ho jen nepatrně povzbudím a dodám mu naději, nechá mi tu všechny peníze, co mu ještě zbyly. Byl jsem v tomhle směru svině. I když jsem tím někomu kupodivu i pomoh. Stal se ze mě bohatý barman, přesto že jsem nevlastnil ani dům, ani automobil. Peníze jsem necpal do žádné banky, ale do trubky pod záchodem, v bytě kde jsem bydlel a teď už z nich nikdy neuvidím ani groš. K čemu by mi taky byly když už nemají žádnou cenu? Je to vůbec možné? Napadlo to kdy někoho, že peníze ztratí hodnotu!?

Bůh ví, v kterého ale nevěřím, že jich nelituju. Mám spíš radost! Ví, že na rozdíl od mnohých budu umět bez peněz žít. Konečně došlo k rovnováze. Už nebudou bohatí, ani chudí, což jsem si jako kluk vždycky tajně přál. Ty propastné rozdíly mezi lidmi zavinily především peníze! Čím se teď budou prokazovat boháči a jak bude označován chud'as? Jásám, že peníze přestaly existovat. ale přiznám se, že si

nedovedu představit čím je nahradit a jak bude dál lidstvo bez nich vegetovat.. Nezhrouť-li se bez nich tenhle svět úplně.

Ken už nespál, když se z Petrova lůžka zvedla Lill a bez nejmenšího kousku prádla prošla kolem barmana do kuchyňky a na záchod, aniž se podívala do jeho otevřených očí.

Pak se z koupelny ozvalo zklamané zvolání:

„Vždyť neteče voda!“

Všichni tři byli naráz v realitě. Jen Lill si dovolila ještě jednou projít nahá pokojem a natáhnou na sebe ušpiněné a propocené tričko, než ji Petr daroval jednu svou flanelovou košili.

„Musíme se rozhodnout, co dělat,“ řekl Pavel a z baťoahu vytáhl broskvovou konzervu a tři balíčky brambůrků.

„Ve městě asi dlouho nevydržíme, konstatoval muzikant.“ Jenže kam jít?“

„Věděl bych kam, ale je to daleko. Stopadesát kilometrů na sever. V kopcích na stráni je osada Modrá Skála. Tam by se dalo nějaký čas přečkat. A možná i trvale žít!“

„Stopadesát kilometrů?“ zaúpěla Lill a začala chroupat sušený brambůrek. Petrova košile, z poloviny ležérně rozepnutá a naznačující oblost jejích ňader, jí rozhodně slušela. „Na to nemám boty!“

Šlo o první zásadní problém. Sehnat Lill vhodnou obuv. Pak bylo třeba sbalit základní věci a zásoby a připravit je k vhodnému transportu. Všechno nemohli nést na zádech.

„Podívám se ve sklepě po kočárku.“

„A potřebujeme mapu! Vím sice kudy se jde domů, ale hlavní cesty budou nebezpečné. Takových, co utíkají z měst potkáme tisíce. A ne všichni budou mírumilovní. Vzpomeňte si na včerejšek!“

„Oni toho Adama opravdu zabili!? A co se stalo s ostatními?“ začala přemítat a kňourat Lill, než ji zarazili.

„Teď už se musíme starat jen o sebe, a sami se bránit. Každý člověk, kterého potkáme může být nepřítel a může se pokusit nás

zabít. Taková je teď realita, řekl Pavel a strkal vyňaté baterie do rádia. To sice zasvítilo, ale žádná stanice se v tu dobu neozvala.

„Není to konec světa, ani konec lidstva. Jen se dostáváme pár set let zpátky. Kam až, to se ukáže. A přežijí jen silní. Proto musíme být silní od začátku. Dojdeme si ještě naposled na civilizovaný záchod a vyrazíme, dokud je vhodné počasí. Cestou musíme vykrást nějaký obchod s obuví.“

Všechno naložili do starého dětského proutěného kočárku, který Petr přitáhl ze sklepa spolu s prázdnými brašnami a provazy. Před některými domy se kupili lidé, jinak byla ulice prázdná. Auta už nejezdila i když mnohá stála podél chodníků. Do jednoho se právě vlamovali tři mladíci, jako by nebylo ranné slunečné dopoledne. Nikdo je neokřikl, nikdo jim nebránil. Jen Petr, jedoucí s kočárkem kolem, je oslovil. Možná to byl strategický tah, možná to bylo přílišné riziko.

„Nevíte, kde se tu prodávaly boty?“

Hoši zvedli hlavy a ten s tyčí postoupil dopředu. Pak si asi všiml Lill a jejích bílých lodiček na vysokém podpatku a začal se smát. – v tom nedojde ani na kraj lesa!

Druhý byl sdílnější a vlídnější – „Dva bloky dál je obchodák, už tam nejsou ani vozečky na zboží!“

Přesto barman poděkoval. Hochy vylupující auta to utvrdilo v klidu a jistotě. Ten s tyčí se vrátil ke kufru audi a zapáčil.

Zdálo se, že lidé, kteří se potkají, nemusí být hned nepřáteli. V podstatě byli všichni ve stejné tísní. Přicházeli o vymoženosti stávající civilizace, aniž si to už plně uvědomovali. Ale mohli žít, když se nastalé situaci přizpůsobí a naučí se v ní existovat. To ale záleželo na každém jedinci. Po chodníku kdosi tlačil invalidní vozík s babkou zabalenou v dece.

Po chvíli se ozval hluk motoru. Pam uhnul s kočárem ze středu silnice a kolem projelo houkající auto a z otevřených oken mávaly paže. Zlodějíčci objevili v některém voze ještě zbytky benzínu.

Do pater obchodního domu, který měl vytlučené výlohy a vyrabované vstupní prostory se vydal s Lill Petr. Pavel zatím umístil kočárek do příhodného zákoutí a prohlížel si zdevastovaný prostor, z kterého už nebylo co odnést.

Ve třetím patře zářil ještě nápis DÁMSKÁ OBUV. První boty které Lill objevila, byly uvězněné v malé prosklené vitríně a ona začala bušit do skla, jako pomínutá.

„Podiv, Petře, ty jsou krásný! Ty chci!“

Byly to červené lodičky s ještě vyšším podpatkem, než měla na nohou.

„Potřebuješ normální boty, v kterých se dá chodit terénem!“

Na zemi se nacházely jednotlivé kusy, jak se o ně lidé zřejmě prali a rozhazovali je po podlaze.

Našli mezi nimi několik tenisek, ale každá měla zřejmě jinou velikost a lišily se i barvou.

„Z toho si musíš vybrat!“ povzbudil ji Petr.

„V tom přece nebudu chodit!“

„A v čem bys chtěla chodit po polích a v lese?“

„Proč máme chodit v lese?“

„Budeme si zkracovat cestu!“

„Neměli jsme zůstat radši tam?“

„Kde?“

„U tebe v bytě?“

„A pojit hlady?!“

„Říkali jste, že vojáci rozdávají polévky a suchary!“

„Ale jak dlouho to potrvá?“

„Jak dlouho myslíš?“

Vybrala si čtyři kusy plátěnek, sice každou jinou, ale chtěla i ty červené lodičky ze zasklené vitríny, kterou musel Petr rozbít kovovou židlí.

Seběhli dolů a viděli, jak se Pavel dohaduje se skupinkou lidí, kteří vnikli do obchodu a obklopili jeho kočárek.

„Jsme hladoví, a vy něco máte!“ volala žena. Drala se ke kočárku, kde byly naskládané kabely.

„Ničeho se nedotýkejte!“ zvolal Pavel a sáhl si dozadu za opasek, kde měl zastrčenou pistoli.

„Tak nám něco dejte! Jsme přece lidi, rozdělte se! Děti od včerejška nejedly. Nebo si to vezmeme po zlým!“ Vyzývala žena a otáčela se na ostatní. Stáli tam nerozhodně dva muži, tři ženy a několik dětí. Nezdálo se, že by chtěli být agresivní.

Petr se rázně vedle Pavla postavil: „Nemáme toho dost ani pro sebe. Vydržíme sotva tři dny! Když se s vámi rozdělíme, zaženeme momentální hlad, ale už nezbude nikomu nic. Hledejte tady v obchodáku, třeba něco najdete!“ A vyrazili s kočárem ven z budovy, zatím co je Lill doháněla s botami v náručí.

„Vy skety!“ volala za nimi žena. „Ani dětem nic nedáte!? Jste lidský hyeny, jste nemilosrdný zrůdy! Bůh vás za to potrestá! Bůh vás potrestá!“

Doběhli do jakéhosi parku, kde si Lill mohla konečně na lavičce nazout tenisky. Každá měla jinou barvu, ale Lill se to kupodivu zalíbilo. Byly jí jen malinko větší. Na kraji parku stála fontánka v jejíž nádržce bylo po dně ještě trochu vody, protože už několik dní nepršelo. Chlemtali z ní zdivočelí psi, kteří teď hojně pobíhali po ulicích, ale nebyli nijak agresivní, zřejmě si pořád ještě mezi odpadky, které už nikdo neodvážel, našli něco k zasyčení.

„Petr vytáhl kapesník a do té špinavé vody jej ponořil a vyždímal. Otřeli si alespoň ruce i když věděli, že s hygienou budou muset sestoupit o několik pater níž.

„Proč jste jim něco nedali?“ vždyť tam měli děti!“ řekla najednou Lill.

Petr s Pavlem se na sebe podívali. V podstatě oba věděli proč to udělali, jenom si jaksi netroufali tuhle prostou skutečnost Lill objasňovat, pokud to nepochopí sama. Šlo o každý den, který sami mohou přežít. Budoucnost se nejevila nadějně. Vlastně žádná nebyla. Patřili mezi mnohé milióny lidí, kteří ztratili zázemí, opustili domovy a teď putují v naději někam, kde snad neumřou hlady. Víc nikdo zatím nežádal. Neumřít hlady, bylo prvotním cílem všech, kteří se vydali na cesty, jako tihle tři. Zůstat ve městech špelo k opačnému závěru.

Bylo to markantní jakmile došli k dálnici. Auta po ní jezdila jen v jednom volném pruhu. Mnoho vozů stálo opuštěných v dlouhých kolonách a už v nich určitě nebyli lidé. Jenže nikdo se nesnažil je odtlačit na okraj dálnice. Zato po betonovém povrchu putovaly tisíce lidí směrem od města, jako stádo, které neví kam jde. Lidé se spíš ploužili, v rukou nesli kufry a kabely, někteří měli vozíky ze samoobsluh, jiné podobné kočárky, jaký tlačil Pavel. Zařadili se do proudu a chvíli tím pomalým tempem pokračovali s nimi. Nikdo z lidí nemluvil, děti neposkakovaly a nezlobily, šly poslušně a poddajně a Pavel si vzpomněl na staré filmové záběry, kde podobným způsobem

putovali lidé do koncentračních táborů, nebo ustupovali před blížící se bojovou frontou.

„Mám žízeň!“ hlesla Lill, ale nebyl v tom ten její panovačný a ultimativní tón, kterým se obyčejně projevovala. Znělo to daleko pokorněji.

„Nic k pití teď otevřeného nemáme!“ upozornil ji Petr a Pavel začal dospívat k rozhodnutí, že z téhle dálnice, po které jezdí auta už jen sporadicky, kde zůstávají napříč vozovky převrácené kamiony a nabourané vozy po havárkách, které nikdo neodklidil, bude nejrozumnější co nejdřív sejít někam na opuštěnou ale klidnější cestu. Museli se poradit. Blížilo se poledne.

Nad jedním parkovištěm stál krásný vznosný nový hotel s terasami, ale zdál se opuštěný. Jen před vchodem byl zaparkován noblesní černý mercedes, jako by ho tam právě teď někdo přistavil.

Třeba objevíme někde pitnou vodu, napadlo Pavla a vybočili s kočárkem z dálnice.

Hlavní vchod hotelu byl zamčený, stejně tak i boční, až na jeden, kterým se dostali do hotelové kuchyně. I když zotvírali všechny dostupné kohoutky, ze žádného už voda nevytekla. Zbyly tu v policích jen různé ingredience, ochucovadla a omáčkové koncentráty, které se teď k ničemu nehodily.

Naobědváme se alespoň na úrovni, vyzval ostatní Petr a usadil se do pohodlného plyšového křesla v recepci, která připomínala spíš salon z konce devatenáctého století. Za přijímacím mahagonovým pultem stály obrovské hodiny, zřejmě starý umělecký kousek, který tu byl jen tak pro ozdobu, jak usuzovali, dokud ty hodiny nezačaly bít. A odbily celých dvanáct úderů, než v nich zahrčelo a cvaklo. Potřebovaly asi znovu natáhnout péro.

Pavel otevřel velkou broskvovou konzervu a Petr odběhl do kuchyně, kde sebral talířky a ozdobné příbory, které Lill před každého naservírovala na stůl. Vysypali dva pytlíky brambůrků do hluboké mísy a do úzkých šampusových skleniček rozlili poslední lahev kokakoly. Broskve na talířích obložila Lill každému třemi slanými suchary. S dávkou fantazie by se to mohlo zdát jako daliovská hostina, kdyby nešlo o hlad a o žízeň.

Na schodech do vyšších pater se ozvaly kroky a hlasité funění, náhle se objevily černé lakované polobotky a dva veliké kufry, které

muž s heknutím upustil na zem, jakmile vetřelce uviděl. Perfektní oblek na tak neforemné postavě svědčil o zazobaném jedinci, který byl teď jejich přítomnosti zřejmě zaskočen.

„Co tady děláte?“

„Dovolili jsme si tu poobědvat z vlastních skromných zásob, řekl lehce ironicky Pavel, vstal zdvořile se po číšnicku uklonil a upravil si pistoli vzadu za opaskem.

Muž s funěním snesl kufry dolů a jakoby rezignovaně se opřel o recepční pult a řekl:

„Už tu zřejmě nezbyl nikdo z personálu, kdo by si od vás vzal alespoň spropitné! Tenhle hotel vám tedy nedoporučuju. Skončil! Personál zdrhnul. Všechno je pryč. Finito!

„Dopadlo to mnohde ještě hůř!“ řekl Pavel jakoby na uklidněnou.

„Copak je možné aby všichni jen utíkali? Ale kam? Kam máte namířeno vy?“ A obrátil se s touhle otázkou samozřejmě k Lill. Jenže mu za ni odpověděl Pavel.

„Dost daleko na sever a do kopců.“

„Co tam? Já bych vás mohl vzít na opačnou stranu. Na jih, až k Jadranu. Mám tam ještě větší hotel než je tenhle.“

„Jaká je jistota, že tam dojedete?“

„Poměrně malá, když pojedu sám,“ řekl rezignovaně hoteliér, „Proto bych byl raději, kdyby nás v autě jelo víc. A peněz mám dostatek. Tyhle dva kufry jsou plný dolarů, liber a eur. Vy mi budete tvrdit, že už si za peníze nikde nic nekoupím. Ale někde ještě musí peníze platit! Čím jiným by se platilo? A platí se vždycky za všechno! Tak pojedete se mnou?“

„Ne, pane! Protože tam to bude podobné, jako zde.“

„Vy mi nevěříte, že ty peníze mám!/? Tak se podívejte! Já vám je ukážu i když mě pak možná kvůli nim zabijete, protože takový kvantum peněz jste ještě neviděli. Celej život jsem riskoval, abych je získal, tak teď to risknu i s vámi, co mi zbejvá, když jste tu a navíc vím, že ten větší z vás má pistoli za opaskem!“

Povalil jeden kufr a začal ho otvírat! Byl plný. Volných bankovek i oblepených svazků a štůsků naskládaných v řadách. Jeden vytáhl, třepal jím a pak jej prohrábl druhou rukou. Musely to být opravdu milióny, těch krásných nových barevně potištěných papírků, jak je nazval onen ekonom, za které se už bohužel nedá nic koupit.

„Za takový prachy přece musím někde něco dostat!“

„Tady za ně nedostanete už ani benzín!“

„Benzínu mám na dvě cesty, a na ten jih dojedu. Alespoň tam v zimě neumrznu jako vy někde na severu!“

„Já bych s vámi jela.“ hlesla z ničeho nic Lill, a oba muži se na ní překvapeně a s úlekem podívali.

Mohlo to vypadat jako žert, kdyby ta nabídka nebyla myšlena vážně a Lill ji vážně nepřijala. Co tady, někde na dálnici, s perspektivou pěti dnů pochodu v denně promočených teniskách, když před vchodem čeká mercedes a v kufrech je plno peněz a jistě jsou tam ukryté i jiné cennosti, když teď už peníze neplatí. Takový člověk se musel pojistit, nemohl přece sázet jen na peníze a když ji vyzval, aby s ním jela, proč by to tedy nepřijala, žádnou jistou budoucnost před sebou nemá, jen cestu někam do kopců, kde stejně nikoho nezná. Co na tom, že nezná ani toho chlapa, který rozhodně s ní bude chtít i spát, jestli se vůbec na to zmůže.

„Vezměte si své věci a vyrážíme!“ řekl ten přetloustlý chlápek a čekal.

„Já vlastně nic nemám, než lodičky,“ a honem začala hrabat v kočárku, až lodičky našla, shodila protivné tenisky, nazula červené lodičky na vysokých jehlách a stála před chlápkiem hned o hlavu větší a připravená.

„To je všechno?“

„Všechno!“

„Tím líp! Cestou vám něco koupím.“

Podívala se na ty dva, kteří ji vzali s sebou a nevěděla, zda se s nimi má obejmout, nebo jim jenom pokynout, jak se s nimi má rozejít a rozloučit, když je to nejspíš navždycky a takhle nečekaně.

Pavel se k ní raději otočil zády a Petr vlastně udělal totéž, protože si začal hvízdát.

„Tak se nezdržujte a pojd'te, řekl tlust'och. Člověk se má rozhodnout vždycky naráz!“

Dívali se za nimi: on nese dva kufry plné peněz a kdoví čeho ještě a zřejmě bez nostalgie opouští svůj hotel. Ona vedle něho cupitá aniž pronesou slovo. Kufry nakládá do zavazadlového prostoru, zatím co ona stojí před velkým fárem, do něhož za okamžik vstoupí a odjede. Jenže se otáčí, jako by chtěla ještě svým bývalým kamarádům zamávat a z ničeho nic se v těch červených lodičkách, které sebrali

v obchodáku, dá do komického běhu, zpět k hotelu, kde na ni zase čekají vlhké tenisky a chlápek na ni volá, ale pak mávne rukou, nasedne do mercedesu a odjíždí sám.

Pavel se dal do studování mapy.

„Potřebujeme po dálnici ujít ještě deset kilometrů! Pak sestoupíme do nejbližší vesnice a půjdeme už okresními cestami. Třeba někde ve vsi najdeme studnu. Nebo nám lidé napumpují! Budeme jim muset za to nějakou maličkost dát! Čeká nás dost dlouhá cesta, co kdybychom si na hodinku tady v křeslech a v pohodlí zdřímli?

Lill ale neusnula. Nevěděla, zda má té možnosti, která se jí tak nenadále naskytla a které nakonec nevyužila, litovat, nebo být ráda, že zůstala. Představovala si modrozelené moře v zátokách a houpání v jeho teplých vlnách, pálící slunce do holých skal a obnažených zad, vůni jihu a svěží větřík na pobřeží, ale spíš uvažovala o Pavlovi:

Třeba mi tu lehkovážnost a unáhlenost odpustí, vždyť on není jen věcný a omezený barman, jak se mi vždycky zdálo. Možná je daleko citlivější než si myslím. Nesnaží se jen opíjet lidi, aby z nich vytáhl co nejvíc peněz. Vlastně teď už je to jedno. Nikdo nemáme nic. Ani ten hoteliér se dvěma kufry peněz nemá vlastně nic. Všichni budeme začínat znovu. Ale já už nechci začínat sama. Nechci se sama probouzet s hlavou ještě plnou alkoholu a pálením mezi nohama. S vyteklým semenem na prostěradle, které ve mně zanechal úplně cizí člověk. Nechci být děvka. Už ne. Odmítla jsem přece toho tlustého páprdu, který mi nabízel kufry peněz a hotel na Jadranu. Ale pak bych měla mít muže. Jediného muže. Takového, který by mi zajistil klidný a spokojený život. Teď mám vedle sebe dva a oba se mi líbí. Ale co mi mohou poskytnout v téhle situaci? Vždyť ani nevíme, kde budeme dnes spát.

Rozhodně se mi víc líbí Pavel. Zdá se zkušenější a sebejistější. Petr je jen muzikant a to pro tenhle narušený svět asi nebude moc

vhodné, kdoví, zda má schopnost uživit alespoň sám sebe. V téhle době je třeba aby mužský byl praktický, rozhodný a silný. Takových mužů ale teď asi moc nenajdu. A nejspíš se nebudou sami nabízet, kromě těchto dvou.

Začínáme znova, a všichni prakticky bez ničeho! Kde jsou mé hadříky a kožíšek, co jsem si vloni koupila? Kde je jaký majetek? Ti všichni, co se plouží po dálnici mají v zavazadlech jen pár krámů! Ti, co odjeli z města na své chalupy se budou muset sami snažit uživit z toho, co si sami vypěstují. Takže jsme si vlastně nejspíš všichni rovni! Teď jsme si už konečně všichni rovni! Ale takhle jsme si tu rovnost asi nepředstavovali. Že děti nebudou mít co jíst! Že z peněz budou jen papírky bez hodnoty. Jenže, kdo to zavínil? Kterí lidi to způsobili? Bohatí, nebo chudí? Chudí neměli o co přijít a bohatí chtěli nejspíš ještě víc. Lidé jsou nenasytní a nesoudní, sobečtí a nepředvídací a nemají v ničem zábrany. V honbě za svými cíli jsou schopni všechno kolem poničit. Pak až dojde k nejhoršímu, poznají, že udělali chybu. Ale ty chyby už se nedají napravit. Když chybuje mocný, je to vždycky chyba dvojnásobná.

Mohu si aspoň myslet, že jsem byla bohatá a vlastnila všechno, co jsem potřebovala, protože teď už je to jedno, protože nemám nic. Ale ze všeho nejvíc, co jsem měla, bych si teď přála sprchu nebo koupel v bazénu, abych ze sebe smyla pot a špínu. A to je v tuhle chvíli nemožné.

Pavel seděl v křesle, ale už nespál. Díval se na Lill na tu její jemnou tváříčku, která se pořád jakoby usmívala a měl nutkání vstát a dotknout se její jemné pleti, jenom ji lehce pohladit jedním prstem, ale netroufl si, aby ji neprobudil a nemusel vysvětlovat, proč to udělal. Právě teď, když jim před chvílí chtěla utéct. Odejít s tlustým hoteliérem, který jen kývl a ona za ním hupkala jak ochočený králíček. Neměl by riskovat chtít takovou ženu, která je ochotna jít s kýmkoli.

Opatrně vyňal z kabely rádio vyšel z hotelu a popošel na mírný holý pahorek. Stejně nevěřil, že nějakou stanicí naladí. Ale podařilo se.

Hlasatelka hodnotila poměry v Africe, kde se válčilo vesměs na kmenových úrovních a pro větší transakce byla snaha používat k platbám diamanty. Jenže se mezi nimi hned objevilo velké množství padělků, které byly nesnadno rozeznatelné od skutečných drahých kamenů a tak tento pokus ztroskotával. Lépe začaly fungovat bankovky v Jižní Americe, kterým začali přezdívat ESO. Každá sebemenší bankovka měla v sobě zalitý ždíbíček zlata, dle hodnoty, kterou představovala. Jenže mnozí se chtěli přesvědčit, protože papírky už jednou totálně zklamaly, tak bankovky zapalovali, aby to zrnko zlata objevili a ze štosu tisícovek to byla opravdu jen malinká zlatá cihlička.

Malvíny obsadila Argentina.

Následovaly další zprávy:

NASA čeká obrovské sluneční erupce, během nichž bude planeta Země vystavena salvě radioaktivních částic. Hodnota erupcí byla označena písmeny XX a kdo onomu označení rozuměl, věděl, co to znamená. Vzniknou magnetické bouře, které zničí satelity na oběžných drahách a vyřadí z provozu poslední elektrické sítě.

Objevily se i pozitivnější zprávy, sice nepodložené a pro většinu lidí bezpředmětné, zato pro přežití lidstva důležité. Horečně se prý rozjíždí kosmický program JEDNOSMĚRNÝ MARS. Některé oblasti v USA hlídané armádou zajišťují plynulý provoz strategických podniků, ve kterých připravují rakety a obývací moduly pro lidské posádky. Program JSM byl opět oprášen a nyní se přistupuje k jeho rychlé realizaci, zejména, když není limitován penězi. Na Mars budou v pravidelných intervalech nepřetržitě expedováni lidé, kteří už se zpátky nevrátí. Rusko nabídlo zatím neodzkoušený iontový motor, který překoná dráhu mezi Zemí a Marsem za tři měsíce. První poletí dobrovolníci. Lidstvo si nemůže dovolit tady na matičce zemi skončit svou započatou existenci, nebo se vrátit o tisíce let zpátky. Jenže teď je ve stavu, kdy spěje k sebezničení. Je nezbytné alespoň nějaký zárodek další lidské populace vytvořit jinde a lidstvo zachránit. K tomu byl vybrán Mars.

Ve slamech velkých měst se objevila cholera a mor. Mnohde byly celé čtvrti neprodyšně uzavřeny, kdo se pokusí proniknout ven, je bez skrupulí zastřelen. Mrtvoly, které narůstají do tisíců se spalují zároveň s chatrčemi. Zbytky těl jsou házeny do velkých kádí, kde se rozpustí v blíže nedefinované látce, která už delší dobu existuje, jen v ní pozůstalí nechtěli rozpouštět své zesnulé, protože z těl nezbude už naprosto nic. Pomalu ale jistě se počet obyvatel zeměkoule začíná zmenšovat.

To bylo poslední, co Pavel na dlouhou dobu zaslechl. Baterie už nedisponovaly žádnou energií.

Kolem páté hodiny se rozhodli sejít z dálnice. Museli po strmém srázu dolů a v horku, které se dosud nezmírnilo, měla Lill zase žízeň. Z města ušli už dobrých dvacet kilometrů. Po dálnici teď občas projížděly ozbrojené vojenské kolony. U kulometů stáli vojáci a sledovali roztroušené skupinky civilistů, ale nezastavovali a nikomu nepomáhali.

„U prvního domu požádáme o vodu,“ rozhodl Pavel.

Došli na okraj nejbližší vesnice, k rádobý vilce, kde u kolny štípal starší muž na špalku dříví, jakoby se tady nic zvláštního nedělo. Vlčák se rozštěkal, až když se přiblížili k mřížovému plotu.

„Co chcete!“ zvolal muž nevrle, „Tady se nezastavujte!“

„Jen trochu vody!“ řekl prosebně Pavel. A postoupil o krok vpřed. Pes se rozštěkal zuřivěji.

„Naproti je rybník a za ním studánka, tam si naberte vody kolik chcete!“

Bylo jasné že zde nepochodí a vidina rybníka s blízkou studánkou lákala. Proto Pavel hlasitě poděkoval a odcházel. Ostatní se vydali za ním. Chlap psa okřikl a ten poslušně zmlkl.

Rybník byl nádherný. Veliký, s mohutnými listnatými stromy na hrázi. Byly tu i vyšlapané stupínky k vodě. Po hrázi vedla cesta k protilehlé stráni.

„Pojďme se všichni vykoupat!“ zvolala Lill a hned se hotovila svlékat.

Napřed musíme najít pitnou vodu!“ Řekl nekompromisně Pavel a došel až na konec hráze. Studánku našel snadno. Kovová trubka zalita do betonové stěny asi metr nad zemí. Vytékala z ní voda do korýtky a do rybníka. Někdo se tu o pitnou vodu z pramenů zřejmě dobře staral. Pavel se bez obav napil a chtěl zavolat ostatní. Uviděl jen nahá těla, jak radostně po sobě ve vodě cákají a pak plavou vedle sebe a slyšel smích, jako by lidský život neměl na kahánku a byl ještě bezstarostnější než před několika týdny, kdy nikoho nenapadlo, že svět založený na penězích se znenadání a téměř náraz totálně zhroutí. Tady, v tuto chvíli, peníze nebyly potřeba a lidé se dovedli radovat bez nich. Pavel nechal kočárek na hrázi, svlékl se a vrhnul se za těmi dvěma do poměrně čisté a trochu chladné vody, ale jen uplaval několik temp a viděl před sebou širou a netknutou hladinu rybníka, pochopil, že udělal hloupost. Všem tu mohlo hrozit nebezpečí. Stačilo, aby je někdo sledoval. Právě teď se mohl zmocnit jejich věcí, včetně pistole a než se dostanou z vody pohodlně zmizet. Zůstali by tu nazí, jak první lidé v ráji, a asi daleko bezbrannější a rozhodně bezmocní, bez naděje na jakoukoli pomoc. Zatímco Lill a Petr na něho volali a plavali ke středu rybníka, on chvatně mířil ke břehu. Naštěstí se tu nikdo neobjevil, vše zůstalo na místě. Jenže nebezpečí teď číhalo všude. Pavel si uvědomil, jak jsou slabí a proti jakékoli hordě podobných ztroskotanců, která by je tu mohla vyslídít, naprosto bezmocní. Od dálnice to nebylo zas tak daleko. Navíc si uvědomil, když se chvatně oblékal, že jejich odchod z města byl neuvážený a zbrklý. Nevzali s sebou téměř nic, co teď budou nejméně po několik dní nutně potřebovat. Měli všeho všudy jen dva nože. Ani lžící, ani hrnek, natož nějaký plastový talíř, Nebudou se mít v noci ani čím přikrýt, pokud je nevezme někdo na nocleh, což se asi sotva stane. Lidé na venkově budou přežívat v poměrně přijatelných podmínkách, protože zůstanou soběstační. Proto odmítnou dělit se s jinými, podstupovat rizika s neznámými jedinci či skupinami, od kterých mohou čekat cokoli špatného. Pavel se rozhodl, že nepůjdou ani dál do vesnice. Nanejvýš se pokusí vrátit k vilce a směnit něco z vlastních zásob za chleba, misku, lžící a nějakou deku.

„Bylo to báječný!“ volala Lill a běžela po hrázi k Pavlovi. Mokrý kalhotky jí přiléhaly k rozkroku a ostatní oblečení držela v ruce. Na těle se jí třpytily velké kapky vody a zároveň jí naskakovala husí kůže.

„Ale teď je mi zima! Nemohl bys mi trochu prokrvit záda?“

Lehce se před Pavlem nahrbila a držela si paže před prsy. Měla taková hubená zádička s vystouplými lopatkami, a vůbec byla křehčí, než si Pavel myslel, a tak ji začal jemně třít mokrá záda dlaněmi, aby jí nějak neublížil, dokud se v něm cosi nevznítlo. Přišlo to naráz, nečekaně, ale bylo to jako elektrická jiskra. Dostal neodvratné nutkání přejet dlaněmi na boky a na ten její mokrý zadek, který už se nezdál tak dívčí, uchopit ho a zmáčknout, a stejně tak se dostat k jejím nedostatečně bráněným prsům, vzít je do dlaní a nepouštět!

„Necháte toho vy nestoudníci!?“ volal na ně Petr a Lill, se z ničeho nic přimáčkla k Pavlovu tělu, až musela ucítit celou tu jeho napruženou mužnost, která se nedala nikam schovat.

„Jenom se rozehříváme,“ odpovídala se smíchem a Pavel byl už rozžhavený. Přesto od dívky odstoupil, aby si mohl ještě jednou to její svůdné tělo prohlédnout.

„Vůbec nejsme na nic připraveni,“ řekl pak Petrovi. Nemáme se ani z čeho napít. Půjdu za tím chlapem a pokusím se s ním něco směnit!“

Rozbalili ty své skromné zásoby a pro směnu vybrali láhev alkoholu, pět pytlíčků čaje a dvě krabičky cigaret.

„Nechtěl se mnou vůbec mluvit,“ řekl po návratu Pavel. „Vyhrožoval, že pustí psa. Ale když uviděl cigarety, zavolal ženu. Až ta se slitovala. Donesla půl bochníku chleba, skleničku sádla, dvě prázdné láhve z umělé hmoty a starou deku, To nám byla ochotna směnit.“

„Tak málo?“ podivila se Lill.

„Není to tak málo: Chleba vydrží na dva dny, do petek si nabere vodu na cestu a deka pomůže přežít noc. Taky nám poradila, kde je možné přespát. Do vsi chodit nemáme. Zřídili domobranu. Hasiči a myslivci v noci hlídkují a nerozpakují se střílet. Sousední ves už byla napadena bandou. Stavení na okraji vyrabovali a zapálili. Nikdo si teď není ničím jist.“

Přesto si na noc tihle tři téměř bezstarostně ustlali v oplechované kolně nad rybníkem, ve které se skladovala sláma a seno v balících. Jeden balík šikově rozřízli, seno rozprostřeli po zemi a igelitový obal navíc použili jako prostěradlo. Dekou se pak pohodlně všichni tři přikryli. Lill uložili doprostřed, aby ji mohli i trochu zahřívat. Po tom neobyčejném dnu usnuli všichni téměř naráz,. Takový den ještě nikdo z nich neprožil. Svým způsobem by to bylo dobrodružství, kdyby nešlo o tragedii. Zatím se jich dotýkala jen okrajově i když byli přímými aktéry, jako všichni ostatní lidé. Zdálo se že hranice mezi bohatými a chudými padla, alespoň, co se peněz týkalo. Jenže bohatí zřejmě vyjdou z téhle anomálie snadněji díky svému zázemí a hmotným statkům, které vlastní. Ti nejbohatší už jsou dávno na svých soukromých ostrovech, kde mají i své služebnictvo a jistě dostatečné zásoby. Ale na jak dlouho? Jak dlouho může vydržet tenhle nečekaný stav, kdy rozložená lidská společnost zápolí s hladem a žádné peníze jí momentálně v ničem nepomohou! Bude třeba začít znova a jinak. Z nějakých center, kde se vše zase urovná, dá do pořádku a rozběhne novým usměrněným tempem, oprostěným od chyb minulosti. Podaří se to vůbec?

Lill pravidelně oddechovala, dokud se jí nezačalo zdát o muži. Měla pocit, že cítí jeho zvláštní vůni a chtěla se ho přes tu mlhu, která jí bránila v rozhledu, rukou dotýkat. Položila mu ji na svalnatou hrud' a pomalu klouzala dolů, po žaludku a pevném břichu, až kamsi do míst, kde se chtěla zmocnit té zajímavé věci, která tak často měnila tvar a mohutnost a které se vždycky dotýkala s radostí a vášní. Najednou se ve snu lekla, až se probudila. Někdo tu její ruku uchopil. Přesně v místech, o kterých se jí zdálo. Vzápětí poznala, že už se jí nic nezdá, že svou ruku v těch místech opravdu má, a když už se dostala až tam, neměla v úmyslu nic měnit, spíš proniknout k samé podstatě, která jí najednou začala vycházet vstříc. Probuzený Pavel se pootočil, aby sama mohla jednat a ona neváhala. Pomalými pohyby laskala těleso, které začalo nabývat na mocnosti až se dostalo do stavu, jaký ona začala považovat za žádoucí a jí příjemný. A nepolevovala. Uslyšela Pavlovo lehké vzdychání a zrychlila. Zdálo se jí to tak příjemné a milé až sama začala pociťovat vzrušení, náznak lehkého šimrání mezi stehny a v podbříšku, které dráždilo všechny smysly.

Když uslyšela hlasitý Pavlův vzdech, a na ruce ucítila cosi teplého a mírně lepkavého, byla sama téměř uspokojena. Jen chtěla ještě poznat, jak tem muž ležící před ní může chutnat, když už znala jeho vůni, a přiložila si tu potřísněnou ruku ke rtům.

Pavel se chystal k ní zcela obrátit, ale zarazila ho.

„Spi, dopovíme si to až někdy jindy!“

Petr Pam žil trvale s vědomím jakési vnitřní svobody. Možná odmalička. Nic mu jí nemohlo narušit, ani pozdější rozhodnutí matky, která ho zamykala do prádelny s houslemi a notovým stojánkem, kde musel poctivě dvě hodiny denně odvrzat cvičení Jana Maláta a dopracovávat se do třetí houslové polohy, zatímco ostatní kluci hráli fotbal na plácku nebo už zkoušeli navazovat kontakty s děvčaty.

Matka, učitelka zeměpisu a zpěvu, rezignovala až když Petr přišel s nápadem, který si dostatečně sám, při tom vrzání etud vykonstruoval a vysnil.

Když mám hrát, budu hrát podle svého, a na nástroj, kterej se mi líbí. Klarinet má sametové tóny a velký rozsah. Hodí se do všech orchestrů i do jazzu a dá se střídat se saxofonem, který je v taneční hudbě elitním nástrojem.

Petr se často viděl na pódiu jak vystupuje z pozadí kapely, vkládá hubičku saxofonu do úst a vyluzuje tóny, které jeho samotného zvedají do výšky, stejně tak jako stovky posluchačů, mezi nimiž dívky slzí nebo učurávají slastí do kalhotek. Tak chtěl umět hrát.

Jenže, proč mi to nejde? Proč nevyhoudím tón, jaký si představuji? Proč mě nevzali na konzervatoř, když si to tak vehementně matka přála a razila mi cestičku?

Asi mi chybí talent, ale to neznamená, že bych měl přestat hrát, když už jsem se to učil, celé mládí strávil cvičením. A při hraní se cítím volný a svobodný. Jenom mě nebaví hrát v orchestrech a z not, kde nemůže člověk projevit žádnou invenci, tvůrčí chuť a fantazii. Víím, že jsem matku zklamal, když se ze mě stal kavárenskėj šumař, ale jedině tam se cítím při hraní nezávislý. Nesvazují mě dirigenti, ani

pauzy v skladbách, nemusím dodržovat notová znaménka, a hrát muziku, která mě nebaví.

Vím, jsem fakt šumař a matka to těžce nese. Ale ničemu jinému mě nedala vyučit, chtěla mít ze mě muzikanta a má ho! Nedovedu hrát jako Charlie Parker, ani jako Benny Goodman. Ale umím hrát jako Petr Pam, i když je ten tón nekultivovaný a hrubý, jak řekl profesor na konzervatoři, který mě na školu nedoporučil. Jsem hrubej saxofonista Petr Pam, ale teď nemám na co hrát!

A nic jinýho neumím. Jak se asi budu protloukat životem, kterej bude chtít fortel, ráznost a předvídavost? K tomu mě přece matka nevedla! Komu v tomhle novým světě budu co platnej? Ale zotročit se nedám! Jsem ochotnej makat na sebe, i na ty kolem sebe, ale nesmí mě nikdo zneužívat. A nedám si vzít svobodu, kterou jsem si držel doposud, i když jí budu muset asi vnímat teď trochu jinak.

Ztráta peněz by mě měla vlastně učinit svobodnějším, jako všechny ostatní lidi. Nikdo už se nemusí vázat na peníze, uvažovat, zda je má, či nemá, a co se stane, až je nebude mít. Shánět je, nebo je krást! Hlídat je, bát se o ně a v té souvislosti někdy i o svůj život. Nikdo už nikoho nemusí zabíjet pro peníze!! Nikdo nikomu nemusí peníze závidět, protože už žádné peníze nejsou. Není v tom osvobození vlastní duše? Nikdo už nemusí páchat hříchy kvůli penězům.

Jsem vlastně rád, že se to stalo.

Ráno si určili hrubý směr podle mapy, napili se vody z lahví a snědli krajíc chleba namazaný sádlem i když Lill to moc nechutnalo. Narazili na asfaltovou okresku, která byla liduprázdná a slibovala klidný šestikilometrový pochod k další vsi. Ten den ušli bez komplikací skoro třicet kilometrů i když k posledu Lill zaostávala a museli na ni občas počkat. Když procházeli vesnicemi, jevily se prázdné, jen za záclonkami oken se dala sem tam zahlédnout hlava, která je bedlivě pozorovala. S lidmi tváří v tvář se prakticky nesetkali

Viděli malá stáda krav na ohrazených pastvinách, zřejmě hlídaná skrytými strážci. Na jedné vyvýšenině pásal kluk kozy. Kočárek náklad zatím bezpečně zvládal, ale poslední hodiny mu

začala skřípat kolečka. Pavel na ně obětoval trochu darovaného sádla neboť onen zvuk působil v krajině rušivě a už na dálku je prozrazoval.

Nocleh ale tentokrát nedopadl dobře. Rozhodli se přespat na kraji lesa, u seníku pro lesní zvěř, protože v okolí nebyl žádný příhodný přístřešek. Ale v noci sem zřejmě byla zvyklá chodit srnčí a spící osoby jí notně vylekaly. Dusot odbíhajících kopýtek všechny vždy vzbudil. Navíc k ránu začalo pršet. Přehodili přes sebe deku a zbytky igelitu a polní pěšina je dovedla k velikému kravínu. Před ním stály v neuspořádaném stavu teď už nepotřebné zemědělské stroje, nářadí a různý materiál. Dokonce tu trčel starý nákladní automobil s tupým předkem, do jehož kabiny se však mohli vejít všichni tři. A déšť houstl.

„Co když bude pršet celý den?“ začala pesimisticky Lill, když předtím už nadávala na déšť, protože si cestou promočila tenisky.

„Tobě se v téhle roztomilé kabině nelíbí?“ Začal Petr a nabízel jí aby vystoupila, dokonce se jí z kabíny snažil vytáhnout. Jenže Lill teď neměla smysl pro legraci a na hru nepřistoupila. Jen se viditelně naštvála.

Bylo jasné, že s dívkou, jako je Lill, se cestování protáhne a zkomplikuje. Zejména s ohledem na její pohodlí. Ale měli ji s sebou a museli se o ní starat, jak jen nejlépe to šlo.

Do obíleného kravína právě vezl starší muž káru plnou krmení.

„Pojďme se tam podívat, navrhl Pavel, třeba nám nechají mléko!“

„Ale nesmíme toho chlápka vylekat!“

„Mléko už jsem nepila ani nepamatuju, řekla najednou souhlasně Lill a zdálo se, že už je zase v dobré náladě.

Chlap se jich lekl hned jak vstoupili hlavními vraty do kravína. Zvednul proti nim vidle, začal ustupovat, najednou se otočil a utíkal pryč.

Bylo tu sotva deset krav kterým dovezl muž káru řezanky, žádné dřívější silážní pochutiny. Rozsekanou slámu a něco zeleného, zřejmě čerstvě nakoseného. Pavel vzal bez dlouhého rozhodování vidle, naházel kravám z vozíku krmení a všiml si stoličky, která stála v jednom kotci. Objevil i hrnec, který se dal použít.

Jak seděl u jedné z krav a dovedně dožil mléko do hrnce, aniž kráva nějak protestovala, objevili se v kravíně tři muži s puškami. Za nimi stál ten malý chlápek a divil se, že krávy klidně žerou, když on je ještě nestačil nakrmit.

„Dejte všichni ruce nahoru, zvolal jeden.“

„Nemohlo by to počkat, až jí podojím?“ ozval se v klidu Pavel a uvědomil si, že má za opaskem pistoli.

Mohlo dojít k maléru, ale nedošlo. První začala Lill. Vysvětlila, že se snaží dojít na Modrou Skálu, aniž sama věděla, kde to je, že se schovali před deštěm v autě, a že teď by chtěli trochu mléka.

„A co nám za ně můžete dát, slečno?“ řekl ten, který byl asi nejhlavnější a na Lill se usmál. „Docela se mi líbíte!“

„Za dvě láhve mléka dostanete pět pytlíčků čaje a jedny americký cigarety,“ zvolal Pavel a dožil dál.

„Čaj si nechte! Vaříme si lipovej, ale ty krabičky cigaret budou dvě! A u slečny mám jednu velkou pusu!“

Před polednem déšť ustal a oni se nasycení vydali dál, protože k mléku dostali i chléb a bryzdu, když si s nimi Pavel začal povídal o slepicích a slepičárně.

Cestou potkali jen pár povozů tažených koňmi a minuli se s nimi vždy vzájemnými, ale skoupými pozdravy.

Až k večeru, když se Petr ohlédl, zdálo se mu, že vidí na silnici dvě postavy, které jako by se ploužily v notné vzdálenosti za nimi. Ale nijak se tím nevzrušovali, protože Pavel právě objevil v údolíčku nad potokem docela velkou chatu, skrytou mezi břízami. Zdála se mu jako ideální místo k přenocování. Teď už se neohlíželi na dřívější zákony a vlastní pocity. Nešlo o žádné vloupání. Jen z nezbytné nutnosti vypáčili okenici a později dveře, aby využili vhodného prostředí pro přenocování, obzvlášť když tu byly k dispozici čtyři kavalce. Rozhodli se rozdělat i oheň v kamínkách a uvařit v konvici čaj. Byly tu hrnky i talíře, ale žádné dříví na podpal. Nad chatkou se tyčil rozsáhlý les, kde muselo být topení habaděj. Petr i Pavel bez váhání vyrazili na chrástí dřív, než se znatelně setmí.

Počínali si téměř bezstarostně, šli hloub do lesa, kde ležely i padlé stromy a ulamovali z nich suché větve, když najednou uslyšeli výkřik. Bylo to spíš krátké zoufalé zvolání a oba si nebyli jisti, zda se nemýlili. Naslouchali dál, než se najednou rozběhli nejkratším

směrem k chatě, jak nejrychleji mohli. Petr nejprve dovnitř pohlédl oknem a pak hlasitě zařval: Zabiju tě!

Lill se kroutila na zemi, kopala nohama, ale tomu, kdo na ní ležel už nemohla v ničem zabránit. druhý jí držel ruce za hlavou. Měla zacpaná ústa kusem hadru a oči vypoulené.

Jejich rychlý vpád do chaty násilníci nečekali. Ten co Lill držel, její ruce pustil. Ale než vyskočil oknem, kopl Pavla, který se právě snažil druhého od jejího těla odtrhnout. Kopanec směřoval přímo na spánek a Pavel se po něm skácel. Druhý, ve snaze natáhnout si kalhoty, v předklonu narazil hlavou do Petrova břicha a stačil vyběhnout dveřmi, než se oba vzpamatovali.

Bylo pozdě. Pozdě na všechno. Na pronásledování, na výčitky za neuváženost, i na pláč. Nic se už nedalo vzít zpátky. Stalo se a bylo to znát na modrající dívčí tváři, potřhaném rtu i lepkavém spermatu mezi jejíma nohama. Ani vzlyky nepomohly. Jen trochu vody, kterou jí Petr omýval obličej, zatímco si ji Pavel lil na hlavu, ve snaze zmírnit bolest, která mu lomcovala mozkiem. Nechránili to, co tu bylo pro oba nejdůležitější, skoro posvátné a co byli povinni střežit. Neubránili dívku, o kterou se měli starat, což trestuhodně zanedbali. A cítili se vinni a nemohli už nic dělat. Jen přijmout daný stav a čekat, zda přijdou či nepřijdou následky. Už nikdy nic mezi nimi nebude tak, jako dřív.

Po několika dnech pěšího putování, Kdy mezi nimi komunikace vážla tak, že přes den prohodili každý jen pár nejnutnějších slov, se téměř přiblížili k cíli. Při polední přestávce načali poslední konzervu se sardinkami a na jednom kopečku se podařilo Pavlovi zachytit úryvek rozhlasových zpráv jedné vysílací stanice a raději nic z toho co slyšel ostatním neřekl.

Izrael napadl atomové zařízení Iránu a ten odpálil na Tel Aviv rakety s nukleárními hlavicemi. Svým účinkem předčily všechny dříve svržené atomové pumy a zamořily východní pobřeží Středozemního moře, téměř celé bývalé Levanty. Izrael prakticky

neexistuje. Neexistují už ani okolní státy, které v nastalém chaosu začaly bojovat mezi sebou, když svého židovského nepřítele konečně vymazaly z mapy. Sunnité a Šíité se vyvražďují na potkání. Radioaktivní spad se nekontrolovatelně šíří po světě.

A začalo znovu pršet. Jediný Pavel věděl, že to může být déšť radioaktivní a proto přes sebe alespoň přehodili deku a přes hlavu igelit i když jim přšelo na ruce, a postupovali dál, až do městečka, kde on začal chodit do školy. Byli téměř u cíle. Jenže do školní budovy se nedostali a i kostel našli zamčený. Pavel zkusil faru. Věděl o postranní brance, kterou bylo možné vniknout na zahradu a zadem do rozlehlého stavení, kde uprostřed zatravněného dvora se páslo několik ovcí a koz. Farář už stál na zápraží a pozoroval příchozí. Pavel k němu postoupil a řekl Pozdrav pánbůh!

„Jsem z Modré Skály, moje matka se jmenuje Kotová.“

„Znám ji, řekl farář. Váš otec zemřel před dvěma měsíci. Na pohřbu jste nebyl.“

„Ani o tom nevím. Nebyl to můj biologický otec! Mohli bychom u vás v maštali přečkat déšť? Obávám se, že je radioaktivní. Ty ovce by se měly zahnat pod střechu.“

„Radioaktivní déšť?“

„Shodili atomové bomby na Židy. Stát Izrael je vymazán z mapy!“

“Ježíši Kriste! A co se stalo s Božím hrobem na Chrámové hoře?“

„Jeruzalém byl v epicentru jednoho z výbuchů. Asi byly svatyně všech tří náboženství jednorázově zničeny. Nejspíš z nich zbyly jen kamenné ruiny.“

„Pán Bůh s námi! To vypadá na konec duchovního světa. Pojd'te rychle dovnitř!“

„A co ty ovce?“

„Zažeňte je, prosím, do chléva!“

Farář je vyprovodil z fary až druhý den. Kuchařka večer ohřála na plotně vodu ke koupání a oni se zase po týdnu cítili očištění a svěží. Dostali najíst a napít a nějaké prádlo, které se tu našlo. Za to chtěl farář slyšet podrobnosti. O všem, co cestou prožili. Jen o znásilnění Lill mu neřekli. Nikdo z nich si netroufl o té události začít mluvit. Bylo to stále jakési tabu, o kterém spolu nedokázali hovořit. Raději se navzájem tvářili jako by se nic takového nestalo.

Na zbytek cesty jim farář půjčil malý čtyřkolový žebříňáček, protože kočárek už byl naprosto zdemolovaný a ten zbytek cesty, zejména do kopce k Modré Skále by už sotva vydržel.

„Místní lidé se před cizinci zamykají, naštěstí jich sem ještě moc nezabloudilo. Bylo by lepší, kdyby se tu spíš neukazovali. O vás se zmíním farníkům v neděli v kázání. Můžete přijít na mši o deváté. Do kostela teď chodí hodně lidí.“

Modrá Skála se jim ukázala před polednem. Šli po šterkové silnici a za zatáčkou, kde les končil, se znenadání objevilo údolíčko s potokem. Zprava bylo ohraničeno nevysokou, ale souvislou skalní stěnou. Na jeho protější, poměrně strmé stráni, se hrbilo asi devět různě rozházených podhorských chalup. Nad nimi uzavíral horizont velký kamenný útvar, kontrastující s oblohou. Po dešti bylo nebe čisté a modré a i ta veliká skála se opravdu jevila jaksi namodrale. Ale nebyl to odlesk nebo odraz oblohy, byla to krásná modrá žula. Pavel poznal jejich chudé, špatně udržované stavení. Kousek od něj, vlevo na okraji srázu, stála přízemní dřevěná, poměrně rozlehlá bouda – slepičárna.

„Jsme konečně doma!“ zvolal nadšeně Pavel.

Stáli chvíli mlčky a dívali se na svah, který se odsud ze silnice jevil poměrně nepřístupně. Silnice pokračovala dál, podél toho skalního masivu jakoby v soutěsce, a v severojižním směru tvořila jedinou spojnici v širokém skalnatém okolí.

Těch pár chalup v kopci jen nepřímou naznačovalo, že tam možná i někdo žije. Bude tudíž třeba ještě sejít dolu k potoku, překročit ho po mostku zbudovaném z příčných a podélných klád a vydat se znovu do

vršku, k těm stavením, která chvílemi vypadala idylicky a jindy zoufale chudě.

„Co je to pod tou skálou, co to tam vykukuje ze země?“ Zeptala se znenadání Lill a vlastně od té události poprvé sama promluvila, jakoby chtěla naznačit, těm dvěma mužům, že to tragické selhání jim jaksi odpouští.

„To je řopík, hraniční pevnůstka, opevnění postavené před válkou. Vojáci prý v něm byli jen jednou. Jako kluk jsem ho pomáhal kamarádovi zpřístupnit a vyčistit. Kdoví, jak to uvnitř vypadá, teď jestli se o ten bunkr ještě Hons stará. Řopík má tuhle silnici pod kontrolou. Kdyby na to přišlo, neprojde po ní, jak se říká, ani myš. Bunkr pojme na jistou dobu víc jak dvacet lidí.“ Rozhovořil se Pavel a chtěl mluvit dál, ale zarazil se, protože uviděl z jedné chalupy vycházet člověka, který směřoval dolů k mostku.

Chvíli ho sledoval, pak přiložil ruce k ústům a zakřičel do ozvěny údolí:

„Hej, Kočí! Jak se máš?!“

Kočí byl vlastně jakoby můj táta. Tomu jsem se svěřoval se vším a s ním jsem také uskutečňoval jeho zpočátku tajný a utopický plán. Dát zase do původního stavu ten řopík. Nikdo se o něj od války nestaral a nezajímal a on si usmyslel, že ho opět zvelebí. Jen tak, z čisté vášně a zaujatosti pro věc, z dlouhé chvíle, která nás tady na kopci občas přepadala, protože nebylo kam jít. My chodili do bunkru. Byla tam zima a vlhko. Všude nánosy hlíny a zetlelého listí, které se tam bůhví kudy dostalo. Taky někdo ucpal záchod, protože se dal splachovat jen nadržanou dešťovou vodou. Kočí chtěl ten řopík zpočátku nechat zpřístupnit všem, kdo by měl zájem se do něj podívat a tak se rozhodl založit Klub vojenské historie a jezdil kvůli tomu do okresního města a musel taky až do vojenského historického muzea a nějak se povedlo, že nakonec dali svolení a později když už měl všechno vyklizené, vyčištěné a vybílené, ventilátory vzduchu na ruční pohon řádně namazaný, aby nevrzaly, přijelo jednou vojenské nákladní auto, vydrápalo se až nahoru k bunkru a z nákladního

prostoru vynesli vojáci dvacet starých předválečných pušek, jeden kulomet vzor 26, vysílací stanici, několik skládacích vojenských postelí, deky a přilby, protože z toho bunkru chtěli mít vzorové historické muzeum.

Ten důstojník pak řekl Kočímu, abych to já neslyšel:

„Kulomet i pušky jsme záměrně nechali funkční. Náboje jsou v zapečetěných bednách. Nikdo neví, co se časem může stát a ta silnička naproti má za jistých okolností strategický význam. Prověřili jsme si vás, jste bývalý zbrojír a zbraně budete držet jistě v pořádku. Bude to vzorový bunkr jen pro vojenské delegace. Civilisty sem nepouštějte. A za všechno ručíte! Jste tu až do odvolání velitelem.“

Kočí mi pak řekl, že ten důstojník byl možná zastánce režimu, který před časem padl, ale ještě vskrytu dožívá a může se připravovat znovu na převzetí moci, pokud mu to lidi dovolí a hledá si pevné body pro případ, že by došlo k ozbrojenému boji.

Ale hlavně byl rád, že dostal ty krásné staré pušky vzor 24, které pečlivě nastavěl do stojanů, kulomet připevnil na stojánek ke střílně tak, jak ho měli vojáci připravený v roce 1938, kdy tu pevnůstku několik dní obývali a střežili tu strategickou silnici.

Na rekonstrukci bunkru jsme nežádali žádné peníze, vše nutné jsme si obstarali a zhotovili sami, a všechno jsme opravili vlastníma rukama. Proto jsme na ten bunkr byli docela pyšní, jenže jsme se s ním, jak žádal ofícír, raději nikde nechlubili.

S Kočím to tajemství funkčních zbraní držíme dodnes jen sami dva, protože nesehnal nikoho, kdo by se o bunkr staral s ním, když já Modrou Skálu opustil.

Kostel byl plný lidí, neboť lidé opět začínali věřit, že beránek Boží jenž snímá všechny hříchy světa, jim pomůže. Ale tady se ani nezdálo, že se světem je něco v nepořádku, že nefunguje základní komunikační prostředek, a byl odbourán prvek, který po tisíciletí propojoval lidi a dělil je na chudé a bohaté. Je pravda že i teď někteří seděli v lavicích a jiní stáli odevzdaně podél a u vchodu, ale tady

zřejmě nešlo o hierarchii, ale spíš o nedochvilnost. Lill s Petrem, Pavlem a jeho matkou přišli rovněž pozdě. Pokorně absolvovali mši ve stoje, která se Pavlovi, jako vždy, zdála nekonečnou a sledovali kázání, kde farář žádal od přítomných nejen víru v Boha, ale i porozumění s bližním, vzájemnou výpomoc v těchto nastalých zlých časech, rozhodnost a podnikavost, ale hlavně toleranci a soucit.

Zdalo se, že tu farář přejímá na sebe zodpovědnost za celé město, a že hodlá rozhodovat i o věcech, jež by mohly soudržnost místních narušit. Zřejmě tu nefungovala žádná jiná větší moc, kterou by lidé momentálně uznávali. Ku konci kázání se zmínil i o třech ovečkách, hodlajících usadit se na Modré Skále a jimž dává požehnání a lidé v kostele se začali obracet a rozhlížet a někteří i ukazovat. Dívám se dva mladí muži ve většině zamlouvali, protože místní hochy už měly okoukané. Chlapům se zase líbila Lill, která už nabírala svěží barvu a objevil se i ten náznak úsměvu na tváři. Díky faráři získali imunitu a status domácích, nebyli považováni za vetřelce, což v době návratu do středověkých poměrů, bylo pro toto město, kde se všichni znali, poměrně důležité.

Po mši vyšli lidé na náměstí, kde už byl přichystán jakýsi jarmark. Na plátnech, prostěradlech či dekách, položených jen tak na dlažbě, byly nachystány předměty k výměně. Hlavně zelenina a ovoce, různé sazenice rostlin, hromádky fazolí, hrachu a čočky, někdo nabízel mléko a hrudku másla, objevili se tu i čerství pstruzi, nejspíš vytažení z blízkého potoka, o které hned lidé jeví zájem a začali smlouvat cenu. Někdo tu nabízel hřebíky, skoby, závlačky a různé kovové předměty, které se mohly leckomu hodit. Problém byl - co za co vyměnit, aby hodnota byla přibližně stejná. V tom tkvěla nezastupitelnost peněz, která teď chyběla. Někteří, co se nechali přemluvit a dali na dluh, si psali, co komu přenechali a co od něj budou chtít jako protihodnotu. Mnozí vyžadovali, aby dotyční u nich odpracovali dohodnutý počet hodin. Jenže tu chyběla záruka. Navíc to silně zavánělo nevolnictvím, ke kterému mohly takové handly směřovat.

Farář vyšel z kostela s kropenkou v ruce, požehnal prodejcům, obešel i otevřené krámy kolem náměstí a zastavil se nechápavě u dvou zarostlých individuí. Ti na velikém špinavém kapesníku vystavovali zvláštní houby. Kloboučky měly okrový nádech. Podle nepatrně pokroucených a vytáhlých bělavě hnědých třeňů, to mohly být jediné

lysohlávky. Farář se pohoršeně obrátil, hotov odejít od té d'ábelské nabídky způsobující falešné potěšení, ale pak se přece jen neubráníl, pokropil i oba jedince včetně jejich hub, protože pochopil, že svět se změnit nedá, i když nebudou peníze.

Proto také přistoupil na Pavlův návrh, když se na náměstí potkali.

„Koupil bych od vás jednoho berana a jednu ovci. Zaplatím párem zlatých náušnic, jestli je přijmete,“ řekl bez obezliček a farář na něho koukal soucitně.

„Ty náušnice nejsou kradené, ale získané jako protihodnota. Mohl byste je použít za základ zlatého pokladu místního kostela, který by se tu dal časem vytvořit.“

Farář byl chápavý a vzdělaný člověk. Věděl, že tahle doba přinese mnohé nepředpokládané, možná až absurdní situace. Ovce na faře stejně víceméně překážely a on si dovedl představit, že na stráních pod Modrou Skálou je ideální místo pro založení stáda. K beranovi přidal dvě ovce a zlaté náušnice v bílém šátku strčil pod sutanu do kapsy, aniž si je nějak důkladněji prohlédl.

„A čím je ten váš přítel?“ zeptal se znenadání.

„Je to muzikant! Asi ty ovce bude muset pást on, jinak se tu nikde neuplatní.“

„A uměl by hrát na varhany?“ zeptal se farář.

Jenže to bývalý barman nevěděl.

Když na Modrou Skálu přihnali ovce, Kočí jejich aktivitu pochválil. Rozhodli se postavit ohradu hned za jeho chalupou, aby sousedila s maštálí a chlévem, kam se daly na zimu ovce zahrnat.

Kočí vyvedl oba koně, vzal pilu, sekeru a řetězy a za hodinu už táhli koně z lesa svazek soušek a nedorostlých olší. Do večera byla ohrada zbudovaná a Petr si foukal na puchýře způsobené pilou, které mu Pavel slíbil propíchnout a protáhnout nití, aby dřívě splaskly.

Kočí si ohradu spokojeně prohlížel a poplácal po krku oba své valachy.

„Co nevidět se o tyhle koně budou prát. Celá zázračná zemědělská mechanizace bez nafty a benzínu je v troubě. Jakoby nikdy neexistovala. Ty koně budou zlatej důl!“

Lill přenesla jídlo ve velkém kastrolu. Rozhodla se bydlet s Pavlovou mámou, zatímco oni tři zůstávali v chalupě u Kočího. Zdálo se to tak vhodné a nebylo to vzájemně daleko. Pořád jakoby mezi ní a jejími ochránci existovala zábrana a ona tušila jak bude narůstat. Denně se modlila aby to přišlo. Hodně pracovala, tahala vodu rumpálem ze studně, až jí sama Pavlova máma brzdila, že takhle se zbytečně dře. Ale Lill byla rozhodnuta se přepínat a záměrně ničit, protože chtěla aby to, co v jejím těle pravděpodobně klíčí, se dostalo předčasně ven.

Přece neporodím parchanta o jehož otci nebudu nic vědět. Nějakou morální zrůdu, s genama, které neovlivním. Musím najít způsob, jak se toho zavčas zbavit. Do smrti bych musela žít s tvorem, kterého už teď nenávidím. Možná by mi pomoh doktor v městě, možná by mi tu hrozbu z těla odstranil. Jenže to bych nejspíš musela požádat o pomoc Pavla, ale právě jeho do toho míchat nechci. Cítil by se ještě zodpovědnější za to, čemu nezabránil. Právě jeho jsem si chtěla vybrat za životního partnera, ale v téhle situaci už na to nesmím pomyslet. Možná by se i přemoh, možná by cítil povinnost sám nějak odčinit to selhání. I když šlo vlastně o nešťastnou náhodu, ke které nemuselo vůbec dojít, kdyby oba neodešli z chaty, ale došlo, stalo se, a nic z toho co se událo už nikdy nelze vzít zpátky. A to já dobře vím. Asi jsem měla odjet s tím chlápkiem k moři. Jenže tam by se mohlo třeba stát totéž.

Ještě bych měla možnost být vypočítavá a falešná, dokončit s Pavlem to, co jsem mu tam v noci u rybníka slíbila. Možná by se nezdráhal se se mnou pomilovat, ani po incidentu s těmi netvory a já bych pak mohla všechno přesunout na něho. Do smrti se před ním

přetvařovat a hrát komedii s jeho prvorozeným potomkem a trvale mu namlouvat, jak je mu to dítě podobné. K Petrovi bych si to nedovolila, ten by mi neuvěřil.

Za normálních okolností bych si to nechala vzít, ale měla bych na ten zákrok vůbec peníze? Možná bych si musela na potrat půjčit a pak splácet dluh nějakému lichváři, který by na mě nejspíš posílal vymahače, co by mi, kdybych neměla na splátku, sebral všechno, na co by přišel. Naštěstí už si nemám půjčit od koho. Půjčky jsou i s penězi nenávratně pryč.

Připravím si lodnu plnou vařící vody a znovu si do ní sednu. I když tomu receptu za mák nevěřím.

„O co se to holka snažíš!“ zeptala se Pavlova matka, když viděla Lill opět sedět ve velké hliníkové míse naplněné horkou vodou.

„Snažím se ze sebe dostat zlo!“

„To zlo ti způsobil nákej chlap?“ vyzvídala stará žena.

„Jo, jenže žádnéj, kterého bych si přála!“

„Tak už to někdy bejvá a člověk se s tím musí smířit!“

„Jenže já nechci!“

„Já jsem taky nechtěla, ale nedalo se tomu zabránit. Půjčovali si mě dva montěři, když dělali ve slepičárně vodovod. Já blbá jsem jim to dovolila. Líbilo se mi to a tady nebyl pro mě vhodnej chlap. Jenže když jsem byla v tom, vysmáli se mi, že sem neměla bejt v nepravej čas na nesprávným místě.

„Vás taky znásilnili?“

„Žádný znásilňování to nebylo i když jsem to třeba mohla tvrdit. Jak mě někde některej zmerčil, hned za mnou lez a povalil mě do slámy. A já se nebránila, protože to bylo krásný. Pujčovali si mě každej den, celou tu dobu, co vodu montovali. Pak už se tu nikdy ani jeden neukázal.

„A Pavel je...?“

„Jednoho z těch dvou! Ani nevím kterýho. Je to docela hodnej syn!“

Směnný obchod bez peněz v malém izolovaném městě nijak dobře nerozkvétal. Spíš se nedařil. Někdo měl hodně věcí i výrobků ke směňování, někdo zas vůbec nic. Pobídky, které každou neděli slyšeli lidé od faráře z kazatelny viditelně nezabíraly. Velkým problémem tu byl poměr směnitelnosti hodnot. Možná se daly směnit hřebíky za jahody, ale co kdo dá truhláři za dřevěný stůl. Který nota bene nepotřebuje. Chybělo platidlo s vlastní pevnou hodnotou. Někteří, co doma měli úspory, vytáhli původní peníze a přinesli je v neděli dopoledne na tržiště na rynku, nikdo je zpočátku brát nechtěl a řezník za ně neprodal maso a pekař pečivo!

„Noste mi mouku a já vám budu péct chleba. Ale za tyhle peníze nikde mouku nedostanu.“

Farářův ideologický protivník, starosta města, který dříve vedl zemědělské družstvo, přišel se staronovou socialistickou metodou. Blížily se žně, a na polích samovolně dozrávalo obilí, louky už byly přerostlé a volaly po kosení, ale nebylo čím, i když traktory i stroje stály bezmocně na dvorech či pod přístřešky. Chyběla nafta k pohonu. Krávy se volně popásaly za kravíny a lidé si chodili nadojit mléko sami, protože dojící technika nefungovala. Prasata už byla téměř všechna vybita. Ve městě se našly všehovšudy tři páry koní, včetně dvou valachů Kočího. Toho si starosta také pozval, když svolával lidi dříve pracující v družstvu i ty, kteří měli zájem něco dělat.

„Budeme vám vyplácet mzdu v naturáliích za denní docházku do práce. Ku konci roku rozdělíme všechny přebytky a podělíme každého za počet odpracovaných dnů.“

„Co budou ty přebytky?“ ozvalo se ze sálu.

„Obilí, brambory, seno, sláma, len, co vypěstujeme!“

„Sklízet se bude ručně, jak za starej časů?“ zvolal někdo z davu.

„Navrhuju opravit všechny staré stroje, které ještě kde zbyly: Sekačky, samovazy na obilí, čerty na brambory a zapřáhnout do nich koně. Já půjčím jeden pár za jednu denní jednotku navíc! jestli je ovšem starosta nechce zkolektivizovat!“ přihlásil se do diskuse Kočí.

„Všechno bude na bázi dobrovolnosti a osobního vlastnictví,“ zvolal starosta, „jen je třeba, kolektivně pracovat. A aby nás bylo v práci dost!“

I když přišli na hodně podnětných nápadů, jako využít staré stroje ze zemědělského muzea, včetně mlátičky a lokomobily, kterou zběžně opravili, nebyla produktivita práce nijak závratná a lidi se na pracovní směny nehrnuli. Zatím jim nevadilo, že budou mít málo děček, jak si denní pracovní směny označili, pořád se ještě nějak živili, chodili si zadarmo pro mléko do kravína, zbývaly jim loňské brambory, někdo na neděli zabil králíka či slepici. Také se vesele pytlačilo. Nikdo nic nekontroloval ani nehlídal. Zákony jakoby pominuly i s penězi.

Ale těžkostí a problémů přibývalo: Nebylo čím sladit, nebylo čím svítit. Včelí med se přeplácel a louče nikdo nevyráběl. To napadlo až truhláře Jíru. Přišel nahoru na Modrou skálu za Kočím:

„Potřebuju objevit pár vhodných stromů, ze kterých se dají štípat louče. Dub, borovici, osiku.“

Pro začátek vybrali dvě suché smolné sosny a bleskem rozštípnutý dub.

Zdálo se, že aktivita lidí pozvolna narůstá, ale nikdo nechtěl kosit louky obyčejnou kosou. Sekáči se prostě nenašli.

Jsem-li muzikant, měl bych umět hrát na všechno. Tedy i na varhany. Brnkat na piáno mě matka naučila, rejstříky a pedály snad zvládnou sám. Kostel není žádná koncertní síň, nějaký kiks se tu zabarví ozvěnou a ženské si stejně zpívají jak chtějí, varhany nevarhany. I když ty dvě sestřičky Baurů jsou báječné zpěvačky. Stálo by za to z nich vytvořit duo, protože ta hezčí má malinko níž položený hlas. Ale ta druhá Alice je zase přitažlivější. Už jsem docela dlouho neměl ženskou, možná, že i z toho pramení ta nervozita. Obzvláště když mě donutili učit ve škole zpěv a tělocvik. Já a někoho učit. A ještě při tom kotrmelce. Dlouho jsem neudělal kotoul nazad, než mi kamarád

poradil - v jistý moment se vzepřít na rukou. Pak jsem byl dobrej. Ted' mám tělocvik s páťáky a se šestáky. Kluci chtějí celou hodinu hrát jen fotbal. Začínám jim to zpestřovat rozcvičkou, shyby a šplhem na laně. Možná ze mě bude docela dobrej kantor. A nebo varhaník? Jestli mi ve městě dají byt, jak farář slíbil, nebylo by marné si s tou Ali něco začít! Lill je ted' trvale nepřístupná. Možná jí to znásilnění poznamenalo na celý život. Bude z ní neurotická ženská, neschopná radostného sexu. A sex má být radostný. Né, že by se při něm člověk smál, ale ta radost musí vyplývat z pocitu, že dva lidi si jsou k sobě co nejbliž. Dotýkají se a cítí se navzájem spolu šťastní. Takovej sex mám rád, ale s Lill jsem ho nikdy neprožil. Možná, že u mně chtěla spíš přenocovat, než se se mnou pomilovat. Už se na tu holčičku Baurů docela třesu.

„Prý jí znásilnili a vy jste při tom byli,“ řekla matka Pavlovi a on neodpověděl. Cítil se trapně, kdykoli se s Lill potkal.

„Holka je asi v tom, a vy dva chlapi se musíte rozhodnout. Jeden z vás si ji vezme. Byla bych ráda, abys to byl ty. Lidi taky donutili Kena, aby si mě vzal. I když k tomu nemělo nikdy dojít. Ten starej ochlasta mi jen ztrpčoval život. Ty bys jí ho měl ulehčit.“

„Já?“ podivil se Pavel. Vždyť jí ani neznám!“

„To přece nevádí. Na poznání budete mít celej zbytek života. Nechám vám tu chalupu a jdu bydlet do slepičárny. Slepíc už je tam pomálu. Někdo je krade a je třeba tam v noci hlídat.“

Pavel ted' dělal předáka při mláčení obilí. Vypadalo to jako před sto lety. Přivezené snopy házely ženské do mlátičky. Plné pytle s obilím odnášeli chlapi do stodoly. Pojízdný parní stroj, který sem dovezli z muzea, pracoval po opravě spolehlivě, jen se muselo pořád pod něj přikládat dřevo. Přes tu poměrnou dřinu to skýtalo docela idylický obrázek. Jenže bylo málo obilí, Nestáčili je kosit a z polí svážet. Přezrálé zrno samo vypadávalo z klasů. Lidi na polní práce se nedařilo získávat v dostatečném počtu. A kosení samovazy, které se

často porouchávaly bylo málo efektivní. Místy se do sklizení daly ženské s pouhými srpy. Svazovaly povřísla a stavěly snopky do panáků. To už představovalo dobu před stopadesáti lety. A mohlo se to zhoršovat, až k nastolení roboty, pokud bude někdo nucen převzít moc a vykonávat ji násilím, aby donutil lidi pracovat.

Měl bych o Lill uvažovat tak, jako moje máma. Nechali jsme ji zhanobit pobudy a teď si ji ani nevšimneme. Petr se odstěhoval do města a má už zřejmě spadeno na macatou Alici, co vyzpěvuje sóla na kůru.

Lill teď už vůbec nezpívá. Musí jí to ponížení asi hodně trápit. A ještě horší to bude až se bastard narodí. Už chápu, proč si matka vzala Kena. Byl jsem vlastně taky bastard neznámého původu. Lidi v okolí jistě byli dotěrní a neomalení. Chtěli vědět, pátrali a určitě by se dopátrali, kdyby jim opilec Ken nepokazil snažení a s mámou se neoženil. Muselo to být pro ni hrozně ponižující. Ale pak už se nemohl nikdo veřejně vyptávat, leda tajně spekulovat. Taková byla tehdy morálka a teď je stejná. Morálka lidí se s dobou nemění, jen se dál přetvařuje.

Tady nikdo nemusí spekulovat. Přišel jsem s Lill z města, přivedl jsem ji sem a tudíž je to moje děvče. Tady se jeví všechno normálně. I to její narůstající břicho. Jenže ona se mnou moc nemluví. Vlastně vůbec nechce mluvit. Ale co když ten její důvod je jiný, než si myslím? Co když se sama stydí za to co jí potkalo, co když slib, který mi dala tenkrát v noci, už nechce splnit kvůli svému ponížení? Co když se bojí, že bych jí odmítl, a nejen odmítl, ale přímo zapudil, jako nečistou zprzněnou couru!?

A chci ji vůbec po tom všem, když jsem jí viděl zneuctěnou a omýval její opuchlý modrající obličej a prokousané rty? Chtěl jsem jí v ten okamžik, kdy její tělo bylo zostuzené a poskvrněné?

Vždyť jsem vlastně ani nevěděl sám o sobě. Po tom kopanci do hlavy jako bych byl mimo prostor. Všechno se mi jen motalo. Před očima se válela neostrá kola. Něco jsem mechanicky dělal, to vím, ale

jako bych to pozoroval odjinud, z vnějšku mého já, který bylo docela umlčený, jen mi stále hlasitě bušilo ve spánku a chtělo se mi spát.

Mám o tom všem znovu přemýšlet? Vždyť na to vlastně myslím pořád. Nezajímá mne jestli se nám zatoulá ovce. Jestli máme čím sladit, jestli bude dost píce na zimu. Udělali ze mě předáka a já se vlastně o nic nestarám. Jen počítám lidem pracovní dny a koukám, aby netrousili zbytečně zrní, ale to všechno jaksi automaticky, podvědomě. Při tom myslím na něco úplně jiného a nevyřešeného. A už to trvá nějak moc dlouho. Proto bych si měl konečně přiznat, že jsem jinak pořád u ní, že s ní vedu v duchu dlouhé rozhovory. A ona to samozřejmě neví.

Museli se pokusit zprovoznit bývalý mlýn za městem. Poměrně moderní mlýn byl léta zaplombovaný, protože měl sloužit jako státní rezerva. Více jak dvacet let do něj vlastně nikdo nevstoupil. Opravili násypky, namazali převody ocelových mlecích válců a zprovoznili i samonosný výtah. Jen u něho bylo třeba vyměnit zpuchřelé lano. Každý se tím výtahem vytáhl do patra i s pytli obilí svojí vlastní silou. Stačilo po provaze pouze ručkovat. Jenže mlýnu chyběla voda. Náhon byl zarostlý, rybník před mlýnem vypuštěný. Starosta nasliboval dobrovolníkům za opravu stavidel pytle mouky, aniž předem věděl, že se tu mouka namele. Ale namlela. Mlýn se stal cennou devizou, kterou lidé z města začali brát vážně. Leckdo přece bude potřebovat v budoucnu něco semlít a funkční mlýn poháněný vodní turbínou bude k nezaplacení, i když pořád není platit čím. Vodní turbína začala pohánět i generátor, který produkoval v městě dosud nevyrobitelný elektrický proud. Lidé se začali zajímat, kdy elektriku přivedou i do i do obce, konkrétně zase zpět do jejich baráku. Pak by bylo zase téměř vše, jako dřív. Až na ty peníze! První se hlásil zubař se svou vrtačkou. Ale zatím zůstal jen v pořádníku. Pouze před mlýnem se rozzářila lampa nočního osvětlení a svítila celou noc.

Kdosi objevil v jedné kolně na špalkách staré nákladní auto. Po straně mělo kotel. Ti, co věci rozuměli, pochopili, že v kotli se dá

zplynovat dřevo a vzniklý plyn pak auto uvede do pohybu. Pamětník tvrdil, že v době války taková auta na dřevoplyn běžně jezdila po silnicích. Jednalo se o šestitunu značky Hanomag. Trvalo tři měsíce než krám dostali do pohybu. Rychlost měl nevelkou, zato výkon obdivuhodný. Bylo to jediné pojízdné auto ve městě. Před vánocemi s ním chtěli vyjet do míst, kde se pěstuje cukrovka a vyměnit obilí či mouku za cukr, který už téměř v každé domácnosti postrádali.

Lidé se postupně učili směňovat zboží a výrobky, ale stále tu figurovalo mnoho pasivních a neschopných, ale i vypočítavých jedinců, kteří jakoby nebyli sto se o sebe postarat. Starým a nemocným se pomáhalo, ale vyžírky a vypočítavce každý odmítal a odháněl. Sdružovali se na náměstí a žebřali, často kradli a pytláčili, stali se vynalézavými a úskočnými a věděli, že za nic nebudou potrestaní, protože, v téhle době, kdy lidé jakž takž udržovali při existenci své rodiny, nebylo čím platit služby, které dříve působily jako součást obecní nebo vyšší správy. Tohle všechno po pádu peněz vymizelo, neboť se rozpadl platební systém státních institucí. Úředníci, kteří dříve řídili a ovlivňovali mnohá veřejná dění, zmizeli. Čím dál víc se dospívalo k úsudku, že peníze jsou pro lidi v běžném životě nezbytností, a dříve nebo později se k nim bude muset člověk zase vrátit.

Bez nich mohli přežívat jen menší samostatná hospodářství disponující koněm, krávou a domácím zvířectvem, polnostmi a kusem lesa. Ale to byl středověk, dávno přežitě období.

Stále víc se ve městě rokovalo, jak a čím peníze nahradit, ale nepřišlo se na druh platidla, který by byl funkční a nepadělatelný. Daly se snad použít jen staré bankovky, jež někteří stále ještě doma schovávali. A mezi určitou skupinou lidí to dokonce i fungovalo.

„Pět loučí za dvacku, Na týden svícení!“ vyvolával na nedělním jarmarku truhlář a za onu dvacku si šel koupit litr mléka. Alespoň si mezi sebou lidi nemuseli psát dlužní úpisy. A zavedli se tak i pevné ceny. Jenže tyhle bankovky nevlastnili všichni a ti, co jich měli dost, nebili ochotni je dát jen tak zdarma nějakým nefachčenkům, kteří je stejně rychle utratí. Ti, co peníze neměli proti jejich znovuzavedení vehementně protestovali, místo aby měli snahu si je vydělat. Takže vnikla v městě dvě seskupení, jakési třídy: Vyšší kasta, která peníze používala a tímto způsobem si vzájemně mezi sebou dotyční lidé

platili a vyrovnávali účty a ostatní, co je odmítali, protože je neměli. Ve společnosti malého města vyvolávala tahle skutečnost trvalá a stupňující se napětí. Někteří nemajetní si občas počíhali na majetného, v příhodný čas ho o peníze obrali a pak bezostyšně a sebevědomě mávali bankovkami a vyžadovali za ně protihodnotu. Nikdo nebyl sto je potrestat. Vnikali i do některých domů, kde docela sprostě kradli. Mnozí občané jistili své domy a pečlivě je zamykali. Jenže časem, kvůli penězům, nebylo bezpečné vyjít ani na ulici. Tak vznikla ve městě domobrana, která nosila lovecké pušky a ve dvojicích procházela za světla ulicemi. V noci vyjít na ulici bez ochrany si nikdo netroufal.

Začaly vznikat „velké rodiny“ kde se spojilo několik sousedů, kteří zadními trakty propojili domy, najali mladé muže, které ozbrojili a ti pak doprovázeli ženy na trh, v noci hlídali propojené domy a v případě napadení se všichni naráz postavili útočníkům. Při takových půtkách a případech docházelo k požárům a ve městě už vyhořela i celá ulice. Žádný předpoklad pro soužití lidí s penězi a lidí bez peněz se neobjevoval. A nenacházel ho ani farář ve svých nedělních kázáních.

Nebylo divu, že došlo k té tragické události.

„Víte že zavraždili mlynáře?“

„A kde se to stalo?“

„No přímo ve mlejnici!“

„A kdo to udělal?“

Chlapi, co měli dost původních nebo získaných peněz, hrávali karty ve mlýně, kde si na karban svítily opravdovou žárovkou, někdy až do rozednění. Kdo prohrál, nebral to nijak tragicky. Tyhle peníze se pořád nevedly jako peníze, až na to, že se vzájemně nepůjčovaly. Do půjček se nikdo nechtěl pouštět, ani do směnek s podpisy. Jak je pak vymáhat a kde se případně soudit? Jenže kdo prohrál všechno, už hrát nemohl, a někteří chlapi byli notorickými karbaníky.

Stalo se, že obrali vejskočku Wolfa o všechno a on, místo aby pokorně opustil místo a přenechal je jinému zájemci, kteří se za stolem tlačili, nota bene, když ho při poslední hře přistihli, že švindluje, protože jednu kartu záměrně upustil na zem, aby nebyl plonk, vzdoroval, a začal se vzpouzet:

„Tydle karty má mlynář cinknutý, proto taky pořád vyhrává! Já nešvindluju, to on!“

„Já že mám cinknutý karty!? To bys mi musel ukázat, ty chudáčku chudej!“

„Já jsem chudák chudej a ty jsi boháč zlodějském. Všechno co máš, jsi stejně jen nakrad! Jinak bys měl holou prdel, jako já!“

Mlynář se na něho přes stůl začal sápat a dotyčný podezřelý vzal láhev od kořalky, která stála na stole a praštil mlynáře tak nešťastně, že ten už z podlahy nevstal. Byla to vražda nepromyšlená, ale mnoha svědky prokazatelná, i když se zpočátku zdráhali svědčit, protože se nechtěli přiznat, že u toho karbanu byli. Jenže vraždu se ututlat nedalo a celé město o ní nakonec hlasitě mluvilo, jenže se nevědělo, co s Wolfem.

Farář hřímal z kazatelny o věčném zatracení, ale Wolf chodil po městě dál, jako by se nic nepříhodilo. Bylo nutné vytvořit soud a porotu a Wolfa odsoudit. Předpokládalo se že k smrti!

A tak se ve městě začala stavět šibenice, protože na jiný způsob popravky se nepřišlo. Jenže stále nikdo nechtěl být tím katem.

Nakonec přivázali provaz k bedně, na které Wolf stál a druhý konec ke koni a na mávnutí starosty měli všichni zúčastnění naráz tlesknout, aby se kůň lekl a popoběhl, jenže jeden malý kluk, který držel prázdný papírový pytlík od bonbónů, ten pytlík nafoukl a bouchl. Popravčí asistent neměl ještě Wolfa připraveného. Ten stál na bedně a křičel ke shromážděnému davu: - za co mě chcete věšet?! Já ho jenom praštil flaškou, to nebyla žádná vražda, to byla nešťastná náhoda, že měl tak měkkou kebuli, přece mě nepopravíte – a v tu chvíli kluk bouchnul pytlík, kůň se lekl a vyrazil a Wolf, který už měl svázané ruce, ale ještě ne zcela utaženou smyčku se najednou začal houpat ve vzduchu a dusit se, proto začal kopat nohama a modrat a většina lidí, co se přišla na tu popravu podívat se raději v tu chvíli odvrátila, protože Wolfa ještě mohl někdo zachránit, kdyby ho jen nadzvedl. Lékař pak konstatoval smrt zlámáním vazy i když se Wolf ve skutečnosti na smyčce sám umlátil.

Lidi na náměstí ještě chvíli postávali, ale nemluvili, takovou podívanou ještě nezažili a už jí nikdy nechtěli zopakovat. Lepší by bylo provinilce shodit ze skály nebo utopit, brumlali někteří a jiní věřili, že tady v městě už nikdo takový zločin neprovede.

„Chci si tě vzít!“ řekl jednou bez okolků Pavel, když už se Lill začalo břicho vzdouvat a ona se překvapením rozplakala, protože věděla že nemůže odmítnout. Ani ten prsten s kamenem, o kterém věděla, že pochází z posledního večera v baru Globus, kdy barman Kenn odmítal přijímat peníze a žádal za pití jen hodnotné předměty. Zlatý prstýnek s kamínkem patřil hubené blondýnce, zřejmě zamilované do podvodného elegána, který jej sám nabídl za láhev whisky.

Sňatek byl rozumným řešením pro oba. Jenom si Lill nebyla jista, zda jí Pavel toho bastardka nebude někdy vyčítat.

O svatbě pak mluvilo celé město s nádechem romantiky, protože se stala výjimečnou událostí. Farář hned uchopil příležitost vehementně, svatba se měla konat samozřejmě v kostele, a podle starých tradic nutil oba chodit na katechismus, z kazatelny pak zazněly ohlášky několikrát po sobě, což Lill nesla nelibě a Pavel ještě hůř, ale všechno to zařídila jeho matka, aby svatba vypadala co nejnorněji. Také by normální byla, až na to vzdouvající se břicho pod šaty nevěsty, kdyby starosta nepropůjčil, (aby se faráři vyrovnal) ke svatbě sál Obecního domu a protože v poslední době se v městě nikdo neženil, do veřejné budovy přišel nakouknout každý zvědavý. Na svatbě se samozřejmě i tancovalo. Petr hrál na tahací harmoniku, jeho dívka Ali na housle, a našel se i bubeník. Kdo chtěl tancovat, měl k dispozici celý parket sálu. Takové hudební představení s tancem se ve městě od pádu peněz ještě nekonalo.

Pavel obětoval všechny zbylé zásoby alkoholu, který se jako vzácnost naléval do malých šampriček, ženské donesly domácí šťávy a čerstvě vykvašená vína, ze kterých se až příliš rychle začala motat hlava, a tak jak byli všichni rozjaření a mnozí opilí, došlo i k sporadickým rvačkám mezi nepřizpůsobivými a váženými občany, ale k střízlivosti se nakonec dopravovali všichni, protože k posledu nebylo už co pít. I tak se tancovalo do pozdní noci, třebaže bez alkoholu.

Petr nabídl nevěstě a ženichovi svůj pokoj ve městě, ale oni odmítli. Vydali se před svítáním do noci a k ránu stáli před domkem pod Modrou Skálou. Cítili se oba unaveni, ale nějak vnitřně šťastni a tak vlezli rovnou do postele, kde se poprvé objali, jenže usnuli dřív, než došlo k milostným hrátkám, na které měli čas ještě celý zbytek života.

Místní elektrikář, se kterým se Pavel během oprav mlýnského dynama skamarádil, zregeneroval baterky do tranzistorového radia a vytvořil provizorní napáječ, který se ve mlýnici dal strčit do zásuvky a Pavel se pak snažil zachytit z éteru nějakou rozhlasovou stanicí. Objevil jich hned několik, ale všude mluvili jazyky, jimž nerozuměl.

Až před vánoce, kdy už nedoufal v možnost nějaké změny a byl srozuměn s vidinou, že zimu přežijí uzavřeni v jedné místnosti jak jezevci v díře, kde se budou navzájem zahřívat a kde se pravděpodobně narodí i jejich první dítě, uslyšel znělku, kterou bezpečně znal. Zprávy byly ohlášeny na pátou hodinu odpolední. Jevily se jen částečně povzbudivě. Svět v podstatě válčil i když nebylo srozumitelné kdo s kým. Šlo o jednotlivá území, která byla pod kontrolou těch či oněch. Ze zpráv vyplývalo že Evropa se nachází v jakési snaze o vytvoření Unie, kde už nefigurují dřívější státy, které zřejmě zanikly. Podrobnosti se zatím nedaly dobře vysledovat, ale něco nového se formovalo. Hlasatelka několikrát zmínila Regensburg, jako centrum nové SVOBODNÉ UNIE, ke které se měla přidružovat další území, ale nejspíš samostatná města. Mluvílo se i o penězích, které by se opět staly platidlem a tudíž by podpořily i normální život lidí.

Další zprávy informovaly o nájazdech bojových hord, z Blízkého východu, které jižními cestami vnikají do Evropy. Následkem svržení atomových bomb na Izrael mnoho muslimských obyvatel z oněch zamořených území uprchlo. Někteří se přibližují už středu Evropy. Před nimi táhnou na koních malé bojové útvary čítající dvě až tři sta ozbrojených mužů, kteří na svém postupu vyvražďují místní obyvatelstvo, přežívající v primitivních podmínkách ve vsích a malých městech. Ženy jsou před zabitím vesměs znásilňovány. Tlupy

se snaží nevypalovat domy, aby ti, co postupují za nimi, se měli kde usazovat. Malé útvary, které jsou předvojem, se spojují při dobývání větších center, kde vytvářejí v dosažených územích vlastní samosprávy.

Vznikající Svobodná Unie žádá o pomoc. Nemá momentálně bojovou sílu postup islamistů zastavit, ale vyzývá města aby vstupem do Unie a organizací odporu, pomáhala tyto nájezdy přibrzdit. Jinak se velká část Evropy ocitne pod muslimskou nadvládou s územím daleko větším, než držela Osmanská říše ve středověku.

Po tak alarmujících zprávách musel Pavel za Kočím, i když ho Lill prosila, aby ji nenechával samotnou!

Tohle bylo důležité zjištění, podstatné i pro zapadlou oblast podhůří, kam se mohly islamské bojůvky dostat sice zcela náhodně, ale bez jakýchkoli problémů.

„Musíme zaktivnit bunkr!“ rozhodl Kočí. Dostat ho do bojové pohotovosti. Dá se tam namačkat třicet lidí a pár dní i přežívat. Tihle náboženští fanatici budou nekompromisní. Nezastaví se před ničím. Nemají slitování a tak budou jen zabíjet a ničit, ve jménu své víry, protože v něco věřit musí, když dovedou být tak krutí.

Druhý den proházeli cestu sněhem až nahoru k plechovým dvířkům bunkru, které bez problému otevřeli. Všechno tu bylo jakoby přichystáno, jen rozmístit posádku k boji. Sami dva by bunkr dlouho neudrželi. Potřebovali posilu několika vycvičených mužů, schopných zacházet se zbraněmi. To byl vlastně zásadní problém.

Zatím jen zkontrolovali pušky, umístili do střílny kulomet a zasunuli pásy se střelivem, které vyndali ze zapečetěných beden. Objevili v nich i ruční granáty, šest pistolí a desítky světlic. Dotyčný oficír, který sem tyhle zásoby dovezl, se opět okázal jako předvídavý chlap. Ale nebylo tu nic k jídlu, studna s pitnou vodou se musela pročistit. Tak k jediným litinovým kamnům nacházejícím se v největší místnosti, alespoň naštipali zásobu dřeva. Pak sešel Pavel dolů do města, když ještě stačil k Lill nastěhovat zpět svou matku. Tady nahoře v chalupách bydlili jen staří lidé, kteří pro obranu bunkru byli nepoužitelní.

Takhle jsem si své těhotenství nepředstavovala. Odkázaná jen sama na sebe. Nechaná v chalupě na kopci, kde bych se nedovolala žádné pomoci, kdyby na mě přišla ta chvíle předčasně. Ale snáším stav dobře, nic mě nebolí, nic nepotřebuju, jen mě děsí být tu sama a on mě tu nechává samotnou skoro celý den. Teď sem sice nastěhoval matku, ale ta je stejně většinu času ve slepičárně.

Já vím, že se něco připravuje, že tahle situace je asi vážná, že sem opravdu mohou přijít cizí lidé a budou nám usilovat o život. Ale proč? Což na celé obrovské Zemi není dost místa pro všechny? My jsme si našli tenhle kout, kde nezabíráme skoro nic, kde si téměř všechno opatřujeme sami. Proč nám to chce někdo vzít. A ještě nás připravit o život! Proč se lidé celé věky stále navzájem vraždí, co tím získávají? Slávu moc a peníze? Vždyť teď peníze nejsou a lidé bez nich žijí dál, možná, že bez nich jsou šťastnější, zejména ti co jich neměli nikdy dost, ale i ti, co se o ně strachovali, nebo je rozmnožovali a nemohli se dočkat dalšího dne, aby se přesvědčili o co víc zase zbohatli. Jenže peníze nikomu ještě život nezvěčnili, možná za vysoké poplatky jej prodloužily špičkové nemocnice či věhlasní lékaři, ale i ten nejbohatší člověk zemřel, aniž mu peníze byly co platné, a určitě mu je nedali s sebou do hrobu.

Peníze, jak se ukázalo, jsou možná zbytečné a sláva je jenom polní tráva a moc si málokdo udrží až do smrti. Obyčejně mu jí zase někdo sebere a nejspíš ho při tom i zabije. Takhle si počíná nejinteligentnější tvor planety a možná i vesmíru. Proč se musí lidé nenávidět a pořád vzájemně vraždit? Proč se nemohou konečně dohodnout, proč každý musí prosazovat své názory na úkor těch druhých, a když je neprosadí po dobrém, použije jakýchkoli prostředků, jen aby dokázal tu svou pravdu, která se nakonec ukáže neúnosnou. A všechno se to zase opakuje, aniž se kdo poučil.

Měla bych se vlastně o to své dítě bát. Ale v tomhle směru strach necítím, ani strach o život. Spíš se bojím, že bych mohla zůstat sama. Ocitnout se sama mezi cizími lidmi, sama bez pomoci, sama s dítětem, za které budu muset přijmout zodpovědnost, i když je to dítě nechtěné.

Co se s takovými dětmi vlastně dělá? Někdo je pošle v košíku po vodě. Někdo jen tak pohodí. Většinou se najdou lidé, kteří se o ně postarají. Někdo ale to nechtěné dítě neodmrští, ale dává mu viditelně najevo svůj odmítavý vztah. To je pak ještě horší než vražda, a možná časem mezi těmi dvěma k vraždě dojde, protože se oba k smrti nenávidí. Svě dítě nesmím považovat za bastarda, ubližovat mu jenom proto, že vzniklo z násilí. Takových nechtěných dětí vzniká vlastně většina. Bude v něm nakonec i kus mne a ta má část musí být dobrá a spravedlivá, aby vyvážila tu druhou, která možná bude zlá. Ale tak to je přece v každém člověku a i ta dobrá polovina se nakonec může nechat oklamat, přesvědčit, naočkovat a dokonce i zfanatizovat a zvrhnout, jako se to stalo v dějinách mnohokrát a v poslední světové válce nejmarkantněji. V té se pak ukázala plánovaná krutost z povinnosti plnit rozkazy, z nutnosti vyčistit prostor pro vlastní národ, odstranit podřadnou rasu, nastolit nový řád.

A je to tu zas! Ti, co přijdou nás povraždit, chtějí taky jen pro sebe vyčistit prostor, nastolit svou víru a nový řád! Nic víc.

Svět se nemění!

I starosta zaslechl podobné špatné zprávy, ale nechtěl jimi děsit občany. Nedalo se stejně nic závažnějšího podniknout. Těch pár mladíků ozbrojených nanejvýš loveckými puškami se nějaké organizované skupině nájezdníků sotva může postavit. Snad by se daly opevnit některé domy a odtud přesile vzdorovat, ale s technikou středověku, kterou mají k dispozici dnes, bojovat nelze. Jedině snad čekat pomoc zvenčí.

„Co je to ta Svobodná Unie?“ zeptal se Pavla, když k němu přišel žádat o posily.

„Zřejmě náhrada za tu minulou, která se po kolapsu peněz rozpadla. Asi všechno staví na původních základech, jen nemá ještě dostatečnou soudržnost. Chybí ji možnost vzájemné komunikace. Taky asi nejsou obnovena původní státní seskupení, ke kterým možná ani nedojde. Byla příliš nacionálně zaměřena a o mnohá území se

vedly trvalé spory. Svobodná Unie bude asi bez hranic původních států. Tak získá přímou moc, o kterou se snažila už v minulosti a státy tomu bránily. Unie bude jen jeden jediný velký stát.

Měli bychom se pokusit navázat nějaké spojení. S kýmkoli. Je nutné od mlýna natáhnout elektrické vedení a opět připojit internet, telefon a televizi. Bez komunikace jsme jenom ostrov uprostřed neznáma. Také je třeba vyslat posly a zvědy do nejbližších měst. Jen tak se můžeme opět včlenit do nově vznikající civilizace.

Starosta souhlasil a navrhl mu i pět mladíků a chlapů, kteří by mohli jít obsadit opevnění a bránit silnici pod Modrou Skálou, když samozřejmě přijal pozvání schovat se v případě nutnosti v bunkru i s rodinou.

Farář pozvání na Modrou Skálu odmítl. Chtěl zůstat se svými ovečkami a bránit římskokatolickou církev a víru před mohamedánskými barbary tady ve městě, třeba se sekyrou v ruce. Taky se podobně vyjádřil při svém kázání a získal hned po mši hodně následovatelů a dobrovolníků, které pak pozval na faru a tam se je snažil vyzbrojit nářadím a náčiním připomínajícím vzdáleně nějakou zbraň. Proti automatickým puškám a samopalům to byly směšné prostředky.

Jak se situace vyvíjí za hranicemi města neměli místní lidé ponětí. Dokud nepřijel ten vlak.

Odjinud se sem zatím nedostaly žádné zvěsti i když se objevilo několik jedinců i skupinek bloudících po okolí. Obyčejně bylo slyšet to samé. Po kraji se pohybují lidé bez domova, většinou hladoví. Přežívají ze dne na den a kdo umře, je ponechán na místě bez pohřbení, nebo je v krajním případě sněden. Kanibalismus není žádnou výjimkou ani zločinem, který by byl nějak trestán.

Nouzově se dá přežívat v malých obcích a na samotách, kam ještě nevnikly drancující hordy, místo nevyplenily a nevypálily.

Takové obrazy poskytovali ti, co dostali v městě milostivý asyl a nebylo jich zas tak moc. Lidé se spíš báli že se přiřítí horda násilníků, které se neubrání. I když se žilo ze dne na den, nebyl to život nijak omezený, až na úroveň stravy. Děti chodily do školy, řemeslníci pracovali, dalo se hovořit i o jistém společenském životě. Petr Pam připravoval s hudebně nadanými žáky, které vyučoval na dostupné hudební nástroje, veřejnou akademii. Učitelka Alice znala hry na

housle s ním trávil ve škole podstatnou část dne a mnohdy i noci, když k němu přišla večer do bytu, který mu zřídili z jednoho z bývalých kabinetů v místní škole. Nestěžoval si. Život se mu zas jako obvykle líbil, přinášel jiné poznatky a zkušenosti, než dřívější pohled z podia v baru Globus. Navíc se o něho Ali starala a na nedělní oběd ho brala do rodiny. Byla to měšťanská rodina s domem na náměstí, která si myslela, že patří mezi místní elitu, i když teď, kdy každý dřel bídu a zápasil s nedostatkem jídla, se tahle měřítko smazala. Ale Petr Pam této rodině vyhovoval a jemu zase vyhovovala hezky modelovaná Alice, která se v posteli nijak neupejpalala a byla vždycky aktivní, ale ne zvrácená, takže se probouzeli ve svorném obětí, když navíc v podzimních měsících byla v kabinetu, kde se topilo dřevem ve starých kamnech, k ránu už notná zima. Do příchodu děti museli být každý na svém místě ve vyučovacích třídách.

Nakonec si ji vezmu za ženu. Jenže v tomhle provizorním stavu světa by to bylo asi dost nezodpovědné. Navíc s možnými potomky. Ale tady chodí pořád děti do školy, bez zvláštních komplikací a proč by to nemohlo tak zůstat i nadále? Peníze zřejmě nejsou tím nejhlavnějším hybatelem světa. Dá se bez nich žít; možná pomaleji, bez spěchu, v uzavřených společenstvech, která netrpí mánií přesunů z místa na místo, jako v dobách vlaků aut a letadel. Svět se nemusí hemžit a vydávat nepředstavitelné množství energie, za pohyb odsud tam a třeba nazpět, bez valného smyslu. Že žijeme izolovaně jsme si už zvykli a danému stavu přizpůsobili. Není to přímo středověk a mnohé prostředky a výtvarky civilizace se pomalu vracejí. Vyrobili tu znovu elektrický proud, i když jen v omezeném množství, ale brzy se vytvoří určitě nové zdroje a technický pokrok opět ovládne svět a odstraní dřinu i manuální práci, jako k tomu už jednou došlo. Horší je to s morálkou lidí. Zdá se, že ji vzniklá situace nijak nezměnila, není ani horší, ani nevede k lepšímu. I bez peněz každý v podstatě zůstal sobcem. Možná, že by byl sto obětovat se pro svou rodinu, snad i pro přátele, ale pro dalšího člověka už asi těžko. Lidi si navzájem nechtějí

nijak vyhovovat, pomáhat a vytvářet prostor pro spolupráci, pokud netvoří nějakou komunitu, která je sdružuje. Každý cizí člověk je nejprve nepřítel, až když se s ním dotýčný za příznivých podmínek lépe pozná, může dojít k opačnému vztahu. Ale ta nedůvěřivost a prioritní nesnášenlivost lidského druhu nikdy nepřinese trvalý mír na zemi, i když se člověk naučí ovládat jakoukoli energii a vytvoří podmínky snadnějšího života na zeměkouli, aby už nikdo nemusel otročit tomu druhému. Jenže antagonismus bude převládat i v blahobytu, protože člověk je takhle formován v samotné podstatě. Kdoví proč se to v něm vyvinulo!? Možná, že podstatou je řeč. Každý hovor vlastně vytváří možnost konfliktu, ať začíná seabemírněji. Zabarvení slov a jejich význam se dají přijímat různým způsobem, vlastně tak, jak se to komu hodí. Každá věta, snad i každé slovo mohou vyvolat u druhého zcela opačnou reakci, než si ji představoval ten, který je vyslovil. Proto lze různě interpretovat zákony (dokonce i desatero Boží), protože si je vlastně každý člověk může vyložit jak chce a především, jak se mu při daném stavu hodí.

Proto jsem se možná stal muzikantem. Abych měl nějaký prostředek, kterým bych mohl s ostatními lidmi komunikovat bezkonfliktně, neurážel je, a pokud možno jim hudbou zpříjemňoval bytí. Ale co když se někomu má hudba nebude líbit a přijde na mě s klackem v ruce?

Znamená to pouze že jeden druhému se nikdy nemůže trvale zavděčit. Nebo jde o nedostatek tolerance, kterou možná dotýčný ještě ve svém vědomí neobjevil.

Šestitunu Hanomag vyslali s řidičem a závozníkem směrem k jihu, kde se na polích pěstovala cukrovka a v každém městě býval cukrovar. Na korbu pod plachtou naskládali dvacet pytlů mouky, pytle ovsa a brambor. Za to hodlali získat dostatečné množství cukru pro celé město.

Nejprve naházeli do kotle, který přesahoval mírně přes kabinu auta několik pytlů dubových špalíků, dole zapálili oheň, přiklopili

víko a nechali dřevo plynovatět. Po půl hodině se to monstrum pomocí plynových páček u volantu začalo pomalu hýbat, auto se rozjelo, až nabralo maximální rychlost třiceti kilometrů za hodinu.

Cesta byla kupodivu sjízdná a průjezdná bez potíží, i když místy lehce zapadaná sněhem. Krajina se zdála klidná, podhorské vesnice nejevily známky zpusťování a z mnohých komínů se kouřilo. Při průjezdech obcemi nenaráželi na odpor, ani na nenávistné pohledy či posuňky lidí, které potkávali při té pomalé jízdě velkého monstra, budící zjevně zvědavost.

„Hlavně nezastavuj, v žádném případě nezastavuj! Tu potvoru pak těžko nastartuju a mezitím nám můžou sebrat všechno, co na korbě vezem!“ upozorňoval závozník.

Šestituna se dala ovládat jen malými páčkami, které regulovaly přívod plynu. Zato se občas během jízdy muselo přisypat do kotle alespoň půl pytle dubových špalíků, aby se v kotli vytvořil dostatečný tlak. Závozník za jízdy ekvilibristicky vylezl přes kabinu ke kotli, otevřel víko, nasypal špalíky, zašťoural dlouhým hákem, utěsnil víko a přešplhal znovu do kabiny. Nejvyšší rychlosti dosahovala šestituna po půl hodině zpynování a řítila se cestou téměř jako tank.

Jenže na okraji jednoho většího města je chtěli zřejmě zkontrolovat. Už z dálky mávali dva chlapi stojící uprostřed silnice a pušky měli připravené.

„Nezastavuj!“ nabádal závozník řidiče a vylezl za jízdy na stupátko!

„Halt!“ volali ozbrojení muži.

„To nejde, volal závozník, když šestituna zpomalila, takže se ploužila ani ne krokem. „To auto nejde zastavit!“

„Musíme vám zkontrolovat náklad!“

„Vezeme jen mouku!“ zvolal závozník, což zřejmě neměl!

„Okamžitě zastavte, jinak budeme střílet!“

Závozník duchapřítomně vylezl na korbu, vytáhl jeden pytel z pod plachty převrátil ho na sajtnu a vyzýval jednoho z ozbrojenců:

„Tady máš pytel mouky, pojd' si pro něj!“

Ozbrojenec pochopil, přistoupil k pomalu se šinoucímu vozu a závozník mu shodil pytel do náruče.

Váha daru byla nečekaná a dotyčný nejen, že zakolísal, když držel mouku v náručí, ale přímo se svalil na zem, ale pytel nepustil. Druhý se mu rychle snažil pomoci, aniž pochopili, že to byla předem

vykalkulovaná snaha odvrátit jejich aktivitu a závozník připraven na tuto možnost bouchal dlaní na kabinu a najednou auto téměř poskočilo, jak řidič přitáhl všechny páčky plynu k sobě a nákladní vůz se opět rozjel a jeho rychlost se kupodivu stupňovala, že už ho sotva mohl netrénovaný běžec doběhnout, i když oba muži hlídky o to snahu neprojevili. Táhli společně pytel mouky, který měl mimochodem dost velkou cenu, na bezpečné místo, kde by ho nikdo neměl spatřit a uvažovali, jak tu mouku tajně dopraví domů, aby je někdo neobvinil z korupce a neplnění základní povinnosti: zastavit a zkontrolovat všechna vozidla projíždějící městem.

To byla jedna z příhod, kterou hrdinové expedice zažili a jimiž se před druhými pyšnili. Nikdo z města v poslední době se nedostal tak daleko a neviděl tolik změn, i když některé už z dálky vypadaly dost hrůzně. Vypálené statky, pobitá nepohřbená těla. Jen ve středu některých měst život fungoval jakoby normálně, i když jaksi omezeně. Na ulicích se objevovali především cyklisté, někdy i šlapací čtyřkolky, ale hojně kárek a různých vozů a vozíků tažených koňmi. Obchody byly otevřeny jen sporadicky, většinou s chlebem mlékem a brambory. Platilo se úpisy na jméno, někde papírovými poukázkami řádně vytištěnými a vydávanými na obci za splnění pracovních úkonů. Cestou potkali i několik aut jedoucích na podobný pohon a mluvili s řidiči. Jeden je nasměroval do nejbližšího cukrovaru, kde byl zároveň i lihovar. Směnu provedli bez problémů. Za brambory dostali i tucet lahví kořalky, kterou pečlivě ukryli v kabině pod sedačky.

Všichni hovořili o vznikajícím celoevropském státě, který by měl údajně od nového roku fungovat, jenže zatím nikdo nikde nevěděl nic konkrétného:

Takže se stále žilo jen v jakýchsi nadějích a dohadech o blížící se lepší budoucnosti, dokud nepřijel ten vlak.

Nádraží stálo kousek za městem a od doby, kdy došlo k oněm nenadálým změnám do téhle konečné stanice žádný vlak nedorazil.

Teď bylo slyšet houkání, ale takové divné, kterému rozuměli jen starší lidé, ti, co ještě pamatovali parní lokomotivy.

Na první kolej přijel vlak. Těm kdo ho uviděli, připadal zvláštní. Za parní lokomotivou byl připojen tendr naložený dřevěnými poleny, které obsluha házela celá přímo do kotle. Dva osobní vagony se jevily normálně, a ten další, nákladní plošinový vůz, byl jakoby obrněný. Přes bočnice vyčuhovaly pytle s pískem, uprostřed na bytelném stojanu stál těžký kulomet s úhlovým rozsahem třišedesáti stupňů. Vojáci na korbě měli helmy a uniformy a někteří dalekohledy sledovali okraj města, které ještě o přítomnosti vlaku nic nevědělo.

Až když vystoupila delegace tří civilistů doprovázená po stranách dvanácti ozbrojenými vojáky a jedním důstojníkem, který ten průvod uzavíral a vydala se nádražní ulicí ke středu města, rozšířila se zvěst neobvyklou rychlostí. Někteří lidé odvážně vyšli i na chodníky.

Starosta přijal civilisty i důstojníka, zatímco vojáci volně pocházeli před budovou a byli ochotni se bavit s občany. Komunikaci navázali nejprve děti, které utekly svým rodičům.

Jeden ze tří delegátů, když jim byla nabídnuta místa v zasedací místnosti, otevřel diplomickou brašnu a vyňal kožené desky klasického formátu, kde byl basreliéfním způsobem vytlačen nápis - ÚSTAVA SVOBODNÉ UNIE. Podal je beze slov starostovi.

Starostův předpoklad, že text bude obsahovat množství nařízení, doporučení, předurčení, a výzev, odkazování na data a paragrafy znesnadňující srozumitelnost vyjádření, se nenaplnil. Pozorně si přečetl všech dvacet čtyři stručných a vyčerpávajících bodů, jež ústava obsahovala. A byl nemile překvapen.

„Vždyť jde o diktaturu!“ zvolal nekontrolovaně a skoro poděšeně.

„Téměř,“ řekl klidně delegát, „Ale uvědomte si, že osvícená diktatura je daleko funkčnější než zvrhlá demokracie. S tou pak už se nedá dělat nic, to jste přece poznali.“

„A kdo zvolil tu radu pěti, která má Unii vládnout?“

„Vybrali je počítače z tisíce uchazečů na základě analýz vzniklých z velmi podrobných testů. Dokonce každý určený uchazeč musel projít i detektorem lži. Jsou to stoprocentně prověřeni lidé. Navíc budou každé dva roky znovu testováni na základě jejich pracovních úspěchů. Pokud neobstojí, budou vyměněni a nahrazeni

těmi, kteří se přihlásili a dostali se do nejužšího výběru. Je to podobný styl s jakým se vybírají kosmonauti na vesmírné mise! Žádné politické strany už nebudou tolerovány. Registrováni jsou jen schopní jedinci, pro cokoli.

„A kde je vláda, parlament a senát!?“

„Nejsou potřeba, vše zadají a vyřeší computery. Víte přece že tyhle instituce byly jen semeništěm nesvárů, hádek a korupčních skandálů politických stran. Navíc je dirigovali lobisté, a mafiánští strýcové. Toho se chce Svobodná Unie vyvarovat.“

„A z čeho chce ta Unie vyžívat?“

„V každém podniku nad padesát zaměstnanců bude mít zastoupení v představenstvu a padesátiprocentní podíl ze zisku, to jste tam přece četl! Menší podnikatelé a živnostníci budou platit státu přiměřenou daň. Je to vše propočítáno a prokalkulováno nejmodernějšími počítačovými programy. Navíc, z jakéhokoli vkladu vloženého do bank bude vzápětí jedno procento z částky převedeno do unijních rezerv. Každý vkladatel se tak bude spravedlivě podílet na rozvoji nové společnosti. Jiným způsobem se bude i vyrábět. Ne pro zisky jednotlivců, ale dle potřeb obyvatelstva. Lidé budou zaměstnáváni na kratší denní pracovní úvazky, aby bylo co nejméně nezaměstnaných. Pro zbylé občany bez práce budou vytvářeny takzvané státní směny na udržování a zvelebování prostředí.“

„Plánované hospodářství! Vždyť to už tady kdysi bylo a zkrachovalo!“

„To neznamená, že bylo špatné. Vyřešili jsme otázku proč zkrachovalo. Mělo nedostatečně schopná, přestárle zkostnatělá a zkorumpovaná vedení. Nepružný státní aparát disponoval, málo vzdělanými manažéry a plánování bylo značně složité a neodpovídalo potřebám růstu a vývoje. Toho všeho se chce Unie vyvarovat.“

„Takže vy nám chcete vnucovat co budeme dělat a jak máme žít, ale není tu napsáno za co žít!“

„Vznikla jednotná měna nejen pro celou Unii, ale pro celý svět. řízený světovou vládou. Po tři měsíce bude každý občan dostávat částku pěti tisíc. Později jen přestárlí a nemocní lidé. Ti ostatní si vydělají v zaměstnání nebo vlastním podnikáním. A mohou podnikat kdekoli v celé Unii.“

„To znamená, že nebudou žádné hranice, ani žádná státní omezení?“

„Státy jsme vypustili z koncepce. Jen by komplikovaly situaci. Stejně jejich hranice neodpovídaly národnostním požadavkům. Vznikaly tak územní a etnické spory a nacionální sváry a někde i války. Místo státních zřízení budou preferována jednotlivá města, bez ohledu na velikost, která si zřídí vlastní samosprávy, soudy i bezpečnostní orgány, na což bude Svobodná Unie přiměřeně přispívat. Už nebude uznávat žádné dřívější státní hranice a vymezí se i ke všem náboženstvím. Kromě islámu.

„Chcete říct, že islám dostane prioritu? Vždyť nás ti mohamedáni chtějí všechny podřezat. Už teď se tvrdí, že dělají nájezdy nedaleko od nás. Co nevidět vtrhnou i sem!“

„Islámu musíme vyhlásit válku a to absolutní a co nejdříve. Jen je nutné zkonsolidovat a posílit armádu. Vy jste už téměř v jejich dosahu. Postupují rychle směrem na západ a de facto určují hranice Unie oni. Proto je třeba uchránit každou sebemenší ves a zpočátku alespoň zastavit jejich postup. Musíme hovořit i o nutné obraně vašeho města. Těch pár vojáků, které jsme vzali s sebou vám tu můžeme nechat. Zorganizovali by místní domobranu a hájení obce. Ale záleží na hlavní otázce: zda podepíšete smlouvu se Svobodnou Unií. To znamená, že její ústavu budete za každých okolností respektovat.

„Ale to musejí rozhodnout lidi! My tady máme pořád ještě demokracii!“

Delegace odjela s polovičním úspěchem neboť starosta hodlal nejprve seznámit obyvatele s novou skutečností co nejpodrobněji. Předpokládal, že budou mít i spoustu dotazů na tak nezvyklý způsob nové samovlády. Už při jednání mnoho občanů postávalo venku a domáhalo se informací. Všichni samozřejmě chtěli vědět, jak Unie bude vypadat a hlavně čím se bude platit.

S představiteli Svobodné Unie bylo domluveno, že za předpokládaného souhlasu obyvatel, na což si vyžádal starosta pět dní, město do společenství vstoupí. Vycházelo to akorát na konec roku.

Další návštěva zástupců by znamenala podpis smlouvy, ale i příjem nové měny. Fungovaly by opět peníze! Každý občan by dostal pro začátek pět tisíc, což mělo rozhybat i obchodování ve městě. Předpokládalo se otevření státní banky, která by zpočátku půjčovala na základě majetku ručitelů.

Ve městě zanechala Svobodná Unie šest vojáků a styčného důstojníka pro možnou organizaci místní obrany. Bralo se jako samozřejmost, že budou živeni místními obyvateli, i když Unie jim tu nechala kromě rychlopalných zbraní a střeliva i zásoby potravin. A především vysílačku, která bude udržovat kontakt se světem.

Starosta rozhodl svolat na konec týdne do Obecního domu veřejné shromáždění, kterého se měli zúčastnit všichni občané. Pro mládež, která se k většině událostí chovala až příliš laxně, přichystal překvapení. Po diskusi se předpokládala volná zábava spočívající především v tanci. Ředitel kůru Petr Pam byl vyzván sestavit vhodné hudební těleso.

Pama tu už vesměs všichni nazývali „Rregenschori“, protože hrál každou neděli při mši na varhany, kromě toho vyučoval děti zpěvu ve škole a v pěveckém kroužku. Dával také hodiny talentovaným jednotlivcům a za to dostával i naturální odměny. Prakticky si s Alicí nežil špatně, dokonce pomýšleli na manželství, ale v téhle nejasné době do něho nechvátali. Hudební veselící se mělo schválení vstupu do nově vznikající Unie náležitě oslavit.

Jediný, kdo s novým zřízením absolutně nesouhlasil, byl farář. Jakmile vyrozuměl, že Unie nehodlá církvím přiřknout žádný oficiální status, rozhorlil se proti jejímu přijetí při nejbližším kázání a zapomínal i na nebezpečí islámu, které permanentně městu hrozilo. Získával pro sebe stoupence - zanícené katolíky a pravověrné křesťany, kteří se pravidelně zúčastňovali bohoslužeb a byli církvi i faráři oddáni těly i dušemi. Ti vstup do Unie rozhodně nepodepíší!

Šest vojáků ponechaných symbolicky ve městě nemohlo vytvořit dostatečnou obranu i když ozbrojilo dobrovolníky a vytvořilo na přístupových cestách obranná kulometná hnízda. Jednotlivé vojáky, vesměs mladé hochy, brali lidé do rodin, alespoň na stravu, což se líbilo nezadaným místním děvčatům a některá si tu rychle sjednávala schůzky a tak obrana města v podstatě habrovala. Strážce bylo možno

hledat povětšinou v temných zastrčených koutech nebo ve stodolách, kde nefoukalo a bylo možné se alespoň miliskovat i když některá děvčata stihla i to další. Jen radista se styčným důstojníkem pravidelně kontrolovali příjem zpráv a byli dost vyděšeni, když dostali depeši, že průzkumné oddíly nájezdníků se pohybují na koních v těsné blízkosti města, jak hlásily pátrací oddíly, které pohyby nepřítele monitorovaly. Jízdní jednotky muslimských nájezdníků už byly doslova za dveřmi.

Měl by nám ten radista povědět jaká je situace. Uvažoval Pavel Ken, když scházel z kopce do města, dovědět se něco bližšího o možných nájezdech z jihu. Silnice podél Modré Skály, kterou má v dosahu kulomet z bunkru, je už trvale střežena. Během dne po ní v úseku tří set metrů nemůže nikdo proniknout. Kulomet je perfektně zastřílený a po cestě jejíž jednu stranu tvoří kolmé skály a druhou sráz dolů k potoku, by proklouzla jedině myš. V bunkru se u kulometu střídají tři osádky v pravidelných intervalech, což nařídil Kočí, který tu všem velí.

Vznik Unie mě vlastně ani tak moc nvzrušuje. Vytvořit nový a neověřený systém znamená vytvořit nové neznámé problémy. Nic na světě nefunguje dokonale. Je ale důležité, jak se onen systém nastolí a jak ho lidi přijmou. Bude-li to vsutku diktatura, bude jen otázkou času, kdy se proti ní někdo vzbouří. Bude-li ta diktatura rozumná a k lidem vstřícná, může trvat neomezeně dlouho. Lidé jsou zpočátku vždycky nadšeni, obzvlášť, když se jim nabízí lepší život. A tady dostanou zadarmo přímo peníze. Všichni bez rozdílu budou mít pro začátek stejně! Jak s nimi budou schopni naložit, se ukáže brzo. Kdo je rozmnoží, kdo je uchová, kdo je promrhá, bude záležet jen na nich samotných, ale pro začátek mají všichni rovné šance. To se mi líbí. Ale je třeba vycházet z toho, že žádný systém nemůže žít lidi jen tak zadarmo. Bude od nich jistě něco chtít, aby se sám udržel. Žádná plánování ještě nikdy nebyla tak dokonalá, aby mohla určovat budoucnost. Vždycky něco zahabruje nebo nesplní očekávání. Že by tenhle nový řád vymyslel něco kolosálního, co by na dlouhý čas běželo plynule a bez zádrhelů, tomu nemůžu uvěřit. Ale budu ochoten novému

systemu napomáhat. Nechci ho hned bojkotovat a zavrhnout v zárodku. Každý systém je lepší než žádný. To jsem si ověřili i užili právě teď. Bez systému vegetujeme jen chaoticky. S rozumným řádem se jistě životní úroveň zvedne. Vráť se vymoženosti civilizace. Ale ty už tu jednou byly. Dostaly se až k jistému vrcholu, kde peníze měly neomezenou moc a kdo jimi disponoval, mohl i vládnout. Peníze určovaly chod dějin a zdály se nenahraditelné. Teď nejsou a lidé bez nich žijí dál. Ale nijak se nezměnili k lepšímu. Ústup od peněz se člověka vlastně nedotkl. Jeho vlastnosti zůstaly. Počíná si stále stejně krutě a nevybíravě. Jeden se nadřazuje nad druhého, silnější nad slabšího, vypočítavější nad primitivnějšího. Ať existují peníze nebo ne. Ale s využitím peněz to bylo snazší.

Kdoví, zda budou potřeba peníze až lidstvo získá nějakou lacinou energii, která mu pomůže k vyšší životní úrovni.

Budeme šťastnější? Budu já šťastnější a bude šťastnější Lill? Pokročilé těhotenství z ní činí ufnukanou ženskou, která se těžko přizpůsobuje. Vadí jí všechny nedostatky, ve kterých teď žije. Byla zvyklá na lepší, zažila vyšší životní úroveň a prostředí, které se jí zdálo nóbl. Ale jaká nóbl úroveň v zakouřeném baru, kde se občas i bohatí hosté poperou? Teď musí přijímat nepříjemné rány osudu, čeká dítě a neví s kým, sedí v zatuchlé cimře s okýnkou do údolí a musí přikládat do kamen, aby jí nebyla zima. Osprchovat se nemůže, leda umýt v neckách, a trpí nedostatkem kontaktu s lidmi. Jenže já se jí stále věnovat nemohu, vlastně si s ní nemám o čem povídat. Líbila se mi, to připouštím a jistě se mi zase líbit bude, až se zbaví toho břemene, které jí celou zdeformovalo. Ale možná, že tak podobně už zůstane, že už to nikdy nebude štíhlá holčička s našpulenou pusinkou. Že už to nebude nikdy zpěvačka Lill. Ale to by mi snad ani nevadilo. Nebo se třeba časem zase rozezpívá.

Musím být shovívavý, ale také starostlivý. Než se dítě narodí, měl bych sehnat nějaké vhodnější ubytování. Měl bych jí postavit moderní dům s koupelnou a kuchyní, takový běžný dům, nebo alespoň získat byt. Měl bych se tady ve městě po nějakém novém bytě poohlédnout, dokud je situace příznivá. Mohl bych se zřejmě na ten byt i půjčit, kdyby se za mě zaručil starosta u banky, kterou tu znovu otevřou. Ale ještě není nic definitivního, ještě tu nejsou nové peníze a lidé nemají představu jak může vše dopadnout.

Třeba mi ten radista řekne pravdu o mohamedánech, kteří už jsou možná blíž, než si myslíme.

Ani radista nic konkrétnějšího nevěděl, jen naznačil blížící se nebezpečí, ohlášené do jeho sluchátek.

Lidé to nebezpečí mohli vzápětí zahlédnout na vlastní oči. A kdo se stih podívat, zamrazilo ho hrůzou. Dívka Eli se tu noc nevrátila domů. Bylo to děvče ze spořádané rodiny a nekolovaly o ní řeči, že je poběhlice. Že by se zapletla s vojákem nikdo nepředpokládal.

Ráno je náhodně našli: vojáka i tu dívku, poblíž obranného stanoviště. Leželi vedle sebe s podřezanými hrdly. Pro město to byl šok, a zároveň jasná zpráva: Jsou tady! Jsou nebezpečně blízko a jistě co nevidět zaútočí. Starosta vyslal dobrovolníky obhlédnout okolí a poslal vzkaz na Modrou Skálu, odkud měli bránit průniku muslimů z jihu. Spíš se předpokládal směr jiný. Podél železniční tratě a z roviny.

Přesto se ten večer mělo konat v Obecním domě shromáždění, na kterém lidé v jakémsi referendu stvrdí svým podpisem souhlas se vstupem do Svobodné Unie. Hrozba nájezdu jakoby se v tom množství lidí, což bylo téměř celé město, vytratila. Cítili se zde jistější, než sami někde doma, kde se sice mohli zabarikádovat, ale čekat to nejhorší. Ti, kdo přišli, už byli předem rozhodnuti vstup do Unie podepsat. O podmínkách vstupu se diskutovalo v hloučkách uprostřed sálu, ale žádná přímá veřejná diskuze, kde by někdo hlasitě odpovídal na dotazy se nekonala. Ti, co v Unii nevěřili, se nedostavili, a nepřišli především ti, kterým to farář zakázal. I tak bylo víceméně jasné, že se město k nové Unii připojí. Co jiného mu nakonec zbývalo. Vegetovat způsobem, který se už každému zdál jen přežíváním, čekat na něco jiného, co nepřijde. Byla to vlastně jediná perspektiva a proto se nedala odmítnout.

Děvčata i hoši, stojící pod galérií se o Unii nezajímali. Pozorovali jeviště sálu osvětlené svíčkami, kde regenschori Petr Pam rovnal kapelu a usuzovali z připravených nástrojů, jaká ta hudba asi bude, zda zahraje jen staré lidovky, nebo i modernější kusy, když není

k dispozici elektronika, a nezazní tu jediná elektrická kytara. Už aby ta Unie znovu zavedla elektrický proud.

Nebýt té strašné události s ráno nalezenými těly, rozhodně by večer vypadal daleko veseleji, ale i tak tu byla tendence se nějak pobavit, když tu všichni byli přítomni. Na podřezaného vojáka a dívku se už nemyslelo.

Kdyby se vyslaní průzkumníci to odpoledne lépe dívali po kraji, nabíleném sněhovým popraškem, uviděli by sem tam projet na koni mimo pravidelné cesty neobvyklé jezdce. Jejich odění působilo spíše exoticky. Polovysoké boty z lehké kůže, ve kterých se zcela jistě dalo pohybovat tiše a rychle, jakési podkasané široké kalhoty, vrchní blůza či bunda s dlouhými rukávy a vesta z beraní kůže. Jen vyšší šarže měly kožichy dlouhé. Hlavy většiny bojovníků byly omotány tmavými turbany nebo vězely v kožešinových čepicích. V tomhle, pro místní lid netypickém oblečení, mohli připomínat spíš vojáky sultána Osmanské říše, kdyby tito jezdci neměli přes prsa zkřížené pásy s náboji a na zádech samopaly. Nechyběl ani zahnutý kinžál, nůž, který už drželi ve výzbroji turečtí bojovníci válčící proti Evženu Savojskému.

Muslimské oddíly se řídily i podobnou taktikou. Výzvědné bojůvky prozkoumávaly terén, pochyťovaly náhodné jedince, od kterých pak mučením, nejčastěji pálením ohněm, získávaly podrobnosti o dění ve vytypovaných místech, která hodlaly obsadit. Zprávy přebíraly větší skupiny, odkud se dostávaly k velitelům. Ti rozhodli o dni a hodině útoku.

Proto byl vpád spojených oddílů soustředěn na devátou hodinu večerní toho dne, kdy se lidé měli sejít v Obecním domě města, aby svými podpisy odsouhlasili vstup do Svobodné Unie a případně se poveselili s ostatními, s nadějí a potěšením v nové lepší časy, které zase musí přijít, po té odporně dlouhé době živoření a handrkování, směňování či žebrání o to, čeho má soused víc a co je ochoten směnit, či zapůjčit. Doba bez hodnoty peněz se zdála úmorně dlouhou a pro většinu nenáviděnou, jako nějaký dlouhý půst. Mnozí si připadali, že

musí pořád o něco škemrat, když by si mohli za normálních okolností onu věc koupit a ještě si případně vybrat. Tenhle stav chtěl skoro každý už co nejdřív změnit. Zvěst, že po novém roce, který už byl na dosah, začne zase normální život s platidlem dovezeným příštím vlakem, byla korunována vidinou, že každý občan ty první nové peníze dostane zadarmo! Bylo to vzrušující pomyšlení. Proto valná část občanů města přišla ten večer do Obecního domu, kde starosta mohl každému vysvětlit na jakém principu má Unie fungovat. Většinu lidí vůbec nezajímalo, že půjde o diktaturu, která bude jen určovat, co se smí a nesmí, aniž by brala v úvahu názory a postoje oponentů a tak vzápětí může dojít i k odporu, jenže komu odporovat, když řízení bude příliš daleko a proto nezbude než poslouchat a plnit určené povinnosti, protože jejich neplnění dozajista začnou sankcionovat a trestat. Jako to bylo vždycky za jakéhokoli režimu. Zřídit si vlastní městskou samosprávu, o tom tu zatím diskutováno nebylo.

Jen š'ouraví jedinci pronášeli pochmurné úvahy a samonosné náměty, zatímco si ostatní přítomní navzájem připíjeli doneseným alkoholem a těšili se na muziku, kterou už připravoval na podiu regenschori Petr se svou konkubínou Alicí, kterou tu všichni brali coby jeho, i když zatím nezákonnou manželku.

Petr Pam, stojící na jevišti se rozhlížel po spoře osvětleném sále. který byl zaplněn místními lidmi. Předpokládal, že tenhle večer bude veselý a že se vydaří, že to bude jakýsi předobraz nového lepšího bytí, které je čeká. Snad první zahlédl, jak se rozlétly hlavní dveře do sálu a jimi vnikli zarostlí chlapi s podivnými turbany na hlavách. Bez jakékoli výstrahy napřáhli samopaly a začali pálit do nejbližších lidí, kteří padali jeden přes druhého k zemi v jakémisi nevědomém úžasu, až se vzápětí ozval zoufalý křik ostatních, které ještě kulky nezasáhly, ale kteří rázem pochopili, že je neminou. Některým málo pohyblivým lidem, neschopným se bránit, násilníci podřezávali hrdla a vzápětí je pouštěli na zem, kde se rozlévala krev jak někde na primitivních jatkách. To ještě stačil Petr Pam zahlédnout v záři loučí a svící, které tu ozařovaly sál, než uskočil do zákulisí a chytil vyděšenou Alici.

„Pryč!! Rychle pryč! Je tu nějaký nouzový východ?“

Pak pochopil, že neuváženým úprkem z budovy by mohli naběhnou přímo na kinžály obléhatelů, kteří určitě dům obklíčili.

„Napřed se musíme někam schovat!“

„Pod jeviště,“ hlesla Alice, která už vše pochopila a naštěstí neztratila nervy. „Budkou nápoředy!“

Riskovali, že je zasáhne kulka, kterými muslimové nešetřili a zasahovali pro jistotu znovu všechno co se ještě hýbalo. Systematicky nemilosrdně postupovali od stolu ke stolu.

Oba se ocitli ve tmě, kde se nemohli narovnat, jen lézt po čtyřech pod podlahou jeviště, mezi cihlovými sloupy, naskládanými kulisami a nerozeznatelnými krámy v cestě, s mírnou jistotou, že sem za nimi vetřelci nepolezou. Ale co dál a co potom, když už slyšeli praskot ohně, který nájezdníci nejspíš založili. Z téhle budovy se nikdo živý nedostane napadlo Petra. Ani oni dva! Ale to Alici, lezoucí po čtyřech před ním, raději neřekl.

Kočí se rozmýšlel, má-li pro dnešní noc nechat někoho z posádky řopíku hlídkovat nebo uzavřít bunkr a poslat všechny spát. Stál před kulometnou střílnou a díval se do údolíčka, které teď zalévalo světlo měsíce, odrážející se od jemného sněhového poprašku, který včera napadl. Zmrzlá půda naznačovala, že k ránu znatelně přituhne. Naprostý klid objímal celé údolí až k protější cestě, odkud jedině mohlo přijít nějaké nebezpečí. Byla jedinou spojovací komunikací, po níž se do města mohlo dostat od jihu a jejich bunkr tomu měl zabránit a znepřístupnit tak možnému nepříteli cestu k městu. Silnice teď byla v onom sledovaném úseku absolutně prázdná. Rozhodl se, že tuto noc ještě hlídku nepostaví. Jenže nad lesem, v prodloužené přímce kde se nacházelo město, něco svítícího neslyšně vylétlo do výše, chvíli zářilo na temné obloze a po zvláštní křivce padalo dolů. Za pár vteřin se ten úkaz opakoval. Vypadalo to na ohnivé šípy. Kočí se rozhodl první hlídku držet sám.

Asi po deseti minutách uslyšel střelbu. Jakousi tlumenou a neurčitou, ale byla to rozhodně střelba z rychlopalných zbraní a nemohla vycházet odnikud jinud než z města, které je vzdálené necelé dva kilometry.

Střelba byla víceméně souvislá, nepřetržitá, jakoby jednostranná a trvala několik minut, než znenadání ustala, a nad lesem se začalo

jakoby rozsvěcet. Náznak záře se pozvolna zvětšoval, až dosáhl poměrně značné intenzity. Už bylo patrné, že ve městě hoří. A musel to být požár značný, jakoby hořelo i více stavení nebo nějaká velká budova. Pak vylétly k obloze ještě dva ohnivé šípy a střelba se už neozvala.

Kočí uvažoval, má-li zalarmovat ostatní, kteří seděli v bunkru u roztopených kamen, nebo už spali na kavalcích.

Pozoroval zář nad lesem a usuzoval že hořícímu městu tady odsud nikdo pomoci nemůže. A najednou za ním stáli všichni a byli hotovi k městu vyrazit. Jakoby oni mohli cokoli, co už se stalo, nějak změnit. Proto se k nim obrátil a začal je uklidňovat a vysvětlovat:

„My jsme tu jediná výspa, možná poslední, která těm divochům musí odolávat, nesmíme se rozprchnout a nechat pevnůstku nebojeschopnou. Obzvlášť teď ne!

Půjde jeden a nebude z města! Vy, s rozjitřenými emocemi a s bezmocným vztekem, který už stejně nic nezmůže, byste mohli spadnout do léčky. Na léčky jsou mnozí orientálci speciálně cvičeni a dovedou je umně připravovat už celé generace. Odmalička je vychovávají k boji, protože boj a válčení je jejich celoživotní zaměstnání. A navíc jim vnucují nepřátele, aby měli bojovat proti komu. Tam u nich jsou to Židé, tady křesťané. Ale pobijí všechny, kteří jim stojí v cestě a ta jejich cesta je teď jasná. Chtějí dobýt naše území a přivlastnit si ho. To ale nesmíme dopustit.

Do Města to trvalo Pavlovi dvacet minut ostrou chůzí, a tentokrát soutěsky mezi skalami nepoužil. Byla noc a hledáním vhodných úchytnů a skalních výstupků, které by si musel napřed důkladně osahat, by se jen zdržoval. Cesta mezi kamením za ostrého svitu měsíce byla klamavá a na pevný došlap zrádná.

Ale silnici nezvolil. Vzal to po mezích a už z dálky viděl že v městě hoří Obecní dům, což nemuselo být tak zlé, a střelba, která se už neozývala, mu měla dokázat, že vše skončilo a nájezdníci nejspíš odtáhli s nepořízenou. Domácí zřejmě zorganizovali obranu a

nepřítele odrazili. I když rozhodně ne definitivně, tak alespoň pro tuhle noc. Až když došel na místo, uviděl masakr:

.Musím především najít Petra a jeho dívku, ale nemám odvahu se připojit k těm, co vnikají ještě před rozedněním do doutnajících trosek domu a vytahují ohořelá, ještě horká lidská těla. Jiní se je snaží s nářkem identifikovat a pokud jsou to příbuzní nebo známí, nářek je dvojnásobný. Na znetvořená těla se nedá dlouho dívat, proto je rychle balí do dek a prostěradel.

Nemohl jsem pochopit, že je jich tak moc. Pořád mi hlavou vířila otázka, kam tolik lidí vlastně pohřbí a vyskakovaly mi záběry z dokumentárních filmů, kde podobné množství mrtvol naházeli jen tak do vyhloubených jam a příkopů a pak je buldozery zahrnuli zemí. Takových hromadných hrobů je po světě spousta. Ale tady teď nemají žádný buldozer a ten zbytek lidí co v městě zůstal nebude mít sílu tak velký a dlouhý příkop vykopat. Ale farář hned za svítání už krokoval na hřbitově místo, kde by se mělo začít kopat, jenže nikdo se k takové práci neměl. Chtěl jsem mu navrhnout, aby ty mrtvoly spálili, jako se pálí mrtví v krematoriích, ale s takovým návrhem jsem si k němu netroufl přijít. Farář tu byl teď největší kápo, protože jeho protějšek a příznivec Unie už nebyl mezi živými. Vypadalo to, že ti, co ve městě zbyli, jsou samí pravověrní křesťané, kteří odolali, a dábelké Unii se neupsali a Bůh je za to uchránil před jistou smrtí, protože zůstali doma. Teď budou muset všichni za to jít na mši svatou do kostela.

A v tu chvíli mě to napadlo! Zda to není právě ona léčka, o které mluvil Kočí.

Musil bych se vžít do uvažování a strategie agresorů, abych mohl posoudit, co mají v plánu. Chtějí zabrat tohle město neporušené a bez velkých komplikací, to znamená že se musí zbavit co nejvíce obyvatel. Zbylé pak vyženou, nebo je milostivě ponechají na živu, aby jim sloužili. Více jak polovinu už postříleli a upálili včera večer, ale pořád jich tu ještě mnoho zbývá. Co udělají s těmi? Počkají až se někde shromáždí, aby je měli pěkně pohromadě! Počkají si až většina vejde do kostela a pak udělají to, co včera. Zapálí pro změnu kostel, tu svatyni pohanských psů!

Tentokrát nebudou plenit, ani znásilňovat. Tentokrát chtějí získat obyvatelné město bez původních obyvatel. Pak sem nastěhují své rodiny.

Musím to všechno říct faráři, aby mši zrušil, lidi rozestavil za hřbitovní zed' s jakýmikoli možnými zbraněmi, které by se daly proti nájezdníkům použít.

„Nejprve je nutné odsloužit mši za všechny mrtvé!“ rozhodl pan farář. „Nájezdníci si netroufnou vniknout znovu do města za bílého dne. Jsou tu přece vojenské hlídky té vaší Unie! Nás uchrání Bůh! A jemu se teď všichni, co tu ještě zbyli, musí jít poklonit a poděkovat mu za to, že přežili.

Bůh!!

To je teď pro tyhle lidi jediná spása. Myslí si, že Bůh je ochrání před jistou smrtí, která už se zřejmě blíží! Nechápou, že i ti druzí mají Boha, v jehož jménu povraždí tyhle nešťastníky, protože od začátku věků se lidi pobíjejí kvůli Bohu, kterého ještě nikdy nikdo neviděl. Jak to že všichni hlásají, že Bůh je jenom jeden a při tom má každý jiného! Jak to že Bůh je nanejvýš milosrdný a milostivý a kvůli němu tekou potoky lidské krve už tisíciletí. Jak to, že člověk neustále v Boha věří, když věda už dosahuje k jeho popření?! Jak to, že nejsem sto říci těmto lidem, aby do kostela nešli a utekli z města k nám na Modrou Skálu, bez Boha? Protože se bojím, že mi neuvěří!

Bylo evidentní, že farář nedisponuje přehledem o situaci. Hlídky Unie čítající všehovšudy šest mužů jako by se vypařily. Mezi mrtvými ze sálu se nachází jen styčný důstojník, který zřejmě v sebeobraně střílel. Možná zasáhl i některého nájezdníka, což se dalo předpokládat. Ale co je s radistou? Ten jediný se svou technikou má teď stěžejní význam. Petrovi a jeho dívce už stejně nepomůžu.

Kočí stále pozoroval údolíčko před bunkrem, jako by na tom prázdném svahu mohl vyčíst, právě to, z čeho měl největší obavy.

Zdálo se mu, že dole na silnici se něco pohnulo. V měsíčním světle a hlubokých stínech však nemohl nic zahlédnout. Jediný vhodný bod, na němž bylo všechno lehce identifikovatelné byl mostek

přes potok. Poměrně široký a hlučný, postavený z příčných a podélných klád. Teď jakoby se k němu ve značném spěchu blížily dvě osoby. Jedna před mostkem upadla a byla to nejspíš žena.

Kulometčík hlásil připravenost k palbě a Kočí ještě váhal. Ty dvě osoby nevypadaly nepřátelsky. Spíš, jakoby před něčím hrozným utíkaly.

„Pobili je, postříleli a podřezali!“ zvolal zajíkově Petr, a padl před bunkrem tváří na zmrzlou zem, jako by to mohla být chladivá náplast na ty děsivé obrazy, které viděl jen několik okamžiků a které ve skutečnosti musely být daleko krutější než si vlastně mohl vybavit.

„Pobili je všechny, protože začali systematicky a postupně. Jako by likvidovali stádo nakažených zvířat nebo něco zhoubného, co se prostě musí vymýtit“ líčil pak Petr už v bunkru masakr, který se udál v Obecním domě a dal se řadit mezi nejkrutější zvěrstva současných dějin, kdyby se v minulosti nestaly už mnohé podobně hrůzné a ještě hrůznější excesy.

Jeho dívka Alice si až nyní začala plně uvědomovat onu děsivou událost v souvislosti se svou sestrou a rodiči, kteří zůstali v sále.

Pavel Ken předpokládal, že v jednom z postavení, která si tu vojáci vytvořili by mohl najít radistu nebo alespoň někoho z vojáků, Ti se masakru v domě hlídkováním na stanovištích nejspíš vyhnuli a zřejmě v obavě o vlastní život své postavení raději neprozradili.

Zvolil to, které dobře znal z mládí a sám je pomáhal vojákům upravovat. Nacházelo se směrem k Modré Skále na vyvýšenině za městem. Bylo vytvořeno na konci dlouhé meze, po které tak často utíkal před pronásledovateli. V remízku mezi břízami, kam celá léta vyváželi zemědělci kamení z polí se pak ukrýval. Pár metrů za remízkem začínal hustý les. Tím se dalo, proplést až ke skalám lemujícím silnici. Byla to Slepíčákova úniková cesta ukončená průrvou ve skalách, kterou znal jen on a kterou často používal, když ve školních letech utíkal před kluky ze třídy, kteří ho

měli jako denní cíl, pokřikovali na něho hanlivou přezdívku a kdykoli ho chytli, zmučili ho. Ale přes to kamení na vršku si netroufali. Namluvil jim, že tam všude jsou klubka zmijí. A ony tam opravdu byly.

Radista ležel zkroucený vedle vysílačky, evidentně raněn. Držel v ruce pistoli a byl hotov střílet, protože čekal nepřítele. Ani nezareagoval na Pavlovo zvolání, jen pistoli pustil z ruky. Měl zjevný průstřel břicha a ztratil už asi hodně krve.

„Dostanu tě do bezpečí, jen se musíš pokusit vstát!“

Zastavili krvácení provizorním obvazem, Ken si nasadil na záda vysílačku, sebral pomocný kufřík a druhou rukou chtěl uchopit zraněného, ale ten nebyl sto se zvednout. Při tom Pavel pohlédl dolů na město a musil sám sebe ujistit, že se nemýlí. Ze dvou protilehlých stran se k němu blížila dvě uskupení jezdců. Vjížděli mezi domy, odkud se ozvala jen sporadická střelba a zase se vynořovali v ulicích a na prostranstvích a propojovali se do jakéhosi zužujícího se kruhu. Jeho středem byl bezpochyby kostel.

Kočí měl pravdu, šlo o lest. A farář neposlechl. Všichni co vešli do kostela už z něj živí nevyjdou. Budou upáleni jako pohanští psi.

Musel zraněného protáhnout úzkou průrvou mezi skalami, ohraničujícími z jedné strany silnici, na kterou bylo dobře vidět od shora a z Bunkru. Ta průrva byla jeho únikovou cestou, kterou v mládí používal a o které asi dodnes málokdo věděl.

Dole vstoupil na cestu, opřel poraněného o strom a mával nahoru k Modré Skále, odkud si ho už zřejmě všimli.

Za chvíli dopravili radistu do chalupy k mámě a k Lill s nimiž byla i Alice.

„To je zranění, na které se neumírá, pronesla rozhodně. „Je třeba mu jen zašít střeva. Jenže tu nemáme žádného doktora!“

„Kromě radisty, který odpoledne zemřel, nedovedl nikdo radiostanici zprovoznit, přesto že se o to několik ochotníků intenzivně pokoušelo, a tak se nikdo nedověděl o masakru, po kterém zbylo v městě jen pár poschovávaných lidí, kteří budou muset sloužit novým

obyvatelům jako rukojmí a nejspíš doživotní otroci, pokud včas neutečou.

Tímto nekompromisním pobíjením původních obyvatel bylo zabráno už dost značné území Střední Evropy vyhovující muslimským utečencům z oblastí zamořených atomovým výbuchem a radioaktivním spadem.

Jen se čekalo, odkud vystěhovalci půjdou.

„Musí přece přijít po téhle silnici, jinak se do města z jihu nedostanou! A z jiného směru jít nemohou. Území podél železnice pořád ještě určitě drží Unie,“ usoudil Kočí a už stavěl pravidelné hlídky u kulometu, protože byl rozhodnut vstupu do města zabránit muslimům za každou cenu.

„Co když je všechny nezastavíme? Co když tou silnicí v noci proběhnou a my je nevidíme?“

„Jen třeba vytvořit barikádu!“ napadlo Pavla.

„Porazíme přes silnici strom a z nedalekého skladiště přivalíme dva sudy s asfaltem, za kterými se obránci budou krýt!“ rozhodl Kočí a tři lidé s puškami a pilou se vydali dolů k silnici.

Největší dřinou bylo porážení stromu. Mohutný jasan řezali dvě hodiny, než padl napříč cesty. Sudy na obranu ani nebyly třeba. Jeho kmen byl dostatečně mohutný ke krytí.

Pořád se nemohli shodnout, jak takový průvod lidí může vypadat. Bude-li mít vojenský doprovod, či jezdce na koních kteří, byli v tomto způsobu boje nejoperativnější?

Dověděli se to až druhý den ráno. Po osmé hodině se objevilo v ohybu cesty několik mužů s puškami a za nimi jakýsi nesouměrný a chaotický hrozen žen a dětí. Ženské měly na zádech veliké rance z barevných látek, zřejmě veškerý majetek, který s sebou nesly, děti se jich držely za ruce. Mužští šli několik kroků před nimi.

Kulomet v bunkru držel jeden z dobrovolníků, který měl zrovna hlídku, Kočí vedle něho pozoroval postupující a držel pás s náboji.

„Zacil malinko před ty chlapy! Začneš střílet, až ti dám znamení!“

„To je ani nebudeme varovat?“

„Oni taky nikoho nevarovali!“

„Ale já do lidí ještě nikdy nestřílel!“

„Teď musíš!“

„Jenže to nejde!“

„Uhni,“ řekl znenadání Petr. „Vezmu to! Viděl jsem, jak naše lidi pobíjeli v Obecním domě!“

Vyměnili si místa u kulometu, a už nebyl čas otálet.

První dávku vyslal Petr přímo do řady šesti chlapů, kteří se drželi až příliš blízko sebe.

Čtyři z nich padli, dva se plazili po zemi do příkopu. Začali střílet i maskovaní obránci za ležícím stromem.

Ženy s dětmi se jenom zastavily, nerozběhly se, neutíkaly pryč, stály a dívaly se jak muži leží na silnici a někteří křičí bolestí.

„Musíme je donutit jít zpátky!“ volal na Petra Kočí. „Zamiř těsně před ty ženské! A střílej! Střílej! Dokud jsou zmatené! Musíme je donutit k ústupu!“

Střely se odrážely od namrzlé cesty, vylétávala hlína i spršky kamínků, těm nejpřednějším přímo na těla a obličeje. Děti si zakrývaly oči a křičely strachy a ženy stály, možná se i o krok pohnuly vpřed.

„Přece nebudu zabíjet ženský!“ změnil najednou svůj postoj Petr.

„Ale, co to s nima je? Proč neutíkají? volal Kočí.

„Nemají už kam.“

Těm ženám byl zřejmě slíben domov a byly blízko něho, jen přejít kus cesty a uvidět město, ve kterém se měly konečně usadit a začít nový život a teď jim tu někdo brání zdolat ten poslední krátký úsek. Proto se ta první zřejmě rozhodla:

Vykročila. Ostatní ji zatím jen sledovaly. Držela za ruce dvě děti a šla pomalým krokem vpřed.

„Střílej! Teď musíš střílet! Nemůžeš dovolit, aby prošla! Pak by prošly všechny, pak by tady z té naší civilizace už nezůstalo nic! Zavři oči a střílej!“

V tu chvíli se vynořila skupina jezdců, prolétla kolem žen s dětmi a než na ně Petr stačil zalíčit hlaveň kulometu, byli už téměř na mostku!

„Střílej!“

Volný shluk jezdců přijíždějících k mostku se musel zúžit, protože tu jiná alternativa nebyla. Přeskakovat poměrně široký potok, který měl téměř kolmé břehy a nedal se vhodně najíždět se nikdo nerozhodl a tak k mostku z dřevěných klád přijížděli všichni, téměř pohromadě. Jediná dávka z kulometu jich většinu poslala k zemi.

Koně s říčením padali a s nimi i muži a ti, co se pokusili vstát a utíkat byli na místě zabiti další dávkou. Dva, kteří se přitiskli ke břehu, byli ještě zřejmě schopni boje. Ale střílet proti pevnůstce nemělo smysl. Nájezdníci byli odraženi a ti co zbyli se plazili do bezpečí.

Žena dál postupovala po silnici, jakoby ten masakr u mostku nevnímala. Šla zřejmě v transu, s vidinou cíle, který se jí musel zdát blízký a nádherný, že už nemohla vnímat ani nepřátelské okolí, neboť vidina budoucího domova byla už téměř hmatatelná.

Ozvala se jediná rána z pušky. Jak doznívala zmnohonásobená protějšními skalami, žena rozhodla ruce a okamžik setrvala v jakési póze marnosti kterou vyjadřují některé sochy vytesané v nadživotní velikosti do kamene. Nikdo nezaregistroval, odkud ten výstřel vyšel. Jen děti, které ji ještě před několika okamžiky držely za ruce, se hlasitě rozplakaly, obrátily obličej k postavě ženy ležící nehybně na zemi a pak se zoufalým křikem beznaděje běžely zpátky k ostatním.

Ten velký shluk žen, který ještě před chvílí stál jakoby neohroženě navzdory výstraže a byl rozhodnut se vydat za onou vůdkyní, která už ležela nehybně na zmrzlé zemi, se najednou, ještě než k nim obě děti doběhly, prudce otočil. Po silnici, po které před chvílí ženy přišly, teď v šíleném úprku běžely zpátky, ztrácely své jediné věci, které si sebou nesly, běžely s tím vědomím nedosaženého cíle až za zátočinu, do zdánlivého bezpečí, odkud zřejmě sledovaly zda se ještě zvedne některý z jejich bojovníků, kteří leželi u mostku pobiti kulometem.

V tu chvíli zahoukala dlouze parní lokomotiva, a to houkání bylo v onom novoročním dopoledni na míle slyšitelné. Na místní nádraží přijížděl vlak Svobodné Unie vezoucí městu a jeho obyvatelům nově natištěné peníze.

DVACET DNÍ, KTERÉ OTŘÁSLY MĚSTEM

Došlo k tomu v jednom velkém evropském městě, necelý měsíc před volbami místní samosprávy, v době náchylné k násilí, extrémům a excesům, v tom narušeném stavu demokracie, která dozrávala k nemohoucnosti, protože nevěděla jak se postavit primitivním řádům a na druhé straně anarchistickým vlnám zasahujícím opakovaně celou společnost.

1. září jako obvykle sledovaly místní policejní služby stránky na sociálních sítích internetu a na leckterých podezřelých webech se objevovala jediná, v podstatě nijak konkrétní věta – *jdeme na to!* Usuzovalo se, že jde o squattery. Ti zřejmě hodlali obsadit nějaký dům poblíž centra. Žádná politická předvolební akce, které se teď, pár dní před volbami konaly běžně, žádné prohlášení k místním muslimům či městské radnici, kam hodlal prorazit na post primátora tvrdý pravičák. Nic, co by směřovalo k nějakému konfliktu, k teroristickému útoku, nebo dokonce trvalým požadavkům islamistů, kteří už obydlovali část města, zejména čtvrť zvanou Na Troníčku. Nejspíš mladí lidé z recese vniknou do vytypovaného neobydleného baráku. Tam budou držet pozice, dokud je pořádkové síly nevyženou.

Proto měl policejní šéf z chystaného obsazení domu lehké mrazení. Každá taková akce se může před volbami zvrhnout, střet s podobnými individui neprospívá ani policii, ani městské správě, ani místním politikům, Tudíž je jeho povinností podobným divokým akcím včas zabránit. Zatím se přesně nevědělo, o který objekt jde a kde se nalézá. Byli zmobilizováni informátoři a takticky se informace záměrně dostala i k některým mediím.

Šéfredaktor Deníku si zavolal pětadvacetiletého Petra Pena:

„Znáš přece nějakého squattera, tak sebou hod', ať to máme první!“

Petr Pen dostal neomezený čas a volnou ruku, pro žurnalistu ideální podmínky, a mohl vyrazit do terénu. Jenže nevěděl kam.

Obvolal neúspěšně několik týpků, než si vzpomněl na bouřliváka s přezdívkou Amigo! A ten věděl:

„Bejvalej hotel Moulin Blue. A mám za to psaníčko!“

V bistru naproti si koupil Pen obloženou žemli a koukal na nepřilíš vzdálenou budovu na rozcestí Dlouhé třídy a ulice Pod

Lipami, směřující do čtvrtě dříve zvané na Troníčku, dokud ji téměř celou neobsadili přistěhovalci z Orientu a různých zemí Afriky. vesměs muslimského vyznání. Vztahy s muslimy, jejichž náboženství začalo v poslední době zasahovat i do chodu města, nebyly zrovna ideální. Cizinci se k domácím chovali přezíravě, jako by tu nebyli hosty. Stmelovali se vírou, obyčejí a kázní v izolovaných společenstvích, do kterých nikoho nevpuštěli. Odmítali se přizpůsobovat a sdílet řeč i kulturu domácích. Ve městě vznikl ostrov vyznavačů víry v Allaha, kteří se na první pohled lišili svými zevnějšky, zejména ženy, i vystupováním, což znatelně dráždilo původní obyvatelstvo. A mnozí z nich už vlastnili volební právo a delegovali své kandidáty do rady města.

Budova měla v přízemí zazděná okna jako prevenci právě proti podobným squatterským nájezdům, jaké se dnes na objekt chystaly. Dva zedníci právě zazdívali hlavní vchod. Petr Pen si starý secesní hotel alespoň vyfotografoval.

„Šéfe! Mám zatím jen typ!“ volal do redakce. „Rozhraní ulic Dlouhá a Pod Lipami. Blízko té trafostanice, která zásobuje elektřinou muslimskou čtvrt’! To je všechno! Ozvu se brzy!“

Zašel do marketu, koupil igelitovou pláštěnku, několik masových konzerv, bagety a dvě lahve minerálky. Tím vším zamaskoval fotoaparát, aby byl připraven na nejbližší noc a vydal se ke dvěma zedníkům.

„Posílá mě Amigo!“

„Neznáme!“

„Ale on zná nejspíš tohle místo. Popsal mi ho dokonale. S heslem, jdeme na to!“

„Co máš v té brašně?“

„Žrádlo pro všechny!“

Ledabyly se přesvědčili.

„Ale necháš tu mobil!“

„To nenechám! Nic takovýho nebylo dohodnuto!“

Znenadání k nim přistoupila dívka.

„Proč se tu dohadujete a budíte pozornost?“

„Tehle chce dovnitř!“

„Tak nás pusťte!“

Zedníci najednou vyňali ze zdi několik tvárnic, pomohli oběma na lešení a protlačili je do budovy. Byla v ní téměř tma a divně páchnoucí vzduch.

„Ty se tu vyznáš? Zeptal se Pen a představil se křestním jménem.

„Jsou nahoře ve třetím patře,“ řekla Helena a podala mu ruku.

„Kdo že tě posílá?“ zeptal se a holohlavý muž sedící za stolem, nejméně čtyřicátník, s tetováním na rameni silně připomínajícím symbol nějakého vojenského útvaru. Na squattera se moc nehodil, spíš na důstojníka z povolání. Další se rozvalovali na starém gauči, a na různých přikrývkách rozházených po podlaze.

„Amigo!“

„To je feťák od Maxima,“ vysvětlil jeden z přítomných.

Chceme tu vydržet celý týden. Seš na to připraven?“ zeptal se holohlavý.

V tom okamžiku napadl Petra Pena název článku – *Týden v tichém domě*. Znělo to hezky, ale nepravděpodobně. Že by policajti nechali squatterům celý týden obsazený dům? Typoval to tak maximálně na tři dny.

Jenže tihle se mu jako alternativci nějak nezdáli. Vypadali příliš disciplinovaně. Možná tu nejde o obvyklou recesi, ale o cílenou akci, konkrétně o dům, jeho polohu a výhodné stavební místo, kde by mohl stát mohutný moderní věžák. Zároveň si uvědomil, že se téhle barabizně říká Moulin Blue, což byl kdysi známý a vykřičený hotel a pochopil, že se nesmí za žádnou cenu prozradit.

Poslali je vybrat si místnost ke spánku. V bývalém hotelu jich bylo dostatek, jenže značně zdevastovaných, bez nábytku ale s vykachlíkovaným záchodem a velikou vanou na ozdobných nožkách. Voda netekla. Ani nikde v budově nesvítilo světlo. Dřívější luxus hotelu připomínaly jen sochy polonahých dívek na schodištích a ve výklencích zdí. Tenhle dům památkáři jistě nedovolí jen tak zbourat, ani ho nechat zničit squattery.

Ještě před setměním poslal do redakce esemesku a dával pozor, aby ho při úkonu nikdo nepřistihl. Vzápětí donesla dívka Helena na papírových táckách plátky masa s oblohou a bagetami.

„Ráno v sedm se hlásíte v hale. Bude určen plán!“

„Jaký plán?“

„Jak se nenechat vytlačit policajty!“

„Na tomhle baráku tak záleží?“

„Víc než si myslíš!“

„Počkej, o co tu jde?“

„To nevím, ale dostat se dá odtud jen přes střechu a sousedním domem! A měl bys to udělat co nejdřív!“

2. *září* se Pen dostavil do haly v sedm. Bylo tu odhadem dvacet vagabundů a několik okorálkovaných dívek. Tohle už byli squatteři jak vymalovaní. Za malým stolkem seděl holohlavý chlap s tetováním na rameni a v ruce držel noviny. Byl to Deník!

„Petr Pen!“ zvedl hlavu od novin a novinář se zarazil.

„To je tvé pravé jméno, nebo pseudonym?“

Nemělo cenu zapírat. Petr Pen raději mlčel.

„Odvedls dobrou práci! Ode dneška o nás ví celé město!“ pak začal číst nahlas.

„Do prostor majetku města, do bývalého hotelu Moulin Blue, pronikli squatteři. Svévolně a nezákonně. Mýtus věčné pseudorevolty ražený squattery, nezřídka dětí z lepších rodin, většinou sympatizujících s anarchismem, může být kdykoli zneužit spekulanty s nemovitostmi, možná se stát i zbraní politických partají. Inu všichni spolu žijeme nejlepší, ač překlenovací éru naší země.“

„Je to napsáno stručně, výstižně a pravdivě, pane Pene ! Ani nevíš, jak přesně jsi se trefil! Udělal jsi nám bezplatnou a neocenitelnou reklamu. Jenže tím tvůj úkol tady skončil. Odevzdej mobil a své osobní doklady. Fotoaparát už jsme si zajistili. A potichu se modli, aby se ti to všechno vrátilo zpátky!“

Během dopoledne byly vylepovány na okna a stěny zabrané budovy velké podobizny ultrapravicového kandidáta Le Burga, mezi balkóny rozvinuta hesla, která muslimům a černochům nemohla být lhostejná. **BAREVNÉ NEBEREM! MOHAMEDÁNI DOMŮ! ISLAM NENÍ NÁŠ CÍL. CHCEME MÍT ČISTOU EVROPU!**

Odpoledne obstoupilo zabarikádovanou budovu pár městských policistů. Objevili se i hřmotní, černě oděni hoši s holými lebkami. A zakuklení anarchisté. Někdo začal hrát a zpívat na travnatém ostrůvku oddělujícím vjezdy a výjezdy obou ulic. Zatím hloučky zvědavců nijak nebránily automobilové dopravě, která s přibývajícím

odpolednem začala na Dlouhé třídě houstnout. Do muslimské čtvrti automobily téměř nezajížděly.

Pořád se v zásadě nevědělo, oč tu jde. Jen portrétů Le Burga na budově přibýlo. Zcela jistě je zachytily reportérské fotoaparáty i kamery televizních společností, které tu natáčely své první šoty. To mohl být nejhlavnější záměr. Le Burg se potřeboval zviditelnit. Zatím v předvolebních statistikách zaostával za demokraty.

Šéfredaktor Deníku byl stále nervóznější. Televizní stanice už komentovaly události ve večerních správách a on od Petra Pena nedostal nic, ale ještě pořád nepředpokládal, že už nic nedostane. Ten ležel spoután v jednom z pokojíků a nemohl si dojít ani na záchod, dokud se neobjevila dívka Helena, tentokrát jen se suchou žemlí a sklenicí vody.

„Musíš mě zase spoutat?“

„Musím!“

„Co kdyby jen tak na oko?“

„Možná se mi nepovede tolik utáhnout provaz!“

3. *září* po ránu byla budova bez antimuslimských hesel a transparentů a hlava Le Burga zkarikována barevnými spreji. Ani policie, ani squatteři si to nedovedli vysvětlit. Ze sousedního domu vyváděli policisté prvního zatčeného. Někteří kameramani v něm poznali Petra Pena.

Pokusy o vniknutí do domu odradila sprška kamení ze střechy. Policajti, kteří tu ještě neměli jednotku těžkooděnců, ustoupili. U vjezdu do muslimské čtvrti, kterou dříve jmenovali Na Troníčku, se shlukovali mladíci v černých oblecích, pravděpodobně autonomní nacionalisté, ale s příznivci squattu a anarchisty tentokrát konflikty nevyhledávali. Tak proběhlo dopoledne, zatímco Petr Pen čekal na policejní stanici na výslech, kterého se trvale dovolával. Jako člověk bez dokladů měl pramalou šanci cokoli vysvětlit.

„Ten foťák ti samozřejmě připíšu k náhradě! Copak jsi nepoznal, do čeho lezeš!?“ vyjel na něho šéfredaktor.

„Propagace Le Burga, bude možná jen zástěrka, šéfe! Ten oficír byl pravej! Měl na rameni vytetován emblém cizinecké legie. To jsme určili u policajtů, když jsem se ho snažil identifikovat na fotkách.“

Zřejmě vědí, o koho jde. Squatterry mají přečtený. Jsou to známý firmy, ale pořád není jasný, k čemu ta akce opravdu směřuje.“

„To bude tvým úkolem zjistit co nejdřív. Máš ještě druhou šanci. A nesnaž se ten foťák dostat za každou cenu zpátky, ať se nedostaneš do ještě většího maléru. Takovou cenu zase nemá!“

K večeru před budovu přivezli valník s hudební aparaturou. Kabely byly nataženy k blízké trafostanici na okraji muslimské čtvrti a během půl hodiny už kapela hrála a tančilo se přímo na ulici. Policisté stále nezasahovali, jen usměrňovali dopravu, protože teď tu bylo lidí mnohem víc, ale nedávali nejmenší záminky k zásahu. Squatterři stáli na střeše domu a mávali sympatizantům dole, dokud se nesetmělo. Hudba zesílila a bezpečně přehlušila svolávání k motlitbám do nedaleké mešity.

Přesně v deset hudba naráz zmlkla a zhasla i všechna světla. Do tmy se ponořila i muslimská čtvrť. Nastal zmatek a křik opepřený nadávkami. Lidé do sebe ve tmě vráželi, nikdo nerozpoznal policajta od ostatních. Ti vycítili nebezpečí, rychle se stáhli do hloučku, aby je jako jednotlivce lidé nezbili.

Někdo duchapřítomný se začal zajímat o elektrický kabel, který jen tak ležel na ulici a směřoval k rozvodně proudu. Našel jej na dvou místech překamenovaný. Přesto muselo přerušení elektrického proudu nejprve vzniknout v trafostanici, jinak by u tak primitivně narušených drátů nejspíš ležely mrtvoly.

4. září. Někteří příznivci squatterů u domu přespali. Byli zřejmě zfetováni či zbaveni vlády alkoholem a tak se probouzeli pozvolna a těžce, čehož začal využívat policejní sbor k jejich odvedení do připravených antonů. Vypadalo to na jednoduchý závěr akce, která mohla být do poledne ukončena. Petr Pen se dostavil včas, aby si mohl vypůjčeným fotoaparátem pořídit emotivní záběry nebránících se, ale i odporujících anarchistů, které mu šéfredaktor později pochválil. Jenže pak málem zmeškal obrat v situaci. Na zedníky, kteří měli vybourat otvory v zazděných dveřích začali squatterři házet ze střechy připravené cihly, tašky, kamení a jiné těžké předměty. Došlo ke zraněním a přivolání sanitek. Ty zbrzdily provoz na Dlouhé třídě.

Dopoledne se dostavili na magistrát příslušníci islámské menšiny ze čtvrti Troníček, kterou přejmenovali na Al Agbar. Stěžovali si na neúměrný hluk a noční vypnutí elektrického proudu, na

pronikání holohlavých elementů do jejich čtvrti a na protiislamské nápisy, které se v noci bez osvětlení objevily na zdech domů a na mešitě. Žádali v rámci voleb a jejich volebního práva o větší propagaci svých kandidátů v médiích, zejména ve veřejnoprávní televizi. Navíc chtěli zákaz neofašistické strany Le Burga, která tvrdě proti muslimům brojila. Oznámili ultimativně představiteli města, že v muslimských čtvrtích budou hlídkovat jejich lidé, pro bezpečnost obyvatel, když je policie k řádění bílých výtržníků lhostejná.

Petr Pen zareagoval na jejich prohlášení článkem, ze kterého mu šéfredaktor vyškrtal příliš expresivní výrazy a nevhodné sentence, aby muslimové neměli důvod Deník jakkoli napadnout. Jméno Petr Pen pod textem ponechal.

Kolem druhé hodiny odpoledne přitancilo z centra města několik set příslušníků alternativy a squattingu v maskách a v různých kostýmech a zablokovalo část Dlouhé třídy i vjezd do muslimské čtvrti, kde už hlídkovali na ulici osmahlí hoši a vyměňovali si pozdravy s holohlavými bělochy v černém vrháním kamenů. Policie se do těchto sportovních výkonů, nevměšovala. Pouze jeden příslušník Černého bloku, který nekoukal kam měl, musel být po zásahu kamenem ošetřen.

Zbytek dne a večer protančili porušovatelé zákona před Moulin Blue ve veselí a míru, protože jim tu policie nechala dostatečný prostor, po vytačení z Dlouhé třídy, po které už zase jezdily automobily. Došlo jen k jediné kolizi s potácejícím se alternativcem, kterého odhodilo auto na chodník. Squatterři zabarikádování v domě se sporadicky objevovali na střeše a mávali Le Burgovskými vlajkami, aby dodali akci patřičný punc a vlastně oficiálnost.

5. září ráno přijel pásový bagr, ale pro ležící těla opilců, kteří si ustlali před domem, tak jak padli únavou, se nemohl k zazednému vchodu přiblížit. Odstraňování zatím ještě polomrtvých těl účastníků včerejší party se nedařilo. I když alternativci vesměs nekladli odpor a nechali se policisty odnášet, jejich místa okamžitě zaujímali jiní. K budově se prostě bagr nedostal. Nemohlo dojít ani k vyjednávání, protože doposud nebylo s kým. Zabarikádovaná budova stále v klidu odolávala a sama se nijak neprojevovala.

Okázale ustrojený Muslim přišel do redakce Deníku a žádal si novináře Petra Pena. Ten se dost vylekal. Mohl samozřejmě čekat

reakci na svůj článek. Byla pod ním vytištěna i karikatura. Na létajícím koberci sedí se zkříženýma nohama člověk v turbanu. V ruce drží bombu a hledí dolů na město, odkud mu mávají z jednotlivých čtvrtí lidé stejného vzezření. Každému muselo být jasné, o které město jde. Text - *Mohamed zdraví své ovečky* jistě leckteré muslimy popudil. Byl jim cizí evropský smysl pro humor, recesi a vtip. Muž měl uhrančivě černé oči a pod nosem uzoučký knírek. Vypadal elegantně. Vyňal bílou poštovní obálku a podal ji redaktorovi. „Tohle dnes obdrželi všichni představitelé naší komunity, kteří kandidují v současných městských volbách. Přečtěte si to,“ řekl, uklonil se a beze slova odešel.

„Človče, to je ultimatum!“ zvolal šéfredaktor.

Jednostránkový dopis vypadal jako úřední oznámení. Bylo to zplnomocnění pro návrat cizinců do vlasti!! Víceméně vyhoštění! Výzva konkrétní osobě k opuštění této země! Kdyby ovšem dopis pocházel z oficiálních míst, byl řádně orazítkovaný a podepsaný odpovědnou osobou.

„Tohle nezůstane bez odezvy! Napiš k tomu článek, ale opatrný, nesmíme je proti sobě ještě víc popudit, sic nám někde ve tmě podříznou krk!“

Večer se konalo ve veřejné televizi předvolební představování kandidátů na primátora města. Oba, pravicový i levicový vystupovali suverénně, ale opatrně volili slova, proto vlastně nic konkrétního neříkali. Le Burg se choval přirozeněji: bez obalu poukazoval na muslimské nebezpečí, které městu hrozí, což jejich kandidát nesl nelibě a před závěrem diskuse, a před bezmocným moderátorem, opustil demonstrativně studio. O to víc teď stouply ambice Le Burga, kterému pomáhaly i vkládané televizní šoty z místa obsazeného squatterry, kde byly všude vylepeny jeho podobizny.

6. září dopoledne vzala policie budovu útokem. Reagovala tak na včerejší večerní televizní debatu s dotazy a výzvami posluchačů. Těžkooděnci vytvořili jakousi uličku, jejímž středem se bagr rozjel proti domu a vyboural ve stěně poměrně velikou díru.

V tu chvíli zazněly uvnitř detonace a v budově se zřítila obě hlavní schodiště. Byla zřejmě předem podminována. Policajti se zase nikam nedostali. Jen přivolali hasiče, kteří do kouřících se trosek stříkali hektolitry vody. Squatterři mávali ze střechy černožlatými

vlajkami Le Burgovy strany. Jenže při ochlazování sutin zahynul jeden z hasičů, na kterého spadla socha okřídlené bohyně.

Od té chvíle jakoby se všechno změnilo. Vzápětí po odjezdu sanitky s mrtvým hasičem se to před Moulin Blue začalo mlátit. Těžkooděnci vytlačovali anarchisty i alternativce pendreky tvrdě a systematicky, směrem k nacionalistům, držícím v šachu muslimské kluky salvami kamení. Tím se původní linie porušily a několikasethlavý dav se v úprku valil do čtvrtě Na Troníčku, zvané muslimy Al Agbar.

Byl to chaos, který večer ukazovaly všechny televizní kanály ale i CCN a další mezinárodní stanice. Celá noc se pak stala neklidnou s ojedinělými výpady a potyčkami, víceméně každého s každým.

7. září ráno po muslimských modlitbách vystoupili kněží z mešit a začali organizovat davy věřících. Ti skandovali hesla, kterým domorodci nerozuměli. Policisté obstoupili Moulin Blue a očekávali rozkaz k jeho obsazení. Mezitím přiběhli dva sportovně vyhlížející hoši, měli cyklistické přilby, rukavice i tretry. Volali, že jim muslimští výrostci ukradli drahá horská kola, ať jim je policie vymůže zpátky. Svědků prý byla plná ulice!

Do muslimské čtvrti mezi náboženské fanatiky, žijícími mentálně někde ve středověku, si netroufli ani těžkooděnci. Co by tam také dělali? A proč sem přijeli nějací blázni na kolech a postavili si je tak nevhodně? Prioritou bylo obsazení domu. Cyklisty odkázali na pozdější dobu a na vyjednávání. Příběh s ukradenými koly nadchl ale Petra Pena. Konečně jedna legrační událost v tomhle blázinci. O ukradených kolech psal Denník s výrazným titulkem na první stránce.

Moulin Blue drželi squatteři už sedmý den, Jak požadoval jejich holohlavý vůdce s tetováním na rameni. Déle to asi ani pro reklamu nutné nebylo. Když se policie konečně rozhodla aktéry vykourit a naházela do přízemí budovy desítky dýmovic a slzného plynu, které nastříleli i do oken v patrech, než se dům zahalil oranžovým dýmem, squatteři pokřikem ještě pozdravili své sympatizanty dole na ulici a pak naráz zmizeli.

Petr Pen věděl, jak se z domu utíká, proto hlídkoval u sousedního vchodu s připraveným fotoaparátem a uspěl. Podobě jako jeho, vlekli policajti většinu squatterů se želízky na rukou. Některé znal, ale plešatý muž mezi nimi nebyl. Ani dívka Helena. Objevila se

až s posledními policisty, s nimiž uvolněně žertovala. Petr Pen myslel, že se mu to zdá! Na rameni nesla jeho fotobrašnu! Bezděčně zvolal: „Heleno!“

„Foťák je v pořádku, doklady jsou uvnitř, jenom ti ukradli peníze a mobil. To víš, všechno se uhlídat nedá!“

„A ty jsi...?!“

„Normální ženská, kdyby ses chtěl náhodou někdy se mnou sejít!“

Ten večer se ještě nesešli i když se na tom dohodli, protože budova Moulin Blue kolem sedmé hodiny vzplála. Předpokládalo se, že to byl oheň řízený a předem připravený. Zasahovalo několik hasičských sborů, ale nebylo co uchránit. Ostatně čím více toho shořelo, tím lépe pro nového nabyvatele, protože se předpokládalo, že už o tuhle zříceninu nebude mít město ani památkáři zájem.

„Všechno k tomu požáru směřovalo“, řekla Helena když si příští večer přiřukli červeným vínem. „O tohle místo usiluje nadnárodní společnost stavějící hotely po celém světě. Ta zřejmě financuje Le Burgovu kampaň. Jeví se jí asi přijatelnější než druzí kandidáti. Slibuje pořádek a vyčistění města od přistěhovalců a to nekompromisně. Na tohle téma většina původních nemuslimských obyvatel dobře slyší!“

Seděli v přízemní místnosti zahradního domu, jehož jednu část Petr Pen za dosti vysoký obnos před časem pronajal. Pokud měl volno, četl si v zákoutí zahrady, kam nezasahoval hluk automobilů a zvuky velkoměsta. Vchod do domu tvořilo několikametrové idylické loubí, teď v časném podzimu poseté květy růží. Jednu Petr šikovně ulomil a podal ji Heleně, když vcházeli dovnitř. Policistce se tohle gesto líbilo. Její spolupracovníci nebývají tak pozorní.

Večer probíhal v režii holywoodského filmu. Nejprve se bavili jakoby služebně, pak přibývaly Petrovy lichotky, po další skleničce vína se už dotýkal jejích vlasů a čtvrtou skleničku nedopili, protože v oboustranném souhlasu se vrhli do postele.

Spáleniště Moulin Blue hlídali hasiči. Squatteři a alternativci zmizeli. Jen Autonomní nacionalisté dosud postávali v očekávání na hranici islamské čtvrti. Žádné cool vzrušo se nečekalo. To ostatně

předpokládal i článek Petra Pena, nazvaný *Týden v tichém domě*, kde podrobně popsal celé dění kolem Moulin Blue, až do vzplanutí požáru. Lehce se otřel o muslimy, kteří napomohli zvíření atmosféry, zvláště shromážděními v ulicích, kde pálili znaky a emblémy města, ve kterém sami žili. Článek uzavřel zmínkou o oněch dvou kolech, které muslimští výrostci před svědky odcizili.

8. září přišlo už jen pár zanícených nacionalistů, snad nezaměstnaných nebo provokatérů, kteří před muslimskou čtvrtí rozvinuli transparent. MY JSME TADY DOMA! Nebylo to moc vtipné, ale pro mnohé účinné, zvláště týden před volbami, o něž se ale v podstatě lidé v tomto městě příliš nezajímali.

Po ranní modlitbě v muslimské čtvrti se však stalo něco neobvyklého. Středem ulice, kterou tu auta téměř nejezdila, tlačili dva výrostci bytelná horská kola. Oněch pár příznivců Černého bloku s transparentem je zpočátku lhostejně pozorovalo, než si uvědomili, že jsou to odcizená kola dvou naivních cyklistů. Nechali je přiblížit tak daleko, jak jen kluci našli odvahu. Když položili kola na zem a dali se na zpáteční útěk, dva holohlaví se za nimi rozběhli. Kdoví proč zamířili muslimští výrostci k trafostanici a ne do uliček jejich čtvrti, kam by se z pronásledovatelů sotva kdo v tak malé bojové formaci odvážil. Kluci podlezi drátěný plot a zřejmě to tu znali. Kličkovali mezi mohutnými izolátory, stavbami připomínajícími malé bunkry ze kterých vycházely silné dráty, byly tu i jakési tvarované kontejnery, a rozhodně dostatek možností na provizorní schovky. Kluci těm náckům jednoduše zmizeli. Jenže se za okamžik ozval z centrální budovy opakovaný alarm. Siréna začala houkat úpěnlivě pronikavým tónem. a bylo ji slyšet po celé čtvrti Al Agbar. Všichni zřízení trafostanice vyběhli na prostranství a uviděli nad jedním malým objektem blikat červené výstražné světlo. Trafostanice byla znovu mimo provoz. Automaticky se vypnula celá síť. Ale to už bylo pozdě. Zřízení směřovali k onomu malému objektu a nikdo nepředpokládal, co se v něm mohlo stát. Až když jeden z dispečerů otevřel nezajištěná dvířka, všichni strnuli. Vypadla odtud k všeobecnému zděšení zuhelnatělá těla dvou muslimských chlapců.

Davy ze čtvrti Al Agbar, které se kolem plotu nakupily, stále houstly. Ozývaly se srdceryvné nářky muslimských žen a matek. Muži

se zaťatými pěstmi cosi mumlali. Z mešity sem přicházel imám. Tentokrát se novinář Petr Pen dostavil mezi posledními. I tak se dověděl k čemu tu došlo. Bylo jeho povinností o té nešťastné události napsat článek.

Jenže muslimové to za nešťastnou událost nepovažovali.

Nikdo ale nepředvídal, k čemu následující dny od 9. do 20. dojde.

Někteří později přisuzovali celý následující vývoj výročí 11. září a útoku na Newyorská Dvojčata, ale to se mýlili, tihle muslimové neměli s Al-Kajdou nic společného.

Za smrt dvou nezletilých muslimských chlapců, kterou sdělovací prostředky označily jako nešťastnou náhodu obvinili muslimové celou zdegenerovanou bělošskou společnost tohoto města. Veřejně slibovali pomstu a vyhlásili fatvu. Začala už ten den po setmění. Na Dlouhé třídě vzplálo první auto, stojící u chodníku. Následující hodiny se počet zapálených automobilů zvětšoval.

„Mladí muslimové se pohybují jako černé kočky,“ psal Petr Pen, „neslyšně vyráží z úkrytů, když si předem vytipují vhodný cíl. Ten napadnou a bleskově zničí, aby se vzápětí stáhli do náruče noci a byli opět neviditelní, nepostižitelní, nevinní. To je ta falešná odvaha orientálců, kteří chtěli už několikrát dobýt Evropu. Ne tváří v tvář, ale zákeřně a krutě, nemilosrdně. Idea svobody západní civilizace patří k základní struktuře známé už z antiky i Starého zákona. Když se našich hodnot vzdáme, vydáme se napospas nesmyslnosti a temné iracionalitě ideologie snažící se rozvrátit stávající civilizaci.

Byl to jeho poslední článek v Deníku.

Následné požáry automobilů, které se po večerech šířily jak ohně Allahovy ve všech čtvrtích, už zachvacovaly celé město. To se bránilo skupinkami policistů a těžkooděnců, kteří jen pronásledovali stíny a nebyli sto zajistit žádné pachatele. Nikdo nemohl předem předvídat, kde stíny udeří, kde a kdy vzplane další automobil. Ty pak chytaly jeden od druhého. Z letadel, která startovala z nedalekého letiště ve večerních hodinách, viděli cestující světelné růžence směřující od okrajových čtvrtí ke středu města a to každý den blíže centru. Od vybuchujících aut chytaly i přilehlé budovy. Tak shořel

dům, kde sídlila redakce a tiskárna Deníku a nedalo se zjistit, zda náhodně nebo ho někdo úmyslně zapálil.

V muslimské čtvrti Al Agbar kázal imám soustředěnému davu a vyhlásil fatvu na novináře Petra Pena.

Město vzápětí vydalo zákaz nočního vycházení. Ale muslimové, jímž tma vytvářela ideální podmínky pro naplánované činy, zákaz nerespektovali. Policie začala používat slzný plyn a střelbu do vzduchu. Avšak ani to nepomáhalo. Dokud nepadla první oběť. Vzápětí vyšla na internetu teroristická výhrůžka podepsaná Al-Kajdou: ve všech volebních místnostech, kromě muslimských okrsků, budou odpáleny bomby! To už vojsko odřízlo přistěhovalecké čtvrtě od okolního města.

V předvečer voleb se Petr Pen vracel domů pozdě. Podílel se na kolportaci letáků, ve kterých byli naposled vyzýváni obyvatelé, aby volili demokratické kandidáty. Domů nedošel. V podloubí pod stále ještě kvetoucími růžemi, ho kdosi zezadu chytil za ústa a druhou rukou mu podřízl hrdlo. Po patnácti minutách krutých bolestí zemřel vykrvácením, tak jako všechna zvířata usmrcovaná barbarským halal způsobem.

K pumovým atentátům ve volebních místnostech nedošlo. Všechny byly řádně prohledány a prověřeny, jenže mnozí lidé se stejně báli k volbám přijít a tak nedali své hlasy nikomu. Vyhrál neofašista a antiislamista Le Burg, který měl své stoupence předem zajištěné. Ale stejně nemohl svá předsevzetí prosazovat, protože neměl s kým. Do městské rady bylo zvoleno dostatek muslimských kandidátů, kteří celé město na základě demokratických principů vzápětí plně ovládli.

Bez boje!

VÍTĚZSTVÍ MOCNÝCH

Následující příběhy pocházejí z prvního období Globální světové vlády a nejsou zatím typické pro formování nového celosvětového řádu. Možná někdy působí nevěrohodně až negativně, neboť jsou vytrženy z celkového kontextu. Leč ukazují kam až mohou dospět lidé ve snaze vytvořit pro obyvatelstvo planety spravedlivější řád a přijatelnější prostředí k životu.

(V textu jsou použity výňatky z knihy Martina Herzána - Totalitní světovláda).

Kavárna Moca

Kavárna na nároží, kde se oni dva muži scházejí, má zachovalé prvky funkcionalistické architektury. Strohému vybavení té doby dominuje kruhový lustr s kulovými svítidly v jehož středu je teď umístěno monitorovací zařízení k běžnému sledování návštěvníků, o kterém snad ví jen obsluhující personál.

Dopoledne sem chodí převážně vdovy a tihle dva páni, puncováni už důchodovým věkem. Sedají u stolku odkud je vidět na křižovatku, kdysi rušnou až nezvladatelnou, nyní zmlklou, neboť veškerá denní automobilová doprava byla z centra města vykázána.

„Už jsem vás tu delší dobu postrádal, profesore! Nesbíral jste zase někde nějaká ocenění?“ řekl šedovlasý muž s motýlkem na vyžehlené košili, když usedl ke kulatému stolku.

„Pár dní jsem byl téměř mimo tento svět!“

„To jako někde v cizině?“

„V jednom starobylém malebném městečku připomínajícím kulisou středověk, i když se v něm nachází instituce, která má vytvářet budoucnost. Mimochodem, hotel tam mají docela moderní.

Pán s motýlkem, dříve redaktor nevýznamného denníku, se zatvářil nechápavě.

„Musel jsem absolvovat pohovory a konzultace, které mi připomínaly svatou inkvizici.“

„A k čemu vám to bylo dobré?“ zeptal se bývalý novinář.

„K čemu jim to bylo dobré!? Chtěli vědět, zda jsem se přizpůsobil, jestli bych ještě mohl učit studenty na jejich školách. Mají pořád málo lidí se správným ideologickým náhledem a smýšlením, a hlavně s vědomostmi.“

„A mohl?“

„Nepoznali to! Ani já sám nevím. Ekonomika se změnila hned na počátku Global governance. Stala se stěžejní součástí jejich plánované světovlády, to jsem pochopil už tenkrát. Ale nechápu jiné věci, které jsou pro ně zásadní.

„Říkají, že chtějí dobro pro všechny!“

„No vidíte! A v tom je celý problém. Copak to jde? A když ano, musí to dobro někdo určit a prosazovat. Tím, že bude jen potlačovat opačné tendence k tomu nedospěje. Ale je nezajímá k čemu všemu při tom může dojít. Chtěli víceméně znát body toho mého Desatera. Oni si myslí, že jsem vynalezl nějaký recept, nebo spíš, že jim to moje Desatero může být ku prospěchu, či naopak, znamenat nebezpečí!“

„A může?“

„Jak se to vezme. Je to jen pár strohých vět vztahujících se k člověku, k jeho životu a k lidským vlastnostem.“

„Co jim tedy na tom vadí?“

„Že ho neznají! Víte, já jsem ten postoj ještě nikde nepublikoval. Jsou to zatím jen mé poznatky a dedukce. Strohá shrnutí z pozorování současné lidské existence.“

„Může to být pro tenhle režim nevhodné?“

„Kdo ví! Global governance bude muset přijímat kompromisy, které mnohým nemohou vyhovovat. To už je zárodek odporu, a následný vzdor při pokusech o prosazování změn. Možná i náznak příští revoluce.“

„Vždyť tenhle nový systém byl teprve nedávno nastolen.“

„A už má své odpůrce. Může se udržet jen za cenu diktatury, byť zpočátku skryté, kterou ale za čas pocítí všichni. Bez diktátu moci se ten systém rozloží. Bude narušován a rozhlodáván, až padne. A oni to vědí. Proto shánějí nějaké sepětí, přijatelnou doktrínu, řád, který by mohli propagovat a prosazovat a na němž by stavěli tu svou novou společnost. Něco takového co by přimělo lidi plně souhlasit a dávat to i najevo! Zaslechli i o mém Desateru, které ještě není zdaleka dopracované, vytríbené a dokonalé, aby je většina světa chtěla akceptovat.“

„A získají jej od vás!?“

Odmítl jsem nabízenou profesuru na fakultě sociálních věd. Samozřejmě. ze zdravotních důvodů. Neoznačím se hned jako možný terč. Stejně se jim to moc nezdálo.“

„Vy žádné zdravotní potíže, pokud vím, nemáte!“

„V mém věku se vždycky něco najde. Otázka je, zda mi budou ochotni uvěřit.“

„A když ne?“

„Začnou nejspíš sledovat s kým se stýkám a o čem hovořím. Budou chtít stůj co stůj to Desatero prozkoumat. Už teď nás možná

odposlouchávají. Říkám vám to na rovinu. Pro váš budoucí klidný život. Neměli bychom se tady scházet, jinak si zaregistrují i vás. Někdy by vám to mohlo vadit, dokonce ublížit.“

Přistoupil k nim číšník a položil před profesora nahnědlou obálku.

„Tohle vám na recepci nechala jedna moc pohledná dívka.“

Profesor ji ještě zahlédl jak přechází napříč křižovatkou. Byla to jeho bývalá studentka. Měla ten tmavomodrý vypasovaný plášť, šedý baret, ze kterého splýval na ramena dlouhý proud kaštanových vlasů, a tmavé polobotky na polovysokém podpatku.

Má chůzi baletky, usoudil a nechtěl si vybavovat její tvář, ani její tělo, které pokaždé v jeho posteli tak příjemně vonělo, ale skoro přesně věděl, co je v té obálce.

„Posílají mi nejspíš konspirační materiál. Vlastně pořád nevím, na kterou stranu se přiklonit.“

„V tomhle já vás profesore přece samotného nemůžu nenechat. Víte, že jsem býval žurnalista. Sice jen novinář místního formátu, ale bavilo mě hrát si na investigativce. Zachytil jsem nejeden zajímavý případ. Objevilo se při tom vždycky pár jmen, což samozřejmě někomu mocnému vadilo. Možná mě i tihle mají v hledáčku. Některá ta jména se teď objevují znovu.“

„Tak to budou mít dva kapry na jedné udici! Řekl profesor a objednal znenadání v tom slunečném předjarním ovzduší kavárny Moca dva francouzské koňaky. Byly příjemně chlazené a za přijatelnou cenu. Stály rovné dvě codu.“

Neoficiální kancelář

„Jakže toho profesora označujete?“

„Zcela jednoduše P3. Máme ještě dva zdánlivě lepší, alespoň se jeví přístupněji.“

„Tak proč je pro naši Global governance nevyužijete?“

„Samozřejmě se snažíme a nebude to neúspěšné, ale tenhle P3 má údajně jakési nové myšlenkové zásady, víte, něco podle čeho by se mělo žít.“

Vy myslíte nový ideový řád?“ zeptal se ten, co byl druhému nadřízen a podřízen dalším, kteří měli ideologicky usměrňovat tento režim, jenž disponoval oproti dřívějším jedinou velkou výhodou. Byl neidentifikovatelný ve své hierarchii. Nadřízení se jen oficiálně setkávali se svými podřízenými a veškeré dění bylo dirigováno z míst, která byla téměř neobjevitelná.

Vznik nového společenského systému se nedal určit časově. Vytvářel se postupně, na základě jakýchsi podnětů, doporučení, nikdy ne nařízení, leckdy z iniciativy podplácených jednotlivců, kteří si chtěli udržet výhodná místa, nebo těch, co ochotně přijímali nová, na nichž byla ta dřívější závislá. Tento systém neměl zpočátku odpůrců a mohl se snadno rozvíjet, protože neohrožoval jednotlivé státy, které dál fungovaly po svém, udržovaly si své hranice a vydobyté výhody a byly nakonec spokojené, že se nemusí plést do nadnárodních tahanic a ideologických sporů, které za ně řešila stále důraznější a důslednější Organizace spojených národů, jež tak upevňovala a zvětšovala svou moc.

Cosí neidentifikovatelného začalo manipulovat i s ní. Zpočátku jen s některými zástupci států, jež měly v OSN výsadní postavení, později se už dala ovlivnit většina. Teď tato instituce, přejmenovaná na Global governance, drží dozor nad celým světem, ale kdo operuje s ní a nebo spíše za ni, je dodnes těžko odhalitelné, tudíž nevysvětlitelné.

Tihle její dva hodnostně rozdílní úředníci, z vyššího popudu, který nezkoumali, měli prověřit jistého profesora, označeného jednoduše P3 v jeho postojích vůči Globální vládě, ale hlavně odhalit a získat jeho ideový pamflet, který měl být údajně jakousi doktrínou, jíž by se lidé mohli řídit.

„Co ten náš nový Mojžíš vlastně dělá?“

„Už nic! Ráno si přečte noviny z internetu, pak jde do kavárny, kde do oběda klábosí, spí asi tak do tří, jde na procházku, krmí labuť u řeky, koupí si něco ke studené večeři a doma sleduje televizi. Jediné prášky které bere, jsou prášky na spaní.“

„A co ta ženská, ta studentka!“

„Dobře nechápeme, čím ji učaroval. Možná svými teoriemi. Ženské jsou v tomhle směru nevyzpytatelné. Občas za ním chodí do jeho bytu. Možná vědecky disputovat. Ale nejspíš spolu také kopulují. Že by z lásky, to se mi moc nezdá. Ten starý už není žádný krasavec, natož borec. Ani zazobanec. Zdá se, že ho peníze nijak zvlášť neinteresuji. Co na něm ta holka vidí, ví bůh.“

„Třeba se to časem vyjasní, přece nijak nechvátáme. To jeho Desatero bude možná dětinská hloupost. Někteří učenci bývají k stáří potrhlí. Pochybuji, že by mohl být Global governance nějak prospěšný, a už vůbec ne nebezpečný.“

„Všechno může mít svůj význam. Vzpomeňte na Kristovo učení. Zpočátku zřejmě nic převratného. Jen křtění vodou, odpovídání na násilí dobrem, hlásání víry v jediného Boha a podobné naivity. Amen, amen, pravím vám: Kdo přijímá mého posla, přijímá mne, a kdo přijímá mne, přijímá Toho, který mě poslal.“

Takových proroků byly tenkrát tucty. Ale okolnosti vykonaly své. Lidem stačí slovo, aby se pro něco nadchly a najednou je ovlivněna půlka světa. Já to profesorovo Desatero získám, spolehněte se!“

Kavárna Moca

„Nebude vám vadit, profesore, když zapnu tenhle starý záznamník?“ Zeptal se jedno dopoledne v kavárně Moca bývalý novinář. „Kdysi jsem ho používal v zaměstnání. Hlavně při rozhovorech. Zachycovat a zaznamenávat myšlenky lidí, to mě vždycky moc bavilo. Jenže jsem v nich většinou neobjevil nic tak závažného, co by způsobilo nějaký posun nebo alespoň naznačovalo změnu v tom našem lidském stereotypu uvažování. Ale člověk občas mezi řečí vysloví myšlenku, která je téměř geniální, aniž si ji plně uvědomí, a vzápětí ji zapomene. Proto tuhle starou hračku raději spustím, pokud souhlasíte.“

„Nepožádal vás o to někdo? Třeba taková štíhlá dívka s kaštanovými vlasy? Proč si mě chcete nahrávat? Vždyť to může být i nebezpečné! Pokud se k té nahrávce dostanou ti nesprávní, doplatíte na to vy sám!“

„A kteří by měli být ti správní?“ opáčil novinář vzápětí a magnetofon zapnul. „Studenti se prý domáhají vašich nových skript.“

Profesor už neprotestoval, možná by měl opravdu příteli vyhovět. Co když si to ta dívka s křestním jménem Marie skutečně s novinářem domluvila a on teď zapírá? Chtějí jeho úvahy a myšlenky – co by na tom mělo být nezákonného. Právě ty jeho postoje?

Proč ale nepřišla sama? Vždyť do jeho bytu chodívala dřív pravidelně. Nebyla u něho už plných dvacet dní a jemu se po jejím těle stýská. Možná se opravdu přiblížil k lásce, kterou si striktně zapovídá. Láska ke studentce je vždycky ošidná. Většinou ústí do tragických zakončení a on nehodlá dožívat život v mukách a touhách po někom, kdo může být zakrátko nedostupný. Navíc té mladé krásné ženě nechce brát svobodu a možná negativně působit na její budoucnost. Jenže ona sama, jak poznal, se svým životem zachází dost pošetile. Neústupností v názorech a povolností s jakou přijímá prostředí, ve kterém se ocitla. Nejvíc se bojí toho jejího návyku, který sleduje až příliš pozorně. Už se částečně zračí i v její tváři. Rozhodně pak v jejím chování. Jemu se vzdává možná jen proto, že si předtím šňupla bílého prášku, který uvolňuje upjatost a činí z ní kouzelnici v milování. Bere to svinstvo dobrovolně, nebo jí k tomu ti její bojovní kumpáni podněcují? A už je na něm závislá? Copak s drogami se dá

dělat opravdová revoluce? Raději si zakazoval na tyhle možné eventuality myslet, ale na její pružné mladé tělo myslí pořád. A taky už začal žárlit, což si zakazoval dvojnásob.

Posluchači si běžně jeho přednášky nahrávali. A tak ho tenhle letitý přístroj, který reprezentoval techniku konce minulého století, spíš lehce rozveselil. Upil kávy, zadíval se z tepla kavárny na nároží, kde v dopoledním mrhnutí pulzoval život velkoměsta bez otravných automobilů a jejich smogu a vzpomněl si, jak to tenkrát všechno nenápadně vznikalo a začal do toho připraveného přístroje plynně hovořit:

„Sjednotit svět do jediné říše se pokoušeli vesměs všichni dobyvatelé. A víme čím to končovalo. Tisíce až milióny mrtvých. Vojenskou silou se to nedařilo. Rovněž vědci, převážně utopisté, se svými náměty nikdy neuspěli.

Svět na počátku 20. století byl světem bezpočtu kultur, národů, mnoha států a ideologické rozmanitosti. Svět prakticky nespojitelný v jeden celek.. Až po druhé světové válce musely tisíce národů a států pod nátlakem doby odevzdat svoje duše pouze do dvou světových bloků. Buď se daly na cestu kapitalismu nebo komunismu.

Počátkem 90. let padla železná opona a tak se i tyto dvě závěrečné světové říše rozpadly a svět se spojil pod jedinou formu. Nakonec tolik odmítaný kapitalismus ve své vrcholné fázi obsadil všechny trhy a vytvořil první hospodářskou globalizaci světa. Teď mohla nastoupit OSN, která už dříve dostala své pravomoci.

5. března 1994 podepsal prezident USA výkonné nařízení, v němž odevzdává svrchovanost USA pod moc OSN s možností rozmístit své vojenské jednotky do jakéhokoliv suverénního státu a to bez udání důvodu.

Tím vlastně byla posvěcena OSN jako světová velmoc, aniž většina lidstva tušila o co půjde. Dosud pouze politicko-ideologická říše garantovaná hlavičkou Organizace spojených národů se postupně přetvářela ve tvar celosvětové vlády, nazvaný šetrně Global governance.

„Ale to přece nemohlo působit nijak negativně!“

„Je pravda, že to z počátku vypadalo pokrokově. Globální správa měla být především procesem politické koordinace, spíše než

hierarchicky vystavěným systémem institucí. Tato koordinace se odehrávala na mnoha různých úrovních zároveň. Za pomoci národních států a mezivládních i nadnárodních soukromých i veřejných institucí. Podstatou tohoto procesu byla realizace společných cílů na globální úrovni, přičemž definování těchto cílů bylo součástí permanentního dialogu, na kterém se podíleli všichni jmenovaní aktéři.

Proto se té světové vládě nezačalo říkat Global guvernant, ale Global governance, což vyvolává představu rozumné správy.“.

„Ale tohle uskupení musel zpočátku někdo movitý založit, rozhýbat, rozvíjet a financovat!“ vmísil se opět novinář.

Profesor se na něho dlouze podíval a pak pokýval neznatelně hlavou Nevšiml si, že blízko nich stojí číšník a jakoby nezúčastněně hledí z okna kavárny.

„V tom je ta podstata rafinovanost a záhada! Kdo ti lidé, kteří za tím kolosálním projektem stojí, vlastně jsou a kde se vzali?

Už koncem minulého století poukazovali pozorovatelé a tisk na existenci jakési instituce boháčů, kteří se pravidelně jednou za rok, zcela oficiálně, scházeli na Davoském fóru a o světové vládě veřejně rokovali. Jezdili za nimi novináři z celého světa a všechny povrchnosti ze setkávání elit a jejich ženských doprovodů rozmazávali v bulvárních zprávách a plytkých komentářích, jistě štědře honorovaných, protože nebrali v úvahu jedno stěžejní téma, které vlastně veřejnost nijak nezajímalo. Docházelo pomalu a systematicky k přípravě převzetí moci nad světem.

„Proč nikdo na to nebezpečí nezareagoval a neupozornil? Jak vůbec k ničemu takovému mohlo nechat lidstvo dojít!/? Což to bylo tak nereálné či nenápadné?“

„Zpočátku ano. Moc si mezi sebou vlastně permanentně přebírají boháči po celé dějiny. Vždycky vládli ti, co měli peníze nebo je během vlády nějakým způsobem získali. Když už se zdálo, že ve světě zvítězí demokratické principy, přišla tahle nikým nezvolená a neidentifikovatelná skupina a ve vší tichosti převzala moc. V podstatě to byl největší nekrvavý puč, jaký kdy dějiny zaznamenaly. A mohl se uskutečnit především proto, že demokratické instituce byly slepé, nedůsledné, nepoctivé, tudíž zkorumpované, trvale hašteřivé a především neschopné řešit současné světové problémy. Demokratické principy selhávaly. Vše směřovalo k anarchii, která mohla kdykoli vyústit v nepokoje, šarvátky a krize v různých částech planety,

s nebezpečím, že se rozšíří na neohraničitelná a předem neurčitelná území. Následkem oněch střetů mezi neusměrnitelnými bojůvkami, disponujícími i moderními zbraněmi, mohlo docházet nejen k nekontrolovatelným bojům, ale i k pogromům, epidemiím a hladomorům. Bylo asi nanejvýš nutné předejít rozkladu lidské společnosti, ke které už v dějinách najednou došlo, na příklad po pádu Říma, Ta skrytá elita musela učinit nevyhnutelný historický krok. Ale jak ho téměř bezproblémově tak dokonale zrealizovala, je pro mne dodnes záhadou. Občas mě bujná fantazie tlačí k myšlence, že ten postup mohl být iniciován možná i někým shora - mimo tuto Zemi.“

V tu chvíli číšník upustil alpakový tác, jakoby mu znenadání vypadl z ruky. V tiché kavárně způsobil ten úder plechu o podlahu takový rámus, že se všechny hovory naráz přerušily. Když sbíral podnos ze země, podíval se profesorovi přímo do očí. Vzápětí se oběma mužům omluvil a odešel k barovému pultu. Profesor pokýval hlavou, jako by se nic nestalo a bez dlouhého váhání pokračoval v líčení změny světa docela klidně dál.

„Puč proběhl v klidu a bez přímých následků. Vlastně to ani žádný podstatný zvrát nebyl a téměř nikdo nic nezpozoroval, až na pár osvícených jedinců, kteří už křičeli pozdě a stejně je nikdo nebral na zřetel. Lidé se vzpamatovávali, až když došlo k výměně peněz. Zavedením nové jednotné měny na celém světě, která už byla onou elitou dávno tajně připravena, bylo pro mnohé, kteří na ní prodělali, nenadálým šokem a vystřízlivěním z nereálných představ. Naráz byli vymazáni boháči a majitelé nekontrolovatelných zisků. Jejich peníze uložené v bankách propadly. Další se daly vyměnit jen v nevýhodném poměru. A oni nemohli nic dělat, jen hrozit a spílat. A lokální vlády je nevyslyšely. Pro ty zadlužené byla výměna peněz vysvobozením. Státy se zbavily všech dluhů, které jim Globál governance odpustila. Na tomhle základě se naráz stala GG opěvovanou a jednotlivé státy vazaly, neboť byly zadluženy téměř všechny. Ty příliš malé se dokázaly efektivně vypořádat s lokálními výzvami a nereptaly, ty velké byly rády že nemusí řešit globální problémy lidstva. Nadnárodní koncerny spadly pod správu Světové vlády, jakoby byly nepřímě znárodněny,

Největší odpor kladl zbrojní průmysl. Výrobci zbraní a všichni kolem, kteří je prodávali, měli obrovskou sílu, moc a dosah. Na tom

mohla Global governance ztroskotat. Musela nějak přesvědčit největší výrobce, že nepřijdou o zisky. Zřejmě je naverbovala mezi sebe pod vidinou trvající moci, když jim dokázala, že teď se prezentují a preferují jiné hodnoty než peníze - nadřazenost vyvolených a vítězství mocných.

Samozřejmě se zbraně tajně vyráběly dál. Ale už je prakticky nebylo komu prodávat. Časem ustaly i lokální války. Nanejvýš se ještě někde mezi sebou okrajově tloukli zavilí náboženští odpůrci, či nenávidějící se etnika, ale taková ohniska se snadno dostala pod kontrolu. Buď byla násilně umlčena nebo se prostě čekalo, až se sami mezi sebou odpůrci vyvraždí.

Konečným vítězstvím Global governance bylo obsazení bank. Ty poslušně začaly převádět procenta z vložených vkladů do centrálních fondů, které mocní zpravovali tak, aby se něco dostalo i na chudé a ti se nebouřili. Vznikl nový společenský řád.

„Zní to skoro jako pohádka!“

„Ale ano, pro mnohé to vlastně pohádka je!“

Lidé začínají dostávat pravidelné týdenní podpory a nemusejí se shánět po práci, pokud si nechtějí zvýšit svou životní úroveň nějakým zaměstnáním. Děti studují, aby moc nezlobily, a staří poslušně umírají, když už jsou k nepotřebě. Jen ten počet lidstva na zeměkouli se těžko snižuje, pořád je nás tu příliš moc.“

„Takže by to mohl být vlastně ideální stav, který tu oni nastolili.“

„No a teď byste měl ten svůj diktafónek vypnout, sic nás později dostane do maléru! Vždyť tohle je nejabsolutnější diktatura, jaká kdy na zemi panovala, s úmyslem dosáhnout totální moci nad všemi lidmi. Je to vláda víceméně anonymní, složená z neviditelných a tudíž nepostižitelných jedinců, jejíž důsledky si následně osvětlíme ve vztahu k budoucnosti, svobodě a vůli celého lidstva na této planetě.“

Všichni jsme sledováni celých čtyřadvacet hodin. Nejen kamerami na nárožích, ale každou kartou, kterou máme v peněžence. Zdravotní, peněžní, dopravní. Vy si myslíte, že když tady za koňak zaplatím hotově jedno codu, že to nikdo kromě číšníka nezaregistruje? Leda by to codu strčil do vlastní kapsy a nezaúčtoval v pokladně, ale zas ho má na oku kamera visící tady někde u stropu. A tyhle naše řeči kromě magnetofonového pásku zaznamenává nejspíš daleko modernější technika.

Všechny vlády světa začaly nelegálně, nebo pod ochranou zvláštního zákona, registrovat v tajnosti každého občana do složek, které slouží jako rozhodující posudek. Tyto databáze jsou elektronicky zpracovány a napojeny na jeden ústřední počítač světovlády. Nachází se na předměstí Cannbery. Tam se stahují informace z celého světa. Mají o nás už dnes veškeré potřebné údaje, včetně těch nejintimnějších. Po celém světě jsou nainstalovány všemožné systémy elektronické kontroly a manipulace. Světová vláda hodlá do budoucna všechny lidi označit na kůži číselným kódem. Kdysi takhle označovali v koncentrákách židy. A do těla každého z nás voperují mikročip. Proto je zbytečné mne nahrávat. Dneska už nemáte jistotu ani na vlastním záchodě, že vás někdo nesleduje. Je tu Orwellovská doba, jenže ještě ne v tak kruté formě jak ji zobrazoval on. Ale co není dnes, může být už zítra.

Na lodi Svornost

„Dobrý den, pánové. Vítám vás na lodi Svornost a přeji úspěch vaší práci, klidnou plavbu a odreagování se v příjemném prostředí. Vaše mise je důležitá a proto utajená. Má krycí jméno Geneze. Zatím by se o ní neměl nikdo nevhodný dozvědět. Jak sami víte, její závěry budou pro svět nezvratné.“

„Co když k žádným nedojde?“ ozval se muž středních let s pečlivě pěstěným knírkem pod nosem.“

„Dříve nebo později k nim dojít musí, to přece sám víte, pane N3, jinak bychom v integraci náboženství nepokročili dál. Budeme svolávat porady tak dlouho, až někdo na řešení přijde. Přeji vám, abyste to byli právě vy.“

„Jaká jsou bezpečnostní opatření?“ Zeptal se muž označený krycím jménem N2 zastupující tu židovské náboženství.

„Řekl bych, že téměř dokonalá. Loď je perfektně odstíněna proti odposlechům, aniž by to narušovalo vaše pohodlí. Můžete se na ní pohybovat zcela volně, přístup kamkoli, až na několikere zamčené dveře. Osob, co potkáte, si nevšímejte. Kromě stevardů a mě s vámi stejně nikdo nepromluví. Mobilní spojení používejte při zastávkách na pevnině. Tady odsud byste se stejně nikam nedovolali.“

„Můžete nám zopakovat, kudy poplujeme?“, zeptal se N1 odborník na Buddhismus a východní náboženství.

„Přesný program plavby máte v materiálech, je to jedna z běžných turistických tras po Středozezemním moři se známými přístavy. Jen lehce pozměněná. Pro jednání je vyhrazen každý sudý den. Diskuse se budou odehrávat na moři. Tady v této kajutě. Prosím, abyste si zvolil mluvčího a lídra, který by vás pět usměrňoval, jednání posouval dál a mne pak informoval o výsledcích a možných závěrech. Stevard vám teď přinese občerstvení. Přeji dobré pořízení.“

Všech pět mužů zůstalo sedět v klimatizovaném salonku komfortní výletní lodi, podobné mnohým, které s movitými pasažéry brázdí v letních měsících Středozezemní moře. Navzájem se nepřímo znali z různých světových náboženských konferencí a sympozií, dokonce z jednání o vzájemném uznávání všemožných církví, které teď měli za úkol sjednotit. Byl to jeden ze stěžejních požadavků

Globál governance. Na sjednocení všech náboženství světa záležela i existence a vývoj téhle světovlády.

To mohl pochopit každý inteligentní člověk a také si uvědomovat, že ona podmínka je téměř nesplnitelná.

Pan N1, zastupující oblast Buddhismu a hinduismu, se po zvolení ujal předsednictví, což mělo symbolizovat především předpoklad klidného a nepředpojatého jednání. Jediný N4 – muslim z přesvědčení, byl proti. Rovněž se dohodlo, že o každé probírané otázce bude po určité době konzultace hlasováno, aby tahle tajná konference postoupila alespoň k nějakým dílčím cílům. Konečné resumé mělo být pak jednomyslné.

Politici z téhle šlamastiky vybruslili elegantně. Strčili ji odborníkům, kteří však neměli žádné zkušenosti s mechanismy a machinacemi, jež používají diplomaté a vyjednávači za jakékoli éry a společenského řádu.

„Předpokládám, že dnes se ještě k ničemu nedopracujeme. Začal pan N2. Ani vlastně nevíme, jak začít! Pojdme jen volně diskutovat o tom co nás v souvislosti se slučováním náboženství napadne! Je vůbec náboženská integrace možná?“

Všichni se klonili k názoru že není. Ale o tom se nehlasovalo. Byli tu z opačné potřeby a měli dospět k jedinému cíli.

Muslim pan N4 se jevil nejaktivněji. Oznamil, že Islám je sto prosadit své náboženství na celém světě. Připustil, že to bude silou, jako se to už leckde zdařilo. Jen by bylo třeba ozbrojit mnohem víc radikálních muslimů a postupovat stát od státu. Proti takovému návrhu začal okamžitě protestovat Žid N2 a debata od začátku směřovala k hádce. Ten den ukončila N pětka sezení předčasně. Někdo se šel slunit na palubu, jiný se zavřel ve své kajutě, N3.dokonce skočil z paluby do moře i když to nebylo doporučováno.

Vypadalo to, že podobné diskuse nemají sebemenší naději na nějaká usnesení ani v příštích dnech. Nikdo nebyl sto podat vhodnější a konkrétnější námět a když se přece jen objevil, nenašel sebemenší náznak souhlasu v současném náboženském propojení světa. Naopak bylo jasné, že všechna náboženství si chtějí zachovat své dosavadní zásady, zvyky a rituály a především své bohy. A tudíž svou moc. Ani možnost vytvořit mnohobožství, což tak dobře vyhovovalo starým Řekům a Římanům, nepřipadala v úvahu. Kdo by ty jednotlivé bohy uměle vytvářel a kdo by byl ochoten je přijmout a ctít?

V neurovnaných dohadách, neplodných diskusích a polohádkách uběhl na lodi Svornost téměř týden,

Příští zastávkou na pevnině byla Alexandrie, město které za vlády Kleopatry mohlo změnit běh světových dějin. V devět hodin dopoledne měli být účastníci připraveni k celodennímu výletu k pyramidám. Ty je snad mohly inspirovat, možná i povzbudit ke snaze přijít alespoň s nějakým námětem, protože dosavadní diskuse dospívaly vždy do mrtvého bodu nebo ke konfliktu. Sloučit všechna náboženství světa v jedno, jak si to přála Globální vláda, bylo v podstatě nemožné a tudíž nemyslitelné. A jak se zdálo, nesmyslné.

Stáli v určenou dobu na přístavním molu a čekali na klimatizovaný minibus, který by je dovezl k těm zázračným stavbám starověku, které přetrvaly dodnes.

„Pyramidy byly postaveny nejspíš kvůli víře,“ řekl pan N1, který si sedl na lavičku pobřežní promenády vedle pana N5 zastupujícího všechna ostatní náboženství světa. Zadíval se směrem k Alexandrijské knihovně jejíž novodobá válcová stavba, ozvláštněná prosklenou sešikmenou střechou, nenavozovala žádné asociace s minulostí, a poměrně smutně konstatoval. - “V té knihovně mají být údajně zapsána všechna dosavadní moudra světa.“ Čemuž nevěřil.

Byl příjemný, ještě ne žhavý den, a fascinující pohled na moře s proměnlivou modří mohl dávat všem naději.

Jenže pyramidy, svědkové mnoha proměn ve vleku času, utvrzovaly dotyčné muže v přesvědčení, že v požadované formě je daný úkol nesplnitelný. Ale v jednom z delegátů najednou začala klíčit myšlenka - ten úkol vhodným způsobem obejít.

Příspěl k tomu výklad průvodce, který přítomným objasňoval, co už vlastně dávno věděli, že nejvyšším staroegyptským bohem byl Bůh slunce nazývaný prostým a srozumitelným slovem RA. Řídil plynutí dnů, měsíců i ročních období. Jeho ohnivé oko bylo nejen vševidoucí, ale vysílalo i různá poselství.

To je ono, zajásal zastupitel ostatních náboženství světa a hned druhý den při jednání N pětky požádal o slovo.

„Náš úkol vytvořit nové jednotné náboženství je nesplnitelný. My se můžeme leda pokusit o experiment. Všechna náboženství, která tu na zemi existují, ponechat, ale nějakým způsobem je propojit.

Tudíž sjednotit pomocí jediného ukazatele. S ním si budou všechna rovna a dál se mohou víceméně nezávisle rozvíjet.

Po následující diskusi, která však kupodivu nevedla ke konfliktům, bylo přistoupeno k hlasování. Zástupce muslimů se tentokrát pouze hlasování zdržel, protože neměl dostatek protiargumentů.

Nyní bylo třeba hledat onen jednotící prvek, na jehož bázi by se dala obejít tisíciletá různorodost ve vírách a bozích považovaných za jediného pravého, vládnoucího určité skupině lidstva na zemi. Bylo jasné, že nelze postupovat násilně, ani čekat, že lidé v éře počítačů a pokusů o vytvoření umělé inteligence, při stávajících znalostech o vesmíru, po rozmachu a mnohostrannosti filosofických směrů, sami pochopí, že už náboženství nejsou nutná. Bylo zřejmé, že sjednocující prvek musí být tak srozumitelný a jednoduchý, aby ho přijal každý věřící byť i primitivní člověk.

„Vždyť jsme dospěli opět k poznání, že to musí být nový Bůh, což jsme nechtěli!! Zvolal Pan N2 a hodlal salonek opustit!

„Víte, co mne napadlo včera u pyramid? Přidat stávajícím Bohům ještě jedno, sjednocující označení - přízvisko či řečení!“ oznámil N5 a ostatní, kteří se už zvedali od stolu si znovu překvapeně sedli.

Takovouhle primitivnost od pana N5 nečekali. Přejmenování stávajících Bohů byl přece jen příliš odvážný nesmysl.

Dívali se na sebe, aniž kdo promluvil, zatímco delegát zastupující ostatní náboženství rychle psal na jednotlivé lístky, které vytrhával z bloku a posílal je ostatním po desce stolu nepopsanou stranou vzhůru.

Delegát muslimů lístek obrátil první a strnul. Bylo na něm napsáno ALLÁH-RA.

Křesťané dostali lístek JEZUS-KRISTUS-RA, Židé měli vzývat BOHA-RA.

„To je šílenství!“ zvolal zástupce Buddhismu, s lístkem BUDDHA-RA v ruce. Muslim na důkaz odporu bouchl pěstí do stolu nad tím rouháním.

„Nezní mi to tak odpudivě,“ řekl náhle N3, připadá mi to jako nějaký titul. Obyčejný věřící by to snad časem i přijal. Vždycky je snazší nějakého nového boha přijmout, než zrušit už zavedeného. Ale co na to řeknou představitelé církví a jednotlivých náboženství?“

„Ti budou vázáni vděčností Globální vládě za financování a podporu, která se jim dostane,“ řekl ode dveří muž, jenž toto setkání organizoval a asi první pochopil, že tu došlo k opravdovému zvratu, závažnému závěru, který do budoucna může vytvořit mezi jednotlivými náboženstvími mírové vztahy, místo dosavadního věčného hašteření, výbojů svárů a válek. Vzájemná pouta jediným přidaným slůvkem Ra k jejich dosavadním bohům, Ra znamenající navíc zářící slunce, mocnější nad všechny dosavadní Bohy této planety.

Ti bohové, kteří se zajímali o planetu Zemi se výslednému efektu mohli jen lidsky usmívat.

Kavárna Moca

„Vy se mě ptáte, kde publikuji své názory a myšlenky?“ podivil se profesor. „Už vlastně nikde!“

„Ale proč?“ zeptal se novinář a pustil ten svůj staříčkový diktafon, pro který už velmi těžko sháněl vhodný typ baterií.

„Prostě to považuji už delší dobu za zbytečné. Ne, že by mi příspěvky nebrali, ale to, co je podstatné se z mých článků a statí vždycky nějak vytratí. Když si ty oficiální výtisky čtu, nevěřím, že jsem je psal já. To nejdůležitější tam není. Jako by se stěžejní úvahy vypařily. Cenzura je vyřadila. Ale trak šikovně a nenápadně, že to nemůže nikdo poznat, někdy dokonce ani já. Vrtá mi hlavou, zda tam ta myšlenka vůbec byla, nebo jsem na ní přišel až zpětně, dodatečně, ale pak, když porovnávám koncept, utvrdím se, že mám pravdu. Oni mi nestydatě vyřazují celé pasáže. A já mohu jen protestovat. Ale kde? V redakci mi řeknou, že článek byl moc dlouhý a museli jej zkrátit. Mé internetové stránky věčně spadávají. Facebook mám zahlcen falešnými žadateli o přátelství, většinou mladými děvčaty, což se mi zdá nelogické. Ty mé úvahy holky chtivé především sexu sotva budou vnímat. Pokud je posílám anonymně do sítě, nejsem sto je vyhledat zpátky ani sám. Nevím, kdo k nim má přístup, což je ještě nebezpečnější, protože to, co napíšu, může kterýkoli hecker úplně převrátit.

„Takže nám teď zbývá jen tenhle magnetáček.“ Nadchne se novinář a podívá se na číšníka, který stojí nad nimi.

„Dal bych si minerálku!“ řekne profesor a usměje se.

„Vy si to myslíte taky?“ vyhrkne překvapený novinář a kývne směrem k číšníkovi.

„Dnes už nemůžeme vyloučit nikoho. Profese číšníků nebývá nijak závratně placena. Přivydělávají si tuzéry a donášením, to je přece známé.“

„Takže mám ten přístroj vypnout?“

„Asi už nám nepřitíží. Ale má jednu výhodu, ta páska se z něho dá vyjmout a někam uschovat nebo poslat. Měl bych vám dát pro jistotu vhodnou adresu, ale teď a tady to nejde.“

„Kde se tedy můžeme bavit bez obav?“

„Možná ještě někde v lese, pokud na nás nemají zaměřenou směrovou anténu.“

„Vám nevadí takhle žít?“

„Mě nezbyvá, než takhle žít, pokud mě žít nechají. Klidně vám budu odpovídat na otázky, které mi položíte, i když se mé odpovědi k lidem už sotva dostanou.“

Novinář najednou vytáhl tužku a zápisník A napsal na papír otázku, kterou posunul k profesorovi.

„Na to, proč se likvidují staří lidé vám mohu odpovědět přímo, není to vlastně žádné tajemství. Zapadá to do stěžejního úkolu Global governance -: zredukovat počet obyvatel Země na polovinu. Oni to snadno zdůvodňují, dokonce pro to mají i plný souhlas mladých lidí, kterým za to poskytují nevázaný způsob života bez práce, plný zábavy a laciných drog, sex bez rizika početí. Na to téměř všichni mladí slyší. Jako by nechtěli pochopit, že taky zestárnou.“

„A jsou pro to i jiné důvody?“

„Samozřejmě jsou! Ničíme planetu, kam se jen podíváme. Polovina lidí by způsobila polovinu škod.“

„Tak proč se zpěčujeme?“

„Protože se musíme nechat vybíjet jako přemnožení králíci! Po celém světě dnes lidé umírají na nemoci, které jsou léčitelné, dokonce jsou místy uměle rozšiřovány i některé epidemie. K odstranění byly vybrány nevyhovující národy, rasy a jednotlivci. Zároveň je vytvářen rasový a mentální jedinec, který má být nadřazenou lidskou jednotkou. Je geneticky upravován a mám pocit, že nám v tom i někdo pomáhá, někdo - pro většinu z nás neidentifikovatelný. Někdo, komu možná jde o nové lidstvo tady na planetě. Někdo tam shora.“

Profesor ukázal prstem k nebi a přijal od číšníka sklenici chlazené perlivé minerálky, aniž byl překvapen jeho tichým příchodem. Dokonce se na něj usmál a pokračoval dál.

„Světovláda má na svědomí odporné genetické zásahy, pro které zneužila a zneužívá desítky miliónu lidí, aniž by o tom věděli. Po celém světě se pomocí drog, psychiatrických manipulací, včetně lobotomie, vytváří prototyp poslušného a oddaného člověka, který nebude vzdorovat a vnímat své bezpráví. Po celém světě už úspěšně proběhla opatření na ovlivnění tisku, televize a všech médií, pro propagandu Světovlády. To je přece na první vjem patrné. Po celém světě Global governance vytvořila pořádkový systém, který nutí

občany vzdát se svých lidských práv a přijmout drastická omezení svobod za jakés takés potlačení kriminality a násilí. Při tom jsou likvidováni odpůrci totalitních praktik a ochránci lidských práv. A o dosazování figurek do jednotlivých loutkových vlád už bych ani nemusel hovořit. Každý je přece podplatitelný. A ten, kdo si myslí, že není, se dostane do problémů, nesnází, konfliktů a stresů, nakonec ti nejvytrvalejší odpůrci skončí sebevraždou.

Brzy dojde řada i na nás. Dají nám pilulku a když ji nespolkneme dobrovolně, donutí nás jiným způsobem. Myslíte, že je to humánní?“

„Co když nic jiného nezbyvá?“

„Vy se dobrovolně necháte zabít?“

„A kam bych tedy moh utéct?“

„To je ta otázka, kterou musíme řešit, ale ne tady a teď, navíc před číšníkem. Brzy na to přijde čas.“

Úřadovna

Úřední hodiny jsou označené zřetelně u vchodu do budovy velkými číslicemi 15 – 16 a to v denním pracovním režimu. Přesto tu stávají dvojice od časných dopoledních hodin a někteří si i přivstanou. Čekárnu tenhle úřad nemá. Lidi tak stojí na slunci, v dešti, i v zimních mrazech.

Jsou vesměs mladí. Některé dvojice si krátí čas milostnými dotyky, dokonce i polibky, které však byly na veřejnosti zakázány. Všichni mají řádně a detailně vyplněné tiskopisy, sem tam je dvojice dává na odív, aby se vědělo, proč sem přišla. Ale přišli sem bezesporu za stejným cílem všichni. Chtějí mít dítě.

V kanceláři seděla jediná úřednice na jejímž rozhodnutí vše záviselo. Rozhodla naráz, bez možnosti odvolání. Někdy se s dvojicí, kterou si vždy posadila před svůj úřednický stůl, bavila zcela familiérně, kladla ne zrovna nepříjemné otázky, když se jí nechtělo listovat ve formuláři, kde ostatně bylo vše vypsáno. Někdy se na dvojici i usmívala, ale to si musela ze svého soukromí přinést do úřadovny dobrou náladu. Tu v poslední době postrádala. Její čtrnáctiletý syn se začínal toulat. V inkriminované době, kdy ona úřadovala, měl doma vyhotovovat úkoly zadané do školního tabletu. Jenže v tu dobu se pohyboval někde mezi Starou a Novou čtvrtí, nejspíš v těch ruinách po vyhořelé textilní fabrice, která jistě skýtala dost prostor a úkrytů pro stejné výrostky, hrající si tu, jak měla zjištěno, na policajty a dealery. Kdo prošel s psaníčkem na druhou stranu byl hrdina. Ti neúspěšní, co padli policajtům do rukou, poznali co je to strach z mučení a lidské vynalézavosti. Bohužel, ty pašované drogy v psaníčkách bývaly pravé. Žádná napodobenina, všichni si je pak po hře aplikují. Drogy už dávno nejsou zakázané zboží. Drogy jsou součástí této civilizace a pomáhají moci.

Proč mít děti, když s nimi jsou jen starosti, říkala občas žadatelům a divila se, že jich neubývá, spíše naopak. Jenže kvóty byly neúprosné, tudíž pevně dané a ona si nesměla dovolit překročit onu desítku denně, jimž mohly být přiděleny tabletky proti antikoncepční prevenci, kterou absolvoval teď každý člověk ať chtěl nebo nechtěl.

Antikoncepce byla ve všem, co se dalo jíst a pít a navíc dostatečně účinná, aby zabránila početí kdekoli na světě..

Lidská populace se během dvou let měla snížit o pět procent. Mnohým odborníkům se to jevilo jako drastické číslo, ale splnitelné. Obzvláště když už existovaly a byly aplikovány prostředky, jak k žádanému snížení stavu dospět. A vybíralo se odpovědně a důsledně, jenže neosobně. Stejně neosobně měla ona určovat dvojice, kterým povolí výsadu počít dítě klasickým způsobem, bez pomoci lékařů a moderních prostředků, které byly k dispozici a o které žádaly ženy bez partnerů, jež chtěly mít své potomky, jenže uspěla málokterá.

Globální vláda, někým familiérně nazývaná Globka, vydává roční statistiku porodnosti. Limitová čísla se nesmějí za žádnou cenu překročit, pokud má dojít k omezení počtu obyvatelstva v přijatelné době. Zeměkouli je určený stav. Neoficiálně se mluví o pěti miliardách lidí, pro něž bude místo na planetě, kde mají pohodlně žít, pokud možno bez válek bez hladu a bez globálních problémů. Jenže jak se předpokládá, má to být daleko méně, a snižovat stavy obyvatel z původního počtu, který byl už neúnosný a dusil matičku Zemi, je daleko nesnadnější, než se čekalo.

Takže ani není vhodné o počtu lidí čísla zveřejňovat. Jednak nejsou přesná, jednak vyvolávají mezi mnohými, zejména ženami, zlé nálady. Téměř každá žena chce mít své dítě, nejméně jedno. Ale teď to nejde, ještě pořád to nejde a asi to už nikdy nepůjde tak jednoduše, jako dřív. Z kanceláří, podobajících se téhle, většinou vycházejí dvojice bez souhlasu, rozladěné a znechucené, některé s beznadějí, jiné se vzdorem. Ale nikdo si nedovolí, porušit daná pravidla. Ono to v podstatě ani nejde. Kontrola porodnosti je dokonalá, protože k početí může dojít jen s pomocí lékařů. Preventivní antikoncepce je v každé stravě, v každém nápoji, včetně pitné vody. Jen v horských a nepřístupných oblastech, kam nedosáhne moderní věda, kde se lidé živí tím, co jim příroda poskytne v nejbližším okolí a pijí vodu z roztátých ledovců, se prý ještě pravidelně rodí děti. Ale brzo budou i tahle místa pod kontrolou.

Ron a Jany seděli před úřednicí pokorně, ale beze strachu protože tu byli už potřetí. Vždycky odcházeli zklamání i když ne úplně zdrceni či dokonce negativně naladěni, to zase dovedl systém

řešit přijatelně. Dával zdánlivou a nepřehlédnutelnou naději. Vyhlížel ve všech směrech velkomyslně.

Prováděl neustálé a nenásilné všeobecné kampaně, takže se zdálo, že působí věrohodně, pokrokově, spravedlivě a spořádaně a kdokoli se proti jeho postupům nějak ohradil, ten byl jeho vzdělanými úředníky či specialisty dovedně zpacifikován, takže se opět zařadil do stáda. Ti nejnepřízřusobivější a režimu nebezpeční, kteří chtěli vyčnívat nebo na sebe soustřeďovat pozornost svými úsudky a vzdory, se postupně a nenápadně ztráceli. Znenadání zmizeli ze svého okolí a veškerá pátrání byla bezvýsledná. Obecně se usuzovalo, že sami někam odešli, protože tu volnost měli. Ani přátelé je většinou nepostrádali, nebo si nedovolili se po nich pít. Co s jedinci kteří nenapomáhali k dosažení onoho kýženého stavu maxima, které mělo utvářet spokojený život lidí na celé planetě. O takových lidech se nemluvalo, o nich sdělovací prostředky nereferovaly, na rozdíl od dřívějších zpráv televizních kanálů, kde byly o vraždách a podvodech celé několikahodinové relace. Dokonce se nikdo nedovídal ani o místních rozbrojích a válkách, kterých se svět pořád ještě nezbavoval. Zároveň byly zapovězeny brutální a krvavé filmy, na což doplatil i největší distributor oněch škvárů, známý severoamerický filmový koncern Hollywood. Ve světě šlo vesměs o konflikty místní, lokální, které nemohly Global governance nijak ohrozit, protože ta disponovala veškerou policií, největší ozbrojenou silou a nejmodernější bojovou technikou.

„Mám dojem, že už jste tu potřetí.“

„Ano, paní.“ řekl polohlasně Ron.

„To znamená, že spolu žijete tři roky!“

„Čtyři,“ řekne muž a podává jí pečlivě vyplněný několikastránkový formulář s obavou, že jej založí do zásuvky psacího stolu jako ty předešlé, aniž do něho nahlédne. A ona se do něho podívat musí!

„Pracujete?“ , zeptá se úřednice a zadívá se na mužovu opálenou tvář a statnou postavu a když si prohlédne i ji, uzná, že by mohli mít pohledné a zřejmě zdravé dítě. Zdá se jí, že obličej toho mladého muže je ošlehaný od větrů a červené tváře jako by nesly pozůstatky omrzlin.

„Pracuji na naftové plošině v Barentsově moři. Dva měsíce zaměstnání, měsíc volna. Mohl bych se pravidelně o dítě starat. Vypsal jsem vám to všechno v příloze formuláře, můžete se prosím podívat.

Úřednice pokývá hlavou, obrátí se k ženě a zeptá se na totéž.

„Jsem zdravotní sestra, pracuji na směny v oblastní nemocnici. Máme i společný byt. Prosím, podívejte se do formuláře.

Proč mě vyzývají abych ten formulář rozevřela? Uvažuje úřednice a nic ji nenutí to učinit. Ostatně kvóty pro dnešní den má už stejně vyčerpány. I když ti dva jsou jí sympatičtí, budou jí bezesporu sympatické i další dvojice, které musí ještě dnes přijmout. Snad se jim poštěstí příští rok. Takových, co by mohli bezproblémově počít dítě jsou statisíce. Ale povede se to jen minimu z nich. Těm neaktivnějším, nejvynalézavějším, nejlépe přizpůsobivým, kteří si nějakým způsobem vynutí její zájem, nebo pozornost podobných úřednic jako je ona. Přece tu nejde o výjimečnost, jen víceméně náhodu. Vybrat z těch tisíců čekatelů právě je.

Sebere formulář, poklepe jím o desku stolu a muž se ženou jsou v maximálním napětí.

Na stůl konečně vypadne obálka, o které oba vědí. Teď už o ní ví i úřednice. Pohlédne na ni, pokývá neznatelně hlavou a založí ji zpět do formuláře, jako by byla součástí oné žádosti, Takových obálek má už dnes několik. Na dvojici se neusměje, ale řekne:

„Během dvou tří dnů obdržíte vyrozumění“ a vzpomene si, jak nedávno přivedli jejího syna domů dva kamarádi. Měl skelný pohled a trvale se usmíval. V botách mu chyběly tkaničky, na hřbetě jeho ruky uviděla několik bodových popálenin, zřejmě od típnutých cigaret. Podobnou popáleninu měl i na špičce nosu. „Proboha, co ti to udělali!“ „To nic, mami, to byla jen zkouška. Ale přijali mě!“ Pochopila, že její syn bude mít asi krátký život, dostane-li se do onoho pověstného podsvětí, kde tráví mladí lidé většinu času a zpříjemňují si ho drogami, omamnými látkami, kterých je všude po jejich legalizaci nadbytek. Poprvé zalituje, že to dítě z vlastní vůle přivedla na svět, který se jí ovšem tenkrát nejevil tak zrádný a zkažený. Navíc cítila bezmocnost a její beznadějný stav dotvrdilo vědomí, že vlastně proti tomu nemůže naprosto nic dělat – leda - a podívala se na ty dva, co proti ní seděli.

Oba žadatelé vstávají a odcházejí, Doufají. Mají na několik dní alespoň jakous takous víru, dokud nepřijde zamítavá odpověď.

Míjí tu dlouhou řadu dvojic čekajících před budovou se stejnou tužbou a nadějí...

Kavárna Moca

„Musím vám říct, že jste mě totálně připravil o iluze, profesore!“ zvolal novinář hned ve dveřích kavárny „Vy jste mi vzal chuť k životu, která mi ještě zbývala, a východisko jsme nenašli. Co teď mám dělat?“

„Posaďte se, a nenechávejte se ovlivnit řečmi a přivádět k beznaději! Je třeba odporovat! Bojovat. Oni chtějí každého člověka mít pod kontrolou - veškeré jeho myšlení a chování, ale také chtějí ovládat jeho rozum podle scénáře nazvaného Alternativa. Lidé s mikročipem v těle přijmou jakýkoliv rozkaz bez dotazu. Budou to chodící loutky pod neustálým dohledem. Pod jejich správou funguje už bezhotovostní platební styk, aby bylo možno pravidelně kontrolovat manipulace s penězi. To co každý týden dostanete na svou kartu, ten nepodmíněný základní příjem, který dostávají všichni, je detailně kontrolován. Vědí co kde a za kolik kupujete, kolik utratíte a kolik vám na kartě ještě zbývá. Až budete trvale v mínusu, šoupnou vás do zařízení pro nemajetné. Není to nic jiného než lepší lágr, kde vám sice dají najíst, budou promítat oddechové filmy, budete mít nárok na dávku drogy, ale už vás nepustí ven, dokud vám na kartu nenaskočí zase kladná čísla. Všimněte si, že už bezdomovce zevlující někde u nádraží, nebo žebráky na rohu ulice nevidíte! Seberou je dřív, než se stačí někde uvelebit. Nakládají je do antonů a odvázejí mimo města do příslušných táborů. Takové koncentráky budují po celém světě pro nemajetné. Ale ty horší jsou pro odpůrce režimu, kteří by mohli Světové vládě činit problémy – a mezi ty se musíme počítat i my!!“

„Vy si profesore myslíte, že už po nás jdou?“

„Ještě nejsme tak velcí kapři, aby nás vytáhli z vody, ale háček už nám jistě zasekli.“

„Takže bychom mohli ještě přestříhnout udičku?“ Vy víte o někom, kdo by nám s tím pomohl?“

Číšník , který se k nim jako obvykle přiblížil neslyšně, jim přinášel černou kávu a trochu otálel se servírováním. Proto musel profesor s odpovědí počkat.

„Vím, ale dostaneme se jen z rybníka do louže. A ještě navíc do drogových doupat. To děvče, s kterým se znám, by nás mohlo zavést do podsvětí. Jistě se tam dá žít. Budeme si užívat rozkoší a slastí, dokonce idylických snů, dokud nás drogy nepromění v trosky. To je směr úniku těch mladých. Ale taky se tam organizuje odpor. Mohli bychom, do jisté míry být i užiteční. Přednášet naivním hrdinům o tom, co se děje venku, jak se postupně znárodňuje veškerý majetek jako za socialismu a komunismu. Všechno bude jakoby všech, ale jedinou kontrolu nad tím má Světovláda. Jak je geneticky vytvářen rasový a mentální jedinec, který má být nadřazenou lidskou jednotkou. Na druhé straně se pomocí drog vyvíjí prototyp poslušného a oddaného člověka, který nebude vzdorovat a vnímat své bezpráví. Ježe o drogách zase tihle vyvrženci nebudou chtít nic negativního slyšet. Všichni jistě kouří konopí a jsou rádi, že jim je povolili, ale povolili je hlavně, aby byl anulován vliv narkomafií a jejich byznys. Teď už se mohou drogy legálně pěstovat na plantážích nebo vyrábět synteticky, nikdo na nich nezbohatne, pouze Global governance, která je rapidně zlevnila, převzala dohled nad jejich distribucí a přesto z nich inkasuje obrovské množství peněz. Je pravda, že je zase lidem rozdává v podobě základního příjmu, na který teď mají nárok všichni, ať pracují nebo ne. To je ta vymoženost dnešní doby. Jako smrtící pilulka, ke které se za jistých okolností dostane každý, kdo se o to snaží. Je to vlastně všechno jedno velké rondo. Nebo začarovaný kruh, jak chcete. Svobodná vůle je pouhou iluzí.

„A utéct někam do kopců, pást kozy a ovce na salaši? Nebylo by to východisko?“

„Pravdaže, ale pak budete Robinzon, který už neuslyší nic o světě ve kterém dřív žil a nebudete se moct nikdy vrátit zpátky. Možná je lepší vyčkávat na tu pilulku.“

„A je bezbolestná?“

„To zcela jistě je. Usnete a už se neprobudíte. Nebezpečná je v tom případě, když ji zneužijí. Underground ve svých letácích upozorňuje na penziony a nemocnice, kde se smrtící pilule podstrkují vytypovaným pacientům místo prášků na spaní. Co s takovým nevléčitelným nebo starým člověkem. Jen nechápu, kdo může mít tak neotřesitelné nervy a zatrhávat v seznamech jména lidí vědomě posílaných na smrt. I když se to nezdá tak brutální, jako likvidace Židů v plynových komorách, což Němci zvládali zcela automaticky.

Jak jste si mohl všimnout, už se protivníci nestřílejí. Nečtete v novinách o vraždách, jako dřív. Nemáte žádné krimi zprávy v televizních pořadech. Ono se totiž už nepozná, nebo nechce zkoumat, jak člověk skončil. Zda odešel ze světa dobrovolně, nebo byl násilně odstraněn. Násilí není vidět. Proto zdánlivě vymizelo. I z holywoodských filmů. Už se v nich nestřílí. Netečou potoky krve. Která studia v krvácích setrvávala, lehla popelem. Jsou zase jiné nadřazenosti. Teď vládou hudební filmy s mohutnými choreografickými scénami, baletáci tančí jako bez zemské přitažlivosti a metají kozelce ve skupinách. A ty polonahé holky jsou opravdu vypěstované na chovných farmách! Holka z ulice s talentem už nemá šanci. Leda by měla výjimečný hlas, ten se ještě nepodařilo vypěstovat. Ani z oboustranně fundovaných rodičů nemusí vzejít nový jedinec s dokonalým hlasem. Tady má pořád ještě prim příroda. Tu dosud nezvládli a sotva se jim to kdy podaří. Větrné bouře a tornáda, enormní mrazy a tropická vedra nám znepríjemňuje žití stále víc. Oni si myslí, že když zredukuje počet lidí na planetě, že přírodní živly pro ostatní nebudou tak drastické. Ano, při tornádech zahyne méně lidí, vlny tsunami utopí méně jedinců. Nenastanou tak dramatické davové přesuny obyvatel a nebude docházet k přelidnění na některých částech planety. Snáze se dají umístit ti, jímž voda zaplavila území. Ale to budou jen dílčí a nepodstatné výsledky. Podnebí na zeměkouli se mění v neprospěch člověka. Příroda je jeho úhlavním nepřáteli. Ale to bylo vždycky. Čím víc se věda snaží přírodní živly usměrňovat, tím víc dělá nenapravitelných chyb. Za čas ovzduší na zemi asi nebude dýchatelné. Možná se pak bude žít pohodlněji na Marsu, Navíc tam globální vláda ještě nemá onu patřičnou moc i když posílá čím dál víc lidí, na tu dlouhou kosmickou pout'. Zdá se, že jsou vybíráni opět nepraví. Na Mars se odsunují jedinci se smyslem pro svobodu a volnost, se snahou žít lidštěji, vzájemněji a ohleduplněji, a tam jim nezbude nic nutnějšího, než si pomáhat. Bez vzájemné pomoci by tam nejspíš dlouho nepřežili. Možná budeme k Marsu jednou vzhlížet jako k planetě klidu a snášenlivosti. Možná to bude zářný mírový bod vesmíru. Pokud se tam všechno nezhatí, jako tady.

Kino Paradise

Obdržel jsem dopis. Byl určen do vlastních rukou a obálku měl solidně ozdobenou logem firmy Paradise. Tu firmu jsem neznal. Blahopřáli mi k 75. narozeninám a k životu, který jsem prožil. I k úspěchům, kterých jsem v něm dosáhl. Věděli o mě dost. Tudíž si zasloužím veškerou úctu, kterou jsou připraveni mi věnovat, obzvlášť, když podporuji novou Světovou vládu, jež je nanejvýš spravedlivá ke všem lidem této planety. Jistě pochopím, co je teď mou zásadní povinností vůči současnému lidstvu. K čemuž mi přejí šťastnou a ničím nenarušenou cestu.

Byl jsem trochu zmaten, než mi vše pomalu začalo docházet. Z obálky navíc vypadla kartička s černým podtiskem a bílým ozdobným nápisem KINO PARADISE, která měla zřejmě nahrazovat vstupenku na čtvrtek v 15 hodin. .

Začal jsem si to pozvolna uvědomovat. Světová vláda nepřímo vyhlásila limity na stáří. S nemocnými to bylo samozřejmé. Zbytečné prodlužování života moderními léky, přístroji a postupy se stalo nežádoucí. Přicházelo se zbytečně o příliš mnoho peněz. Navíc tu šlo, jak se neustále zdůrazňovalo - o odlehčení planety. Je to takový zástupný termín pro vyhlazování lidí, Prostě je nás na Zemi pořád ještě moc. Nás staré už tu nechtějí. To jsem věděl i já. Sníží-li se počet na polovinu, budou tu ti šťastní žít v blahobytu, tvrdili, bude-li nás trojnásobek, začneme se zmítat v bídě a hladu, nemocech, šarvátkách a válkách, což povede jen k dalším rozvratům. Světová vláda si stanovila kvótu, které stůj co stůj hodlá dosáhnout a k níž se přibližuje velmi pomalu. Zredukovat lidstvo na polovinu dá jistě mnohem větší práci než jej zdvojnásobit. Už se drasticky omezila porodnost, děti se smějí rodit jen se svolením úřadů, Epidemie se nebrzdí, proto mnohde vymírají celé oblasti bez pomoci, nemocní se neléčí a přestárlí se posílají na smrt. Nejprve je vyzvou, aby odešli dobrovolně. Jako mě. Proto jsem dostal tu obálku se vstupenkou do kina Paradise. Byl jsem zděšen.

Nemusím tam jít, napadlo mě vzápětí, ale pak jsem usoudil, že tím nic nezískám. Snad jen pár dní, protože o mě vědí. Nejsem mezi

vyvolenými, kterým dovolí kochat se tímhle světem déle, než oni stanovili.

Tak jsem si řekl, že si těch zbylých pár dní musím užít co nejintenzivněji, vrýt si ještě naposled vše pěkné do vědomí, ale vzápětí jsem pochopil, že vědomí odejde se mnou a to co vnímám já, se prostě ztratí. Neexistuje tu žádné nadlidské cítění, něco jako banka, kam bychom své city a vjemy mohli ukládat, a komu je nabídnou či eventuálně předat. Až vymizí z téhle planety pokročilý život, nebude existenci světa a vesmíru vnímat zase nikdo. Leda by tu byli ti v létajících talířích, o nichž se čas od času mluví.

K čemu pak všechny ty záznamy, počínaje knihami a konče miniaturními čipy? Pro ony mimozemšťany? Ale co když žádní nejsou? A pokud ano, a přijdou někdy sem, nejspíš nic z těch lidských záznamů, při jejich odlišném vnímání, ani nevylušití.

Dostával jsem se do meditací a přestal vnímat okolní svět, abych tak předcházel strachu ze smrti, o které jsem byl přesvědčen, že mě ve čtvrtek čeká.

Kdybych byl věřící, věřil v Boha-Ra, nebo na Ježiše-Ra, nemusel bych se ničeho bát, ale spíš se těšit, všichni ti, co věří, mají možnost vstoupit po smrti do království nebeského, kde bych přežíval věčně. Ale k této představě mi vždycky chyběl dostatek fantazie. Nedovedl jsem si vybavit možnou věčnost a proto jsem raději zůstal u konečné smrti, která mě teď čeká.

Nemám už ani žádné příbuzné, jen pár známých, kterým bych tu událost mohl sdělit, ale tím si nijak nepomohu. Nevlastním žádný majetek, který bych mohl ještě rychle někomu předat. Napadlo mě předisponovat nějaké ušetřené peníze z karty spolku pro ochranu zvířat, a možná, že to ještě udělám, a to, co po mě jinak zbude, si stejně přivlastní vláda, tak jak je to stanoveno, s čímž souhlasím. Žádná dědictví se už neuznávají. Vedla jen k hromadění majetku a zachovávaní bohatých rodů. Teď už se na boháče netrpí. Ale stejně existují. Předávají si majetky tajně, různými transakcemi a tajnými postupy a globální vládě se vysmívají. Každý milionář teď zemře chudý jak bezdomovec. Alespoň navenek je tu jistá spravedlnost.

Na smrt si vezmu sváteční sako a motýlka, vyleštím si boty a do té části města, kde je kino Paradise se nechám odvézt taxislužbou. Spolykal jsem předtím pár tablet na uklidnění, klíč jsem uložil u domovnice, která se ani nezeptala, kam se chystám, protože měla

zakázáno s nájemníky hovořit. Stejně mě tenhle svět najednou přestal bavit.

Změnil se od té doby, co Světová vláda začala všechno určovat. Vnesla do lidských životů jakési dříve neznalé jistoty. Všechno je předem jakoby naplánováno, včetně počasí. Když nahlásí, že bude pršet, tak prší, ví se kdy přijde bouře a krupobití a kolik dní bude intenzivně svítit slunce. To jim vychází dost přesně. Taky se ví, že nedojde k válkám, protože jejich ohniska se už předem likvidují. Ale pořád není možné zpacifikovat náboženský fanatismus, ani když zavedli ten jejich nesmyslný doplněk, který každého jednotlivého boha či bůžka zároveň doplňuje slůvkem Ra. Občas je nutné pár náboženských fanatiků a odmítačů fyzicky zlikvidovat, stejně tak jedince zakládající nová politická hnutí, ale o tom se nemluví. Ani o tom neběží obrazové zprávy. Ty ukazují jen všechno kladné a příjemné. Lidi žijí v jistotě!! To ano. Jsme zbaveni zlodějů a vykrádačů, despotů a fanatiků, vyvrhelů a bláznů, neboť ty Globální vláda nařídila likvidovat první. Odsuzovat bez soudů, většinou k smrti a následně veřejně popravovat, ty menší zlodějíčky viditelně ocejchovat, aby byli ihned k poznání.

Ve městech je tak dosaženo zdánlivého klidu. Nemusím se bát v noci v ulicích ani v parcích, nemusím doma ani zamykat dveře. Všude je klid a pořádek. Ale ten klid je jaksi vnějškový. Lidi se sice nebouří, protože každý má dostatek jídla a volnosti, ale vesměs se nudí. Ani veřejné hry, které jsou často a mnohde pořádány, moc zájemců nepřitahují. Nesmějí se při nich vyjadřovat hlasité emoce, aby nedocházelo ke střetům na tribunách mezi příznivci a fandý rivalských klubů, i když na hrací ploše se soupeři bijí nemilosrdně, mnohdy až do krve. Diváci jim za výkony smějí jen zatleskat.

Já na zápasy nechodil. Už mě znatelně bolí nohy, zmrzačené z toho věčného chození v terénu s teodolitem nebo nivelační latí. Tak si doma čtu z těch zbylých knih, které se mi podařilo zachránit, či získat v antikvariátech nebo v likvidovaných knihovnách a dívám se na stupidní pořady televize určené širokým masám. Je to vlastně život k ničemu. A nic se nestane, když o něj přijdu. Nemám se už na co upínat a těšit.

Minulost jsem vypustil. Nežil jsem sice nijak náročný život, ale povolání geometra mne zas tolik neuspokojilo, abych na ně musil myslet s lítostí, ani na ty ženy které jsem v životě poznal, už nyní

nevzpomínám. Vždycky převažovalo to horší ze soužití, které mě nakonec otravovalo. Všechny chtěly, abych se podřizoval. A já to víceméně dělal, kvůli klidu. Stejně dlouho netrval. Nakonec jsem od nich odcházel. Dobrovolně. Od všech. Ani nevím, jestli po mě zbyly nějakí potomci.

Začas jsem si uvědomoval, že hezkých chvil, které jsem kdy prožil a které bych chtěl zopakovat, je zoufale málo. Takže ten život zase nijak krásný nebyl, jenže teď mám z něj odejít z donucení! Což jsem chtěl začít odmítat. Jenže podobných jako já jsou jistě denně tisíce. Lidstvo se musí zredukovat, aby samo přežilo. V podstatě to chápu. Tudíž nemohu protestovat. A nemám ani kde a komu.

x x x

Vystupuji před kinem Paradise a taxikář mi přeje dobrou zábavu. Ještě se chvíli motám ve vestibulu. Je tu asi třicet starých lidí. Čeká je rozhodně stejný osud jako mě. Kdoví jestli to všichni vědí.

Obrátí se na mě ženská, určitě starší než já. Je docela vyšňořená. Namalovala si ústa karmínově rudou rtěnkou, což se už nenosí. Má zcela šedivé, trochu zvlněné vlasy a zvrásnělou tvář. Ale v očích jí svítí jakési očekávání.

„Nevíte, prosím pěkně, co budou hrát?“

Nenapadlo mne na co vůbec jdu. Nakonec to bude jedno, protože se stejně konce filmu nedočkám a domů už se nevrátím, ale ten její dotaz jako by ze mě shodil všechn strach. Napadlo mě, že jí musím odpovědět příjemně.

„Nejspíš něco o lásce!“ říkám s předstíranou samozřejmostí.

„To by bylo pěkné. Nebyla jsem v kině už řadu let! Víte, já na kino moc nejsem, spíš na televizi, ale teď co dávají jen kvizy a soutěže mě ani televize nebaví. Něco zamilovaného jsem už dlouho neviděla.“

Chtěl jsem jí říct, že je to záměr, jaképak zamilované filmy, když lidé nesmějí plodit děti, jaképak rozdmýchávání vášní a citů. Žijeme racionálně, přesně dle instrukcí. Abychom vytvářeli klid a mír na planetě. Abychom ji nezničili.

„Byla jste někdy opravdu zamilovaná? Vylétlo ze mě bez rozmýšlení a ta stará paní se neurazila, ale rázem zčervenala, jak malá holčička.“

„Vzápětí radostně přikývla, usmála se jakoby do prázdna, a pak zvažněla.

„Měla jsem z té lásky syna.“ Řekla skoro šeptem. Jenže jsem ho musela vychovávat sama. Muže vzápětí poslali do války a už jsem ho nikdy neviděla. Pak odešel do další války i syn. Ani on se mi nevrátil. Nic jsem se o nich nikdy nedozvěděla, i když jsem se o to pokoušela celý život. Psala jsem dopisy a hledala stopy, ale dodnes ani nevím, kde by mohli mít hroby. Muže přidělili k námořnictvu. Ten je někde na dně moře, syna naučili létat s letadlem. A jiné muže jsem nepoznala. Nechtěla jsem znovu prožívat hoře, kdyby se jim něco stalo.

V tu chvíli jsem tu starou paní začal milovat. Přišel náhlý soucit, ale snad i cit, který by se mohl za čas třeba proměnit v lásku, kdybychom byli spolu, a napadlo mě to zkusit i teď, říci jí jdeme pryč, vy nevíte, co nás tu čeká, živí se ven už nedostaneme, je konec, všemu je konec, alespoň pro nás dva. Tak proč ho na pár dnů nebo týdnů, než nás někde objeví, neoddálit?

„Pojďte do toho kina, ať na to nemusím myslet nebo se tady rozbrečím.“

Už jsem jí nějak nemohl vysvětlit, proč do sálu vstupujeme. Asi by tomu ani nevěřila, můj návrh na útěk by sotva přijala. Nakonec jsem byl rád, že tam jdu alespoň s ní.

Sál byl malý a poloprázdný. Mohli jsme si zřejmě vybrat místo. Sedadla potažená omšelým bordovým semišem, dosti oblýskaným, což svědčilo o častém používání a střídání diváků. Jen přítmí bylo příjemné a nevzbuzovalo obavy. Sedli jsme si spolu doprostřed sedmé řady.

x x x

„Tyhle nemůžu od sebe odtrhnout!“ volal zřízenec s kšiltovou čepicí a pokoušel se dost násilně rozevřít vzájemně spojené ruce. Nešlo to. Přistoupil k němu druhý s velkým černým plastovým pytlem a chvíli na tu nehybnou dvojici starých lidí, sedící uprostřed sedmé řady, pohlížel.

„Kdyby nebyli tak starý, vypadali by jako milenci! Co je šoupnout do jednoho pytle? Určitě se tam vejdou.

„Myslíš, že se takhle pevně drželi ze strachu před smrtí, nebo z lásky?“

„Co já vím? Já nikdy do nikoho zamilovanej nebyl. A na smrt nemyslím, mám na ní ještě třicet let čas!“

Kavárna Moca

„Vypadáte nějak znaveně profesore, řekl novinář, když přišel přítel do kavárny výjimečně o hodinu později a objednal si chlazenou minerálku.

„Včera u mě byla ta dívka. Zůstala do rána. Víte, co po mě chce?“

„Dovedl bych si to ještě představit! Ale asi bych ji zklamal.“

„No tak! Máme přece prostředky, abychom se ani ve stáří nemuseli ztrapňovat. Navíc mě možná miluje, což by byla nespíš oboustranná cesta do záhuby. Umíte si představit vzájemnou lásku zamilovaného sedmdesátníka a emancipované pětadvacítky?“

„Ta má většinou krátké trvání, obyčejně z její strany.“

„Každý takový vztah končí zoufale, ne-li tragicky! Tím jsem si jist. Nechci tu zmiňovat výjimky jako byl Charlie Chaplin, ale ten měl nakonec svou ženu zavřenou v nějaké luxusní vile ve Švýcarsku. Prostě ta rozdílnost let se musí dřív nebo později projevit. Ale v mém případě o to nejde.

„A o co tedy!“

„Já jí nevěřím!“

„Že by to na vás jen hrála? Tím líp, když u vás zůstává celou noc!“

„Chce ode mne to, co jí nemohu poskytnou Víte, jak by to bylo dnes nebezpečné?“

„Nerozumím“

„Chce dítě! Se mnou! Možná ji navedli, možná je to z její hlavy. Ženské jsou v tomhle směru nevyzpytatelné. A neprozíravé. V téhle době, kdy na takovou záležitost je třeba spousty povolení a dokladů. Kdy je to jinak trestné a nakonec nerealizovatelné. A navíc za normálních okolností neuskutečnitelné. Do všeho co jíme a pijeme je přece míchána antikoncepce.

„Myslíte, že to není z její vůle?“

„Byla to má nejlepší studentka. Její názory na svět se podobaly mým. Možná je jenom kopírovala, ale při zkouškách jsem objevoval, že má i své vlastní – které ty moje, už možná zastaralé, rozvíjejí v další možnosti! To nebylo napodobování zblázněné holky a

podlézání profesorovi ze zamilovanosti. To jsou její trvalé názory, které s těmi mými, známými, hodlá prosazovat. Může to být alternativa k současným pokusům Světovlády dovést někam současné lidstvo!“

„A kam by ho chtěla dovést ona?“

„K rovnosti všech! Ras, národů, náboženství, bohatství... Já vím, je to zase utopie, ale má základ v Partekonu. Chce ho uskutečňovat dílčím způsobem, jenže v tom je ten problém, že to tady nejde tak, jak si představuje. O to se neustále přeme. Snad by to šlo zavádět v počáteční kolonii lidí někde na Marsu. Ale rozhodně nelze vycházet z toho jejich undergroundu, který je nihilistický a prosáklý drogami.“

„Ona také bere drogy?“

„Aspoň z těch spárů bych jí chtěl dostat.“

„A je to reálné?“

„To nevím, už je, jak se zdá, poměrně dost závislá. Musel bych ji někam odvést, kde by k těm svinstvům neměla přístup.“

„Ano, do hor, na salaš, mezi ovce a kozy, o tom už jsme v jiné souvislosti mluvili.“

„Ale nevím, zda by tuhle poslední možnost přijala a jestli já bych se ještě chtěl plahočit po kopcích. Jí se tenhle povrchní život líbí. Žít mezi přáteli, mezi ostatními, a sprádat revoluční koncepce. A když narazí na neřešitelné problémy, šňupnout si koksu a mít barevné sny.“

„A nežárlíte na ni?“

„Zakazuji si na ni myslet, když s ní nejsem. To je jediná možnost. Obzvláště když vím, jak je poměrně dost sexuálně povolná.“

„A na co v takových chvílích přeorientováváte mysl,“ zeptal se novinář a pustil ten svůj diktafon, který měl připravený, ale dřív, při té intimní profesorově zpovědi si ho netroufal zapnout.

„Na ta skripta, která bych měl napsat a o která mě, kromě dítěte, trvale žádá!“

„Takže to není láska zadarmo!“

„Nic není zadarmo, to přece víme. Vy mi jen zadarmo půjčíte ten svůj diktafon, do kterého vám tu denně kážu své názory. Já si z něho vyberu, co se mi hodí. To znáte sám, v sedmdesáti už myšlenky nepřicházejí dvakrát za sebou. Ale na tom pásku možná nějaká zůstala.“

„A co kdybyste to nechal na mně? A já z toho ty podstatné věci doma vytáhl za vás a přepsal. Pak si je jen proškrtáte a doplníte. Třeba vám tím ušetřím čas na přemýšlení a sebe zbavím odpolední nudy.

„Jenže tím budete spolupachatelem. Ta skripta budou ilegální. Co věta to konfrontace s režimem a ten, jak jsem přesvědčen, se s takovými lidmi nemazlí!“

„Víte jak se tohle dá vyřešit, profesore? Obstaráme si smrtící pilulku pro všechny případy. Když ji včas spolkneme, už z nás nic nedostanou. Stejně budeme brzy na radě!“

Penzion Duha

„Co s tou smrtící pilulí uděláme, přece jí nepodáme ty zpěvačce?“

„Co jiného bychom s ní mohly dělat? Vždyť jsme jí vyfasovaly a podepsaly příkaz!“

Obě pečovatelky seděly ve skladové místnosti, penzionu Duha, kde kromě ložního prádla a hygienických potřeb byly i prosklené skříně s léky a na manipulačních stolech připravené obslužné tácky. Na nich teď bude servírován večerní čaj se zákuskem a mistička s příslušnými léky třiceti přestárlým ženám o než se pečovatelky celodenně starají. Penzion Duha se nachází ve velikém parku se vzrostlými stromy a zahrnuje více jak tři sta jedinců, dožívajících tu svůj život v poměrném klidu, pohodlí a všestranném zabezpečení.

„Ale je ještě dost čilá. Sama se o sebe bez problému postará. Každý večer všem v jídelně zpívá ty své árie.“

„Vždyť je to hezké, ne? Líbí se to přece i profesorovi!“

„Tak proč tu smrtící pilulku určil právě pro ni?“

„Prý už nemá na kontě ani groš. A žádní příbuzní se neozývají. Kdoví, zda jí vůbec pohřbí. Budou jí asi muset rovnou recyklovat.“

„Kolik jí je vlastně let?“

„Podle karty osmdesát osm. Ale ještě vyleze na židli. A hraje s dědky karty o cigarety!“

„Není to omyl?“ neměla tu piluli dostat bába co s ní žije na pokoji? Věčně přes den spí! Kdoví, jestli pak spí taky v noci. Ta by si ji zasloužila spíš!“ Navíc se počurává a dělá pod sebe.“

„Jenže ta má asi dost peněz na kontu a ústav o ně nechce přijít.“

„Zdá se mi to nespravedlivý.“

„A hnusný!“ my máme posílat lidi na smrt? Je to vůbec lidský? A kdo nám k tomu dal právo?“

„Je to spíš rozkaz!“ Beru to jako rozkaz. Podepsala jsem rozkaz. Nejsem vina já, ale profesor!“

„Takže tebe nebere svědomí? Mě vždycky, když tohle musím udělat. A cítím se vina. Jenže je nejhorší, že ten profesorův příkaz splním. Nedovedu si představit, že bych ho nesplnila. Nejspíš by mě z fleku vyhodil. Jako vyhodil před časem toho mladého, co odmítal

pilule přidělovat! Hádali se prý tak hlasitě, až to bylo slyšet do jídelny. Ten mladej nedostudovanej doktor nazval profesora vrahem. Prý to rozšíří někde po internetu, jak se tu v penzionu zabijí lidi. Jenže profesor ho dal vyvézt a ještě prý v zahradě za keři nemilosrdně zmlátit. Kluk už se tu neobjevil. Profesor je necita. To vím dávno. Kdyby mě vyhodil, co bych pak asi šla dělat? Pobírala jen tu všeobecnou almužnu? Ta může stačit tak důchodcům!“

„Kdybychom to neudělaly my, udělal by to stejně někdo jiný. Někdo jiný by jí tu pilulku dal a vyšlo by to nastejno. Všichni musíme jednou umřít!“

„Ale dřív to určovala příroda, kdy máme odejít ze světa. Nebo Bůh, když na něj lidi věřili. Teď to tu určuje konto v bance a nějaký protivněm a starej profesor Herlitz, kterej v sobě nemá kouska citu. Mě to připadá jako vražda. Víš, kolik už má na svědomí lidí? Kdo asi dá tu pilulku jemu?“

„Kdyby tě slyšel ! Je přece jasný, že staří mají uvolňovat místo mladším. Je to i v prohlášení Světové vlády. Už tak je tenhle ústav přeplněný.“

„Ale že zrovna my máme poslat na smrt ženskou, která je ještě plná života, to se mi zdá nespravedlivý. Určitě to byla slavná zpěvačka.“

„Pošleme místo ni tu druhou! Ta už tu stejně nechce být!“

„Jak to víš?!“

„Protože nic nevnímá! Jestli je den nebo noc, teplo či zima...“

„A máš představu jak to udělat?“

„Mám! Musíme té zpěvačce zakázat zpívat, pak už si ji tu nikdo nevšimne.“

x x x

Druhý den ráno probíhalo v pečovatelském penzionu Duha vše podle obvyklého řádu. Ty, kteří tu noc zemřeli, zabalili zřízenci do prostěradel a odnesli do lednice. Odtud se mrtví převáželi v kovových kontejnerech k recyklaci, pokud si nějakí zbylí příbuzní nevyžádali pohřební obřad žehem, který byl ale finančně nákladný.

Obyvatelé penzionu tyhle události brali jako samozřejmost. Denně někdo přibyl a někdo se neobjevil u snídaně, aniž se kdokoli podívoval. Všichni ráno před jídlem brali morfiové tabletky, které vystačily účinkem až do odpoledního spánku. Potom mohli dostat i další. Žili tu v podstatě už mimo reálný svět, který se od nástupu Globální vlády diametrálně změnil.

Každý má dnes identifikační kartu, která bude zlikvidována dnem jeho úmrtí. Na tomto světě je většina evidována a redukována na pouhé číslo. I někteří domorodci v džunglích mají už vytetované kódy a voperované čipy. Jenže na divochy se ještě nevztahují zákony tak přísně. Taky jim nikdo nepomáhá. Jednou za rok k nim přijedou a zjistí zda jich přibylo, či ubylo. Pokud některý kmen vymře, tím lépe. Lidstvo se musí umenšovat ve všech směrech. Proto se nechává epidemiím hladký průběh, očkují se jen vyvolení, nebo určité okruhy v aglomeracích. O tom se veřejně nemluví, ale je to tak. Do deseti let má být zeměkoule lehčí o několik miliard lidí. Přeživší elita pak získá naději na daleko delší život, ale nikdo to nezaručil, ani nebylo určeno, kdo do té elity patří. Mnozí jsou podrobováni genetickým experimentům, klonování a především se manipuluje s jejich psychou a myšlením. Podle projektu Alternativa 4 pro vylepšení nové světové rasy mají být vypěstováni nadlidi, odolní proti horšícimu se životnímu prostředí, nemocem i kosmickým vlivům. Má být vybudována nová vyvolená civilizace.

Aby se ti zamítnutí předem nebouřili a nezpůsobovali nesnáze Globální vládě, je udržováno vše v přísném utajení.

Přímým protivníkům systému jsou zřetelně dávány dvě možnosti: Pilulka smrti nebo poprava. Nebezpeční, ale výjimeční jedinci, mají teď šanci emigrovat na planetu Mars, kde se začínají vytvářet podmínky pro život. Říká se tomu Odsun bez návratu. Z Marsu se ještě nikdo nevrátil zpátky. Bylo by to příliš nákladné a pro Zemi nebezpečné. Co kdyby sem navrátilci zavlekli dosud neznámé viry z atmosféry či vesmíru. Na Mars se lidé pouze posílají. Zatím jen v malých skupinkách, ale experiment zabírá. Řeší se tím dvojí potřeba: Průnik lidstva mimo Zemi a odsun nepohodlných jedinců. Kupodivu se hlásí čím dál víc dobrovolníků. Někteří jsou ochotni si cestu zaplatit. Bojí se, že tady na Zemi stejně peníze brzy ztratí cenu. Už se přešlo na jednotnou měnu codu a i ta se má v

budoucnosti zrušit. Fungovat budou jen digitální peněženky. Každému tam týdně přibude určitá suma, se kterou může nakládat jak chce.. To, co zůstane jednotlivcům na fiktivních kontech, o tom bude mít GG snadný přehled. Doplatí na to nejspíš herny a hráčská doupata. Leda by se v těch neřestných podnicích začalo hrát o fazole. Nikdo ještě neví, jak se přizpůsobí prostituce.

Global governance hodlá změnit svět k lepšímu. To je její základní krédo. Měla by vymýtiti sociální rozdíly a propast mezi chudými a bohatými. Koketuje se systémem sítě sítí a zavedením Partekonu, ale ten se zdá přece jen příliš rovnostářský a radikální, na což asi lidé nebudou ochotni přistoupit. Nastává otázka, jak přistoupí k motivaci odměn, jimiž nebudou peníze.

x x x

Profesor Herlitz, správce penzionu Duha, odchází z práce většinou až večer. Pravidelně volí procházku cestičkami parku ke své nedaleké vile, kde už bydlí docela sám. Nad vrcholky stromů svítí jasný úplněk měsíce. Okna penzionu jsou neprodyšně uzavřena a povětšinou temná. Najednou z kteréhosi okna uslyší zpěv, který se line pozdním večerem, čistě a vroucně, jako by vycházel přímo z nebe.

Princi můj maličký spi
Ptáčkové sladce už sní
Umlkly nivy i háj....

Vždyť to je Mozartova ukolébavka, a zpívá ji ta zpěvačka, jejíž kartu jsem nedávno vyřadil, napadne profesora vzápětí. Ta má být už nejméně měsíc mrtvá. Musím se na to hned zítra ráno podívat. Někdo v ústavu mě zřejmě podvádí. Ale to je vzpoura, neuposlechnutí rozkazu, zrada!

Náhle ho píchne u srdce a tělo zaplaví studený pot. Má u sebe pilulky pro tenhle případ nevolnosti a snaží se je v kapse najít..

Není to snad její duch? napadne ho ještě a má pocit, že se mu chce šíleně spát. Začne s námahou sledovat okolní stromy, jako by se v jejich stínu mohli schovávat ti další, které sám vyřadil ze seznamu

pacientů. Za tu dobu co slouží Globální vládě, coby šéf téhle instituce, která s neměnnou pravidelností posílá denně lidi na smrt, jich byly stovky. Že by tu teď všichni sledovali mě jejich vraha?, napadlo profesora a ucítil u srdce tlak, který mohl být i náhlým nátlakem svědomí. Tlak zesiloval a proměňoval se v jakousi malátnost, a profesor měl dojem, že už ji nemůže déle snášet. Nad stromy parku uviděl jakýsi ozářený předmět, který se tam tetelil na místě, jako memento mori, než náhle začal ustupovat, jakoby odplouval do hlubin vesmíru. Vědomí možné smrti spolu s malátností pomalu opouštělo jeho tělo i ducha. Smysly opět zachytily další slova a melodii písně reprodukované živým ženským hlasem, který měl být už dávno pohřben.

Měsíček stříbrný sám,
Okénkem dívá se k nám
Jak by se usnouti bál,
Dřímej můj princí, spi dál.

Profesor si byl najednou jist, že někdo nesplnil jeho rozkaz a bude za to muset být exemplárně potrestán.

Kavárna Moca

„Tak jsem vaše jméno přece jen objevil, profesore. Internet je mocný a všudypřítomný. Kromě některých vašich článků jsem si přečetl i posudky. Kupodivu jsou dost objektivní! Většinou se shodují, že vaše názory mnohde nekorespondují se současným světovým trendem. Mohlo by se zdát, že se stavíte na odpor vůči globální vládě - což by prý bylo z vašeho hlediska ne příliš prozíravé. Asi nechtějí přímo vyslovit, že jste rebel.“ řekl redaktor s náznakem úsměvu.

„Víte, příteli, o kom se veřejně hovoří, ten na tom ještě není tak zle, nebezpečné je, když se náhle přestane. V novinách se nejspíš objeví nekrolog, a za krátký čas to jméno vypadne z vědomí lidí. To je nejpohodlnější způsob jak veřejnost oddělovat od nevhodných jedinců. Víte přece, že na všechny noviny, jakkoli nezávislé, má globální vláda prakticky neomezený vliv. Může je kdykoli zastavit. Ani nemusí uvádět důvody. Prostě jim sebere na internetu prostor. A kdo není na internetu, není nikde. To v podstatě postihuje i mne. Aspoň co se týče mých nynějších názorů. Copak jste tam někde objevil nějakou moji myšlenku či invektivu vůči vládě? Jsem vymazáván, kdykoli tam něco sporného napíšu. Světovláda prakticky vládne pomocí tohoto media a je to pro ni úžasně jednoduché. Stačí jen důsledná kontrola na které si dávají záležet a žádný opoziční jedinec si neškrtně.

„Ale jak to všechno uhlídají? Něco přece musí proklouznout i když to cenzurní síto je sebehustější!“

Každá myšlenka se může šířit do jistých mezí. Pak na ni přijdou a pokud ji uznají za nebezpečnou, prostě ji všude vymažou! Ztratí se zmizí, jako lidé, kteří se jí snažili vehementně dostat na svět. Přes internet už se revoluce dělat nedá. A bývalo to dřív tak snadné.“

„A je vůbec ještě nějaká cesta?“

„Cesta je v nespokojenosti lidí. Jenže většina je teď jaksí uzemněna. Nemá potřebu dělat revoluci, nebo spíš nemá k tomu patřičnou energii a odvahu. Revoluce se většinou utápí v krvi a lidi vlastně teď neví ani za co by tu svou krev měli prolévat. Tenhle systém ve své podstatě lidem vyhovuje. Nemusejí se snažit. Nic je nenutí pracovat a starat se o obživu, nikam je nikdo nehoní a prakticky

nejsou pod viditelným dozorem. Někteří si dokonce myslí, že jsou svobodní. Kdo se neprotiví, nebrání, nerebeluje, neodmítá systém a nezpěčuje se mu, nepociťuje ani negativní následky. Žije. V jistých mantinelech, které jsou mu určeny, ale proto, že jeho soused či známý nemá lepší životní podmínky, tak jsou vesměs všichni smířeni. Nic je nenutí ani nenutká mít víc, než ten druhý. Tenhle stav se uskutečnil poprvé v lidských dějinách a zdá se že funguje! Téměř všichni jsou s ním jak je vidno spokojeni.“

„Až na tu vaši dívku!“

„Možná jsou to jen mladistvé pózy, touha po změně, která ovšem není nutná. Seberealizace místo pasivity! Takhle bych tomu rozuměl. Jenže já nevím, jak to v tom jejich podsvětí vypadá, zda je někým kontrolováné nebo ponechané jen k živoření. Třeba tam vyrůstá nový aktivní svět, který chce směřovat někam výš! Ale kam? To by zajímalo i mě. Nechtěl byste se mezi ty lidi podívat? Vím kudy se tam dostat.“

Zábavní komplex ZEMSKÝ RÁJ

Zábavní středisko na rohu ulice zasahuje téměř do poloviny bloku. Má v přízemí velikou univerzální hernu, multiprojekční prostory, diskotéky, kavárny k posezení, čítárny i drogová doupata. Tam si každý může zajít vykouřit džointa, koupit psaníčko s drogou, která mu vyhovuje a na kterou je zvyklý, a aplikovat ji přímo na místě. Intimně osvětlené kouty pak dotvářejí nálady a stavy, které požití drogy způsobují. Kdesi uvnitř jsou i sexuální boxy.

Centrum se oficiálně jmenuje Zemský ráj. Občasné spory a výtržnosti tu urovnávají dobře tělesně vybavení dobrovolní strážci, aby nebylo třeba volat ke všemu hned policii. Předávkovaní jsou nejprve odtaženi do zachytných cimer, kde je jim zdarma a bez zásahu dána šance se vlastními silami z drogového rauše probudit a v kocovině odejít po svých, nebo jsou odvezeni do sběrného tábora za město, kde mají tři dny na zotavenou. Ti ztuhlí dostanou další tři dny na vlastní znovuvzkříšení v jakési připravené márnici. Pokud se ani pak neproberou, jsou prohlášeni za mrtvé. Číslo jejich karty nebo čipu se ještě objeví na internetu, následně je jejich tělo zrecyklováno i s oděvy a osobními předměty, tudíž zmizí bez jakýchkoli stop.

Policie v Zemském ráji vždy zasahuje tvrdě a nekompromisně. Pacifikuje vznětlivé jednotlivce speciálními paralyzéry, strká je do uzavřených aut a odváží neznámo kam. Někteří se v téhle společenské jámě, které říkají příhodněji „Žumpa“, už nikdy neobjeví. Ti, co se vrátí, moc mluvit nechtějí a postupy v zachytném zařízení odmítají popisovat. Ale už si dávají pozor, aby se tam znovu nedostali.

Podnik funguje nonstop, má několik vchodů a východů a prakticky se nedá určit, kdo kdy přišel nebo odešel. Navíc, kromě veřejného hazardu, se tu v přilehlých a polotajných cimrách provozují původní karetní hry, většinou staršími pány. Je tu i malá aréna pro kohoutí zápasy a psí rvačky, přeměnitelná vzápětí na boxerský ring. Navíc tu fungují salonky, různá separé, hodinové jizby a další vhodné prostory, někdy využívané i na vědecké přednášky. Tento velký haus byl propojen s okolními domy, takže vznikl jakýsi labyrint, těžko prozkoumatelný a ještě hůře kontrolovatelný.

Vládám tyhle hromadné hampejzy vyhovují. Odehrává se tu všechno, co se nemá odehrávat na ulicích a co by mohlo dráždit usedlé občany, kteří by do takové stoky nikdy nevkočili. Nechodí sem dobrovolně ani policajti. Co se odehraje uvnitř, se stalo vnitřní záležitostí. Zemských rájů, které začaly být budovány v každém větším městě, na světě, houfně přibývá.

Proto nemohlo být podezřelé, snad jen na sledovacích monitorech dodatečně dohledatelné, že sem jednoho podvečera vstoupili, a to každý jiným vchodem, i profesor s redaktorem.

V hernách se při hracích automatech moc nezdržovali, i když profesora zajímalo, jaké hry nyní mládež hraje, ale brzo zjistil, že se od těch dřívějších svou podstatou příliš neliší. Většinou šlo o střílečky, nějaké závody, sportovní klání, ve velké většině stále ovládané jakýmiisi pákami a tlačítky, místy i svalovými pohyby s promítáním na velkoplošné obrazovky či projekční plátna.

Nějaký mladík se snažil zaujmout jeho pozornost a on si zpočátku myslel, že jde o sexuální návrhy, než pochopil, že ho má následovat.

Byl to docela normální společenský sálek s připravenou projekcí, ozvučený současnou technikou hodící se k jakékoli přednášce či proslovu. Lidí tu moc nesešlo. Zato byli vesměs mladí a jeho jméno přivítali s potleskem, stejně tak i jeho závěr přednášky. Pak si ho odvedla do přísálí dívka Marie, aniž to mohlo být komukoli nápadné. Šli nědlouhými chodbami, prošli i několik místností, než ho zavedla do útulného, decentně osvětleného pokojíku.

„Tady občas bydlím. Klidně si myslete, že jste doma.“

„Jak dalece bych tu mohl být doma?“ řekl profesor a přistoupil k ní.

„Obávám se, že ne tak, jak bychom si oba přáli,“ a políbila ho lehce na ústa. „Přijde sem jeden z našich přátel a bude se vás vyptávat. Nejsme jen náhodný shluk lidí stejných zájmů!“

Byl to hezký mladý muž s bíbrem, dokonce perfektního zevnějšku, který v tomhle pokoji, dle sebevědomého a nenuceného chování, jistě nebyl poprvé. Profesor, ač se sebevíc snažil potlačit žárlivost, ihned pochopil, že mezi mladíkem a Marií musí být nějaké důvěrnosti. Proto odpovídal na položené otázky s jistou nadneseností, ale znělo to falešně jak rozladěné píáno, což slyšel i on sám.

„Víte profesore“, řekl posléze mladík, když upil víno, které Marie všem nalila. „Tenhle proces bude jistě dlouhodobý, a musí souviset s vývojem celé lidské společnosti. Nemá smysl se snažit o nějaké lokální odpory, pokoutní revoluce, které přinesou jen krveprolití a v podstatě žádnou změnu. Tenhle nastolený systém je příliš silný a výhodný pro většinu obyčejných lidí, než aby měli zájem nebo dokonce snahu jej svrhnout. Bude do té doby funkční a stabilní, dokud oni z toho primitivního způsobu života, který je jim určen, nebudou chtít sami vybědnout. My se musíme zaměřit na ty, co prohlédnou a budou hledat novou perspektivu. Možná je to otázka dlouhých let, možná i generace. A my si takovou generaci musíme sami připravit. Musíme si vychovat sebevědomé inteligentní a odhodlané jedince jejichž zásady budou jednoznačně směřovat proti tomuto systému. Ale takové lidi nejsme schopni vychovat bez učení. Bez morálních a společenských zásad, kterými by se měli řídit. Od vás bychom chtěli, abyste se pokusil alespoň některé aspekty formulovat, abychom měli z čeho vycházet. Chtěli bychom po vás to vaše desatero! A nedivte se, že o něm víme. Doufáme, že se od toho Mojžíšova nebude moc lišit! Většina lidí už ho stejně zapomněla, takže by stačilo jen vzkřísit základní morální zásady. Ony totiž morální zásady v nezkažené části společnosti v podstatě přetrvávají. A tahle společnost je bezesporu ve velké části zpustlá, a navíc ovládaná tak, že se ani nemůže vzpouzet. Vlastně ani neví, komu by se vzpouzet měla. Možná, je ten režim tak dokonalý, že se nedá rozložit. Ale naší povinností je, se o to pokusit, v zájmu vývoje lidstva na téhle planetě.

Kavárna Moca

„Bylo to trapné. Odebrali mi sperma. A k tomu se ta děvka propůjčila. Běžela s tím sama někam pryč, jen. tak v županu. Teď mi to připadá jak znásilnění! Co si myslí, že jsem? Se starým dědkem chtějí dělat experiment?!“

„Asi jsou přesvědčeni, že jste geniální! A chtějí si tu vaši existenci naklonovat, možná vytvoří vaše druhé já, copak víme jaké mají možnosti? A jaké možnosti jim skýtáte vy? Snad to nebylo tak strašné! Přece jste si užil!“

„Profesor si objednal koňak, aniž poručil i novináři, naráz ho vypil a dlouze se díval do stěny. Nebyl si jist. Nemohl pochopit proč mu nic předem neřekla? Třeba by na ten odporný akt i přistoupil, kdyby mu vysvětlila důvod, ale tenhle postup byl pro něho hrubě ponižující. A neodpuštělný. Po tom, co s ním provedla, už ji nechce vidět.“

„Odesla to moje sperma s takovou obřadností, jako by to byla svátost!“

„A co když byla? Co když si vás chtějí zachovat ne pro fyzickou podobu, ale pro myšlenky?“

„Ale to přece nejde, to není možné, věda ještě není tak daleko. Zatím se klonuje jen dobytek.“

„Tak už na to nemyslete, v tom labyrintu se mi docela líbilo. Všude jsem potkával děvčata. Mnohá byla krásná a přívětivá, možná bych měl úspěch i já. Mají tam takové kabinky, které se dají pronajímat. Před jednou mě jakási děva oslovila, jenže jsem se styděl říct ano.“

„Poslyšte, příteli, jak vy vnímáte tenhle svět, který nám vnutili k žití?. Myslíte, že má opravdu nějakou budoucnost?“

„Proč by neměl?“

„Když uvažujeme kdo může řídit vesmír a není-li to Bůh, musí tu být nějaký řád rovnováhy vzniklý z chaosu. Což platí zřejmě i pro naši Zemi.. Ten rovnovážný stav se někdy trochu naruší, jako teď. Vládne jediný systém. Ale to nebude navěky. Tahle diktatura jednou padne, jako všechny předešlé. A my bychom těm, co přijdou po nás, měli předat své poznatky, jak se žilo předtím a jaký systém by byl

přijatelnější. Řekněte mi konečně, jak se vám jeví tahle nekontrolovatelná samovláda?“

„Není o nic horší než režimy předešlé. Ty vesměs preferovaly bohaté. Někdo se měl dobře, jiní zle a těch bylo čím dál víc. Tady se mluví o rovnosti všech. Prosazuje se rovnost ras i náboženství, ale někteří z té rovnosti vybočují. Jako vždycky. Rafinovaní, schopní, neurvalí, povýšenečtí a jakkoli aktivní, dovedou parazitovat na ostatních a mít se lépe. Možná je to i jejich smysl existence. Proto jsem přesvědčen, že nikdy nebude rovnost mezi lidmi dokonalá.. Mezi lidmi tahle veličina není zřejmě ani žádoucí. Existují navíc jedinci, kteří chtějí být otroky, víceméně z vlastní vůle!“

„To je myšlenka hodná zapsání!, redaktore, ale proč?, vždyť všichni máme poměrně stejně vyvinutý mozek a stejné dispozice k svobodnému žití.“

„Jestli to není z neschopnosti či lenosti starat se sám o sebe, Pro někoho je třeba pohodlnější se nechat vést!“

„Ale pak musí počítat s tím, že bude i smýkán, nakonec možná i bičován. S tím by měl přece každý takový kalkulovat!“

„Většina lidí z pohodlnosti odmítá myslet. Nechá se prostě směřovat, aniž uvažuje kam se dostane. Proto se domnívám, že tenhle režim vydrží dlouho! Možná je opravdu vhodnější než všechny předešlé. Na ty, co mu neodporují nebere přímo karabáč. Stačí mu k jejich usměrňování méně bolestné prostředky. A v krajních případech je tu pruhovaná pilulka.

„Ale co ti lidé, se kterými jsme se setkali!“

„Vždyť už se s nimi nechcete nikdy sejít!“

„Možná to vezmu zpátky. Ten koňak mi nějak pomohl nahlížet na věci jednodušeji a jinak! Nechtěl byste se do toho jejich podsvětí přestěhovat až nám tu začne hořet koudel u zadku a půjdou po nás s tou pilulí?“

„Na stará kolena utíkat, to se mi moc nezdá! Ale bude-li to nebezpečí akutní, co by mi vlastně zbývalo. Na smrt je vždycky dost času! Jen nevím, zda by nás tam vzali.“

„Mohu zajistit místo pro oba. Nabízejí mi v jejich podsvětí neomezený pohyb a volnost.“

V rezervaci Ol Pejeta

„Hele, vzbudili se! Vypadá to, že je někdo vyrušil.“

„Nasad' si infradalekohled a připrav pušku!“

„Ale jeden samec se nehýbá, Nemohli ho uspat foukačkou?“

„To je Fill! Určitě je to Fill“

„Támhle se plíží nějaký chlap! Přímo k Fillovi, a ostatní nosorožci utíkají pryč.“

„Vem ho na mušku, já zavolám do střediska!“

„Nikam nevolej, Půjčíme si ho sami. Ti blázni se svými předpisy by ho jen vyplašili!“

„Myslíš, že je sám?“

„Jak to mám vědět?“

„Vždyť on má v ruce kruhovou pilku. Nebo nějakou rozbrusku! Ten pytlák chce Fillovi uříznout roh! Vystřel do vzduchu, ať zmizí!“

„Počkej, uvidíme co udělá!“

„Co by udělal, Filla nám zmrzačí! Když se jim uříznou rohy, odmítají se pářit!“

„Což ten pytlák neví, že mají rohy namořené? Prej je už potom ten roh bezcennej!“

„Právě proto ho zažeh, ať mu neubližuje zbytečně.“

V tu chvíli se rezervací nosorožců rozlehl ostrý zvuk, jak když se něco brousí nebo pila řeže přeschlé dřevo.

„Tak chvátej, Jime, rychle, přece ho to necháme dodělat?“

„Necháme!“ řekl znenadání Jim a měl pytláka stále v zaměřovači.

„Co to meleš!“

„Ještě vydrž, Tome, ještě chvíličku.“

„Náhle řezavý zvuk ustal a vzápětí se ozvala rána z pušky. Pytlák rozhodil ruce a skácel se k zemi.

„Ty vole, tys ho zabil!“ vyjekl Tom! Měl jsi ho jen zastrašit!“

„Proč? Vždyť nám zmrzačil nejlepšího samce rezervace!“

„Ale to je vražda!“

„Pytláka, co vraždí zvířata na objednávku? Bez povolení, bez skrupulí. Zvířata jsou stejně tak živí tvorové, jako lidi. Neměli by se zbytečně beztrestně zabíjet.“

„Ale byl to černochoch! Teď po nás pudou všechny černý huby z celý Afriky! Pojď se podívat jestli mu nemůžeme nějak pomoci.“
děsil se Tom a lezl rychle z pozorovatelny. Měsíc ozařoval velkou pastvinu vedle umělé nádrže s vodou, kde se přes den nosorožci a hroši bahnili.“

„Střelil jsi ho přímo do hlavy!“

Víš, že střílím dobře, mám za to metály z války. Řekneme, že to byla nešťastná náhoda.“

„Náhoda, jo? Tys ho prostě chtěl zabít! Jsi bezcitným žoldák a vrah! A neuvědomuješ si, co se nám stane, až se to dozví Černý bratrstvo!“

„Co by se nám stalo, byl to pytlák a chtěl roh nosorožce! Naší povinností je takovým akcím zabránit a každý pytlák to ví. Jenže ho lákají peníze. Dneska se roh nosorožce vyvažuje zlatem. Kolik myslíš, že se za něj dá dostat na černém trhu?“

„Nejde vo trh, ale vo naší kůži. Černoši nám už dávno vyhlásili válku! Celý Globální vládě! A tobě teď zvlášť. Nemysli si, že zapoměli, jak jsi s nimi zacházel v Ugandě? Mají tě na seznámkách. Jsi pro ně válečnej zločinec. Bránil jsi jejich osvobození a kosil jsi je na počkání, to ti nezapomenou: Navíc si myslí, že je bílí chtějí opět zotročit!“

„Vždyť je to pravda a bylo to tak vždycky! Černoši jsou předurčení být otrokama. Obzvlášť tady v Africe. Co teda uděláme s tím uříznutým rohem?“

„Ty si ho chceš vzít?“

„No samo, Fillovi už ho nevrátíme Za čas mu naroste novej.“

„Ale co řekneme na stanici?“ když uvidí zmrzačenýho Filla?“

„Řekneme, že pytláci byli dvě. Jednoho jsme dostali, druhé utek i s rohem!“

„My jsme přece strážci!“

„Ale chudí strážci!“

x x x

Na tržišti v Bantutu roh neprodali. Nebylo tu vhodné prostředí. Globální vláda trestala pytláctví v přírodních rezervacích rovnou smrtí. Proto ani strážcům rezervace vedení celkem nic nevytklo. Jen se oba obávali možné pomsty černochochů.

I když Global governance rasovou otázku hned po svém nástupu rázně odmítala a přiřkla všem barvám pleti rovnoprávnost, v Africe pořád existovala rasová segregace a diskriminace. Černochoch tu zůstal černochem. Ani hodnota jeho života se nebrala tak zásadně jako ve vyspělejších částech světa. Proti podobným křivdám vzniklo právě Černé bratrstvo, které se pokoušelo o přímé odvety. Ve skutečnosti se bílým jen mstilo za jejich skutky. Ani to vlastně nebylo považováno za otevřený boj v době, kdy se lidstvo mělo redukovat na polovinu.

„Vezmu ho do Evropy, rozhodl Jim, tam za něj dostaneme mnohonásobně víc, než tady. Ale Tom nesouhlasil. Věděl, že by žoldáka se získanými penězi už nikdy neviděl. Rozhodli se jít k Asiatům.

x x x

„Červenej! Je červenej, červenej nedobrý! Červenej nekoupiť!“

„Tak si vyliž kapsu,“ odpověděl mu pohotově Jim a chvátali z asiatské čtvrtě, aby je náhodou někdo nezastavil nebo nepřepad. Měli obrovský roh nosorožce, který vážil několik kilogramů. Mohli za něj dostat stejně tolik zlata.

Jenže roh měl opravdu načervenalý nádech. Chovatelům v rezervaci bylo známo proč. Do rohů nosorožcům vstříkovali silně hořkou látku a barvivo, které hmotu zbarvuje červeně. Právě proto, aby se roh stal bezcenným.

„Takže máme zbytečnej kus rohoviny. Ani z toho nepůjdou vyvrtat knoflíky!“

„Ještě nezoufej, možná, že Asiat blafoval, zkusíme to jinde.“

Ale neuspěli. Až večer, když seděli v baru, přistoupil k nim černošský výrostek. Nebyl dotěrný, jen je vyzval africkou angličtinou, aby vyšli ven, že s nimi chtějí obchodovat.

Jim se rozhodl jít, ale bez rohu. Jenže se dlouho nevracel. A Tom znervózněl. Tušil, co se mohlo stát. a nikoho tu neznal. Roh měl ve vojenské torně, která ležela u jeho nohou. Postrkoval ji nenápadně do uličky mezi židlemi, pak pomalu vstal a táhl ji za sebou k záchodkům. Nikdo z lokálu si ho nevšímal. Na dvorku před latrínou byla hromádka nepálených cihel. Batoch v nich ukryl. Odlehčil močovému měchýři a vrátil se do hlučícího baru. Věděl, že na něho budou čekat venku. A připravil si co řekne, až si ho podají...

x x x

Nemučili ho. Ale taky mu neodpovídali. A zdánlivě je nezajímal uříznutý roh nosorožce. Chtěli jen vědět, proč v rezervaci zabili černocho.

Snažil se to vysvětlit, než pochopil, že už je zcela na konci své životní cesty, že jsou tu Černí bratři, jejichž jediným cílem je očistit Afriku od bílé rasy. Chtěli ho zabít proto, že oni zabili černocho. A nepomohla mu ani, úpěnlivá prosba o život, prozrazení skrýše s rohem nosorožce, ani svádění všeho na Jima. Černí bratři byli důslední. Za jednoho černocho zlikvidovali hned dvě bílé tváře a tak přispěli Global governance ke snížení stavu lidstva na zemi.

Roh nosorožce zpracovali obvyklým způsobem, vzniklý načervenalý prášek vylouhovali v mořské vodě a vybělili na slunci. Prodali ho obvyklou cestou Asiatům jako prvotřídní afrodisiakum.

Kavárna Moca

Profesor s novinářem ještě nedosedli k jejich stolku u okna a už k nim chvátal číšník, Pokaždé se kolem nich podezřele motal jakoby chtěl něco zaslechnout z jejich rozhovorů, ale s objednávkou si dával na čas. Teď k nim doslova běžel:

„Pánové, musíte pryč! Okamžitě vstaňte a urychleně odejděte do naší kuchyně. Tam se vás někdo ujme. Jste v nebezpečí. Na nic se neptejte, jen poslechněte. Jinak vás nezachráním! Už klepou na dveře, které jsem včas zamkl. Jenže já je musím pustit dovnitř.“

Opravdu někdo bušil na vstupní dveře.

Profesor neváhal, pochopil, o co jde, jen nemohl uvěřit, že tenhle číšník, který se jevil jako čmuchar, je ve skutečnosti jejich ochránce, jistě nějak instruovaný Marií, a tak popadl vyjeveného novináře za ruku a táhl ho ke dveřím kuchyně, kam dosud nikdy nevstoupili.

Číšník ještě urovnal židle u stolku a strčil do kapsy malý diktafon, který tam novinář ve chvatu zapomněl. Pak běžel ke vstupním dveřím a neodemkl je dřív, než oba staří páni zmizeli bezpečně v kuchyni.

„Kde jsou?! Vybafl ten v klobouku a ukázal odznak, který číšník dobře znal. Za ním stál pomešší zavalitý chlapík s lehkou pleší.

„Omlouvám se, ale máme ucpané záchody, dnes bude z technických důvodů zavřeno.“

Do kavárny vstoupili další dva muži věku číšníka a zatarasili vstup starší dámě v klobouku, která se tvrdošijně drala dovnitř a za tu neomalenost a hulvátství začala povýšeně mužům nadávat.

Chlap s odznakem si stoupl vyzývavě před číšníka.

„Budete odpovídat na otázky, jinak sbalíme i vás! Víme, že sem přišli!“

„Ale kdo?“

„Jestli jste je schoval, tak v tom jedete!“ Obrátil se k mužům u dveří a vyštěkl na ně: „Prohledejte záchody!“

Rozběhli se a dupali i když neměli vysoké boty, naštěstí zamířili opravdu k záchodkům. Žena uraženě vstoupila do lokálu. Uplynula zřejmě dostatečně dlouhá doba, aby se číšník plně uklidnil, protože

profesor s novinářem museli být vyvedeni chodbou do sousední budovy a dvory na opačnou stranu bloku, odkud pak mohli nepozorovaně přejít ulici. Číšník dobře věděl, že tohle území je podrobně monitorováno, že se brzy ukáže předešlý stav věcí. I jakýkoli neběžný pohyb na ulicích je zachycen a sledován. Profesor s novinářem byli bezpeční jen v podchodech či pod markýzami krámů, kam nezasáhla kamera pozorovací družice. Štáb v centru dění sledoval na monitorech každý pohyb dotyčných míst a musel být dezorientován, pokud se oba staří páni drželi instrukcí a chovali se v davu lidí nenápadně. A jestli ne, nevyváznou!

„Na záchodech nikdo! A všechny splachujou!“ hlásili pomocníci.

„Mluvte, nebo si to vynutíme!“ Vyštěkl chlap v klobouku.“ Profesor sem chodí každý den a ten malej novinář taky! Jak to, že tu nejsou!“

„Přece je nehlídám,“ řekl už s klidem číšník a obrátil se k ženské v klobouku, kterou oslovil madam.

„Kávičku vám hned donesu, jen co to tu vyřídím s těmi pány!“

„To sotva, kavárna se zavírá! Prohledáme celý prostor a vy půjdete tady s kolegou. Dobrovolně!“

„Nemáte žedné povolení k prohlídce a pochybuji, že by s tou vaší šťárou majitel souhlasil.“

„Nebudete zdržovat. Ti dva dědci jsou natolik nebezpeční, že k prohlídce žádné papíry nepotřebujeme, nakonec je nás víc a vy jste jen jeden!“

„Ale mám tu jistou povinnost, tu musím plnit a vy mi v tom nezabráníte!“

„Sbalte ho!“ vyštěkl muž v klobouku.

„Moment, řekl číšník a zastavil ty dva horlivce ode dveří, kteří se k němu blížili a sáhl do zadní kapsy.

Všichni hned vytáhli pistolky a mířili na jeho hrud'. Ženská u stolku začala ulekaně ječet.

„Takový odznak, co jste mi ukázal, mám taky a o stupeň vyšší hodnost než vy! Jestli dobře vidíte!, řekl číšník. Takže čelem vzad, strážmistře, a nechte to na mě! Profesora máme pod kontrolou!“

Ve sběrném táboře

Vešli je v zastaralém antonu, který dříve používala policie na svoz zadržených jedinců při demonstracích, provokačních akcích a výtržnostech. Neměl okna takže ti uvnitř nevěděli kam dorazili, když automobil zastavil v prostoru tábora. Nad branou byl čitelnými písmeny, neuměle vystříhanými z plechu, lakonický nápis:

SVOBODA JE POZNANÁ NUTNOST

„Kolik jich dneska máte?“ zeptal se dozorčí.

„Deset! Dva už mají čipy.“

„Ty s čipama pusťte předním vchodem. Ostatní zavezte na blok, do přípravný.“

V přípravně, které se tu přezdívalo Všivárna, každého bez rozdílu vysvlékli z jeho oděvu, dohola ostříhali a poslali do sprch. Pak všichni dostali čisté noční košile a do ruky číslo kavalce. Navíc měli igelitový pytlík s věcmi, které jim objevili v kapsách. Drogy tu byly zadrženy. Na noc už jim nedali žádnou stravu ani pití, aby se zbytečně nebudili nucením na moč. Každého upozornili jak dopadne, když bude klást odpor a hrozilo to samotkou bez postele. Kdokoli mohl být lehce zpacifikován elektrickými pendreky, kterými tu služba disponovala. Stačilo se jen dotknout ještě vlhkého těla přes bílou noční košili a dotyčný už si rozmyslel odporovat znovu. Většinou se pendreky nepoužívaly. Ti přivezení, nebyli žádní zločinci, jen pouzí tuláci a bezdomovci, kteří se v podstatě odmítali přizpůsobit daným současným nařízením. Toužili žít volně, bez peněz a střechy nad hlavou, vyžebrávat si na polévku, ale většinou na pití, což nebylo už současnou Globální vládou tolerováno, a dodržovaly to s radostí všechny státy světa, nejen proto, že byly víceméně nuceny rozhodnutím Global governance respektovat, ale že jim tohle nařízení vůči nepřizpůsobivým individuům náramně vyhovovalo. Všude na světě byly pro tyhle případy zřízeny sběrné tábory s jednotným provozním řádem. Říkalo se jim Převýchovny, v žargonu Pasti. Kdo chtěl, mohl být druhý den volný. Kdo neměl na peněžní kartě potřebný obnos, musel si tu počkat, až mu bude koncem týdne doplněn. Většina zadržených ale identifikační kartu neměla, a kvůli jejímu zřízení museli jedinci setrvat v Pasti delší dobu. Dostávali pravidelně dietní stravu, která jim mimochodem docela prospívala.

X X X

Redaktor seděl v parku před nádražím na lavičce pod stromy, pod jejichž korunami se cítil jakž takž v bezpečí. Ale pořád se rozhlížel, neboť předpokládal že po něm pátrají. S profesorem se pro jistotu rozešli po rozhodnutí, že se oba večer sejdou v Zemském ráji. Proto seděl ve stínu stromů, aby nebyl náhodou zaměřen nějakou pozorovací družicí či nárožní kamerou. Myslel si, že pod svobodou tmy se dostane do Zemského ráje snáze jak si s profesorem určili.

Po útěku z kavárny se kryli pod převisy domů či markýzami, využívali průchodů a podchodů a on se pak sám dostal bez úhony na nádraží. Tam do jednoho boxu uschoval doklady a svou platební kartu. V kapse si ponechal jen pár drobných a klíček. Jenže v kavárně zůstal na stole magnetofon. s profesorovými poznámkami i s celým jeho námětem na nový spravedlivější řád světa. Je docela možné, že ho uschoval číšník. Ten číšník, který se vždycky kolem nich motal, když profesor hovořil o důležitých věcech. Číšník, který je včas varoval a nechal bezpečně zmizet přes kuchyni. Jako by tu možnost předem připravil. Copak s ním asi udělali. Přišli na ten magnetáček, nebo jim ho sám dobrovolně vydal? Mohou ty úvahy a myšlenky, které jsou na něm zachyceny profesora poškodit nebo dokonce připravit o život?

A co bude se mnou, uvažoval novinář.

Teď už byl vlastně neidentifikovatelný, jako většina bezdomovců co seděli na protějších lavičkách. Popíjeli laciná vína, kouřili a hádali se a někteří zfetovaní už spali na trávníku. Rozhodl se, v případě zatčení, neprozradit svou identitu a známost s profesorem, pro kterou ho jistě dál budou stíhat. Ale proč? Co ten profesor vlastně představoval závadného a nebezpečného pro systém, který má prakticky neomezenou celosvětovou moc! Novináře najednou napadla otázka, kterou nikdy profesor nevysvětlil..

Jak se k té moci vlastně současný režim dostal? Jak vznikla Světová vláda a kdo ji zavedl? Žádný převrat, žádná revoluce, žádná hesla ani lidi v ulicích měst a přece se v krátké době všechno změnilo. Ano, téměř nepozorovaně, neznatelně, jakoby státy najednou prozřely a všechno, co Organizace spojených národů navrhovala už dávno, začali náhle důsledně dodržovat. Pochopili snad, že jiná východiska

nejsou? Že je třeba konečně už redukovat lidstvo? To přece musel navrhnout někdo, komu se nedalo odporovat. A kdo nereagoval, jako muslimské země, ten brzy poznal nutnost se přizpůsobit. Permanentní náboženské šarvátky a lokální války, nepřetržitě živené vzájemnou nenávistí, a prokazováním pravé víry, byly najednou z vnějšku tvrdě umlčeny. Dařilo se to nepřetržitými leteckými útoky, kterými byla plošně vybombardována celá území. Letecké síly pod hlavičkou Spojených národů umlčely tisícileté konflikty a boje, bez ohledu na hranice. Pozemní síly jen obsadily v podstatě vypálená území. Pouze ropná pole a těžební ložiska zůstala nedotčena a zmocnily se jich vzápětí nadnárodní monopoly podléhající Global governance.

. Ve vzpurných zemích byly nastoleny vojenské režimy. O mrtvých se nemluvílo. Ale bylo jich zřejmě bezpočet. Mír, nastolený za vysokých obětí, ale trval. Jenže, kdo figuroval za všemi těmi akcemi, mimochodem perfektně organizovanými, které musely stát obrovské peníze? Proto snad kvůli tomu zavedli novou světovou měnu? Proč vzniklo codu? Proč se velké státy nové měně nebránily? Proč codu přijala i Evropa, hrdá na své euro? O tomhle profesor nikdy nemluvil a já se ho neptal. Proč mne to nenapadlo? Přece na tu světovou změnu a zavedení Global governance musel mít konkrétní názor. A nebo ho měl a nechtěl o něm mluvit?

Jaký ten názor musel být? Kdo vlastně stojí za lidmi kteří představují tu Světovou vládu? Kdo jsou ti lidé? Měl o nich profesor informace z podsvětí? Nebo odjinud? Nebo některé znal? Proto tak záporně mluvil o současné diktatuře, o které všichni poslušně mlčí? Stojím proti ní teď i já? A je tak mocná? Jak jsem se vlastně do toho všeho zaplet? Je možné že to způsobilo jen pouhé dopolední klábosení v kavárně?

Proč jsem to vlastně všechno dělal? Vždyť jsem si moh žít v klidu, bez stresů, ještě pár let. Konspiraci proti Globální vládě!? Je to hloupost. Vždyť Globální vláda nemá jediného veřejného nepřítele, přestože diriguje všechny státy, co pořád ještě existují. A ony slepě poslouchají. Proč se ty bývalé velmoci nezpěčují? Proč se nevzeprou ony. Nebo tu existuje nějaký tajný plán, na kterém se všichni shodli? Donutila je nějaká závažná okolnost, ekologická hrozba či hrozící katastrofa, o které se neměl řadový občan dovědět a které se lze vyhnout jen jednotným postupem? Kdo přišel na to, že lidí je na zeměkouli příliš moc? Kdo státům dává peníze, aby mohly vazalsky

zpravovat jednotlivá území? Proč se nevzbouří vlády, které představují tak rozměrné celky? Jak může to všechno ovládat jedna anonymní Global governance? A kdo poroučí jí!? Že by to byl někdo mimo tuto zemi, jak se o tom v náznacích domníval profesor?

V každém z nás je přece zakódovaná touha po svobodě. A tady je najednou nesvobodné celé lidstvo! Nebo si to jen namlouváme? Nebo nám to nevadí? Jsme v podstatě smířeni, že nás někdo řídí, že nám určuje co smíme a nesmíme? Profesor do toho šťoural a hledal příčiny! Příčiny čeho? Co vlastně potřebujeme ke svobodě? Nebo cítí svobodu každý jinak? Řekl nám někdy někdo co to vlastně ta svoboda je? Protože to nevíme, můžeme být tudíž nesvobodní? Kdy se cítíme svobodní a kdy ne?

A co vlastně obsahuje to jeho Destero?

Redaktorovi se z těch úvah najednou začalo chtít spát. Přestal vnímat okolí a hlava mu spadla na prsa. Už to nedomyslel, protože možná nebylo co. Ale měl na to dost času na kavalci, oděný jen do bílé noční košile a ostříhaný jak vězeň. Byl vlastně ve vězení, protože ho z té lavičky v parku rovnou zvedli, aniž ho předem násilně probudili, a odvezli do sběrného tábora. Jeho i pár bezdomovců naložili do připraveného antona, a žádným kolemjdoucím to nebylo nápadné, nebo raději dělali, že nic nevidí, aby se do něčeho sami nezapletli. Ostatně, lidi už si zvykli, že razie u nádraží se děly pravidelně.

Vyšetřovací místnost

„Jaké je vaše skutečné jméno?“

„Marie Luisa Bany.“

„Ale jděte! Na fakultě jste byla zapsána pod jménem Marie Sklowinska.“

„A pak jsem se vdala!“

„Vašeho fiktivního muže hledat nebudeme, ale vaše těhotenství nás zajímá. Jste v pátém měsíci, není-liž pravda?“

„Vy mě o to dítě chcete připravit?!“ vylétla dívka ze židle v místnosti kde bylo nábytku jen poskrovnu. „Na to nemáte právo!“

„Tady o právu nemá cenu diskutovat. Bojovala jste proti Globální vládě zcela vědomě a musela jste předpokládat jaké z toho mohou být následky. Takže nemůžete chtít být ušetřena i když jste v pozeňnaném stavu. Raději nám rovnou řekněte, s kým to dítě máte!“

„Se svým zákonitým manželem!“

„My známe to vaše podsvětí. Je téměř soběstačné v mnoha směrech, proto je i nebezpečné. Jistě byste mi předložila nějaké doklady, stoprocentně pravé. Ale my se tu nechceme zdržovat podřadnostmi a zkoumáním pravosti nějakých papírů, které pro nás prakticky nemají cenu. Spíš by bylo jednodušší, kdybyste přiznala pravého otce. Bude to, jak je nám známo syn!“

Když víte skoro všechno, tak si toho otce domyslete!“

„I toho zřejmě známe, i když se nám to zdá dost nepravděpodobné. Jak v tom vašem nádherném věku, kde máte možnost mít krásně vypracované a vybavené kluky, můžete kopulovat s takovým starcem a navíc jste schopni obejít antikoncepci. To nás možná zajímá víc, než vaše dítě.“

„Já otce svého syna neprozradím, i kdybyste mě mučili!“

„Nad tohle už jsme se povznesli, jen nás pořád zajímá, jak se k otcovství dostal ten váš profesor, který proti nám vydává ostré odmítavé pamflety. A celý underground je úspěšně šíří.“

„Vy vlastně všechno víte, tak proč mě nepustíte?“

„Ne, nevíme všechno! Neznáme to jeho tajné Desatero. Nikde ho nepublikoval, nikde se o něm nezmiňuje, dokonce ani tomu svému kamarádu novináři se s ním nesvěřil. Co když ho někam uschoval a začne se mezi lidmi šířit až po jeho smrti. Jako lavina! Co když v něm

budou závažné prvky. Mojžíš také dostal desatero a ovlivnil jím celý židovský národ na dlouhá staletí dopředu, vlastně až dodnes. Třeba je to nové Desatero návodem, jak rozvrátit náš systém? Je potřeba mít o všem nějaké informace. Možná, že je to jen blouznivý profesorův výron, který nic nezpůsobí. Ale musíme myslet na budoucnost.

I vy musíte myslet na budoucnost. A ten váš syn v ní může hrát roli a způsobovat problémy. Bude inteligentní po vás i po vašem profesorovi. To je předpoklad. Možná usoudí až dospěje, že jste byli mučedníky a bude se snažit vás pomstít. Možná svým intelektem možná násilím. “

„Za co pomstít?“

„Nechtějte mi namluvit, že jste primitivní nechápavá ženská. Vaše testy dokazují něco jiného. Také tak s vámi jednáme. Jinou už jsme strčili dávno do lágru a dítě bychom jí pak kdykoli mohli odebrat. Ne-li jí o něj připravit ještě před porodem. Takové prostředky jsou dnes běžné. To sama dobře víte. Ale za vámi někdo stojí. Proto jste tady. Hledají se jedinci s nadprůměrnou inteligencí a tím váš syn může být.

„Takže ho nezabijete!?“

„V tom případě ani vás! Jen vás oba pošleme hodně daleko.

„Ne!“

„Ale ano!“

„Přeskočíte mnohé čekatele, kteří tam chtějí dobrovolně!“

„Ale já nikam nechci!“

„Nemusíte se bát. Budete mít enormní péči. Při transportaci vás budou neustále kontrolovat, dokonce budete velkou část cesty zabezpečena ve speciální komoře, která odstiňuje kosmické záření.

To jako chcete říct že se mnou chcete experimentovat?“

„Cesta na Mars už není experiment, žijí tam desítky lidí.“

„Nemůžete mě poslat na Mars, to se raději zabiju!“

„K tomu vám nedáme příležitost. Chcete mít geniální dítě, tak ho donosíte. Byl to Váš nápad, počít ho s profesorem, nebo vás donutili vaši kolegové?“

„Já ho miluju, abyste věděl!“

„I to je možné. Bude na vás hrdý! První dítě, které se narodí na Marsu bude jeho syn! A my jsme tak humánní, že mu to oznámíme, ovšem přijme-li naše podmínky a přestane proti Globální vládě bojovat těmi svými spisy!“

„A když nepřestane?“

„Ale on přestane. Není nic snazšího, než ho umlčet!“

„Chci s ním mluvit! Mám právo s ním mluvit, nosím jeho dítě!“

„Tak vidíte. Když nám řeknete, jak jste dokázali, že vás oplodnil, bylo by to ještě tady na Zemi možné. Jinak mu budete moci posílat z Marsu pozdravy, jestli bude ovšem ještě žít!“

„Jste netvor!“

„To si o sobě nemyslím. Nechci říkat, že plním jen rozkazy, na to se vymlouvali Němci a páchali zvěrstva, já jenom dotvářím situace, které jste v podstatě rozvinuli vy. Budete průkopnice! První rodička na Marsu. Váš geniální syn se začlení mezi tamní elitu. Bude-li schopný, bude mít na ostatní osadníky bezesporu dobrý vliv a začnou vytvářet novou lepší společnost, než je tady na Zemi. O to se přičiníme vy i já. Netvor bych byl, kdybych vás strčil do lágru, kde by o vás pečovali bachaři, podobní těm z nacistických koncentráků. Ti by vás ještě před porodem nejspíš znásilňovali. I to břicho vám náramně sluší, možná jste ještě více rozkvetla. Já si беру za povinnost vás chránit, aniž mám k tomu nějaké rozkazy. Mimochodem, Global governance nevládne pomocí konkrétních rozkazů, to přece ten váš underground ví. Chováme se k lidem co nejprátelejší, za to byste mi měla prozradit, jak jste tu totální antikoncepci obešli!

Vy tak strašně nenávidíte děti?!”

„Ale ne, jen si je po omezenou dobu nemůže tenhle svět dovolit v takové míře, jak by chtěl. Musíme populaci přibrzdit a Zemi před enormním počtem lidí ochránit.

„A kvůli tomu mě chcete poslat na Mars?“

„Už jsem vám přece všechno vysvětlil! Předpokládám, že zplodíte mimořádného jedince, takoví lidé budou zpočátku potřebovat spíš na Marsu, než tady.

„Kdy poletím?“

„V nejbližším turnusu. Musíte ale napřed projít přípravou. Cesta to bude dlouhá a namáhavá. Devadesát dní v uzavřeném prostoru, kde se tísní dvanáct lidí nebude žádná idylka. Ale porodíte až tam, pokud nedojde ke komplikacím. Váš syn bude první člověk, který se na Marsu narodí. A vejde do dějin!“

Penzion Duha

„Tady v penzionu Duha vám bude skvěle, profesore. „Možná se podaří dostat sem časem i vašeho přítele novináře, pokud ho ještě najdeme.“

„A vy jste kdo?“

„No přece váš číšník!“

„Nezlehčujte to! Měl bych vědět, s kým mluvím a pro koho pracuji!“

„Řeknu vám to takhle: Je jedno, pro koho pracuju, pokud je to pro dobrou věc!“

„Zajímá mě komu předáte ten magneták, který jste sebral v kavárně na stole!“

„Je tak důležitý?“

„Vlastně ani ne. Nahrál jsem tam ale tajně to své Desatero, když si novinář odskočil.“

„Já vím, sledoval jsem vás. Měl jsem to za úkol. Jenže vy jste si asi neuvědomil, že všechno v té kavárně bylo od stropu monitorováno, Tudíž se všechno ví! O čem jste mluvili, co jste analyzovali, jaké jste měli názory a úvahy...všechno!“

„Ale, kdo to ví!“

„Ti i oni! Vždycky existují špioni, kteří to hrají na obě strany. Ti nejzkušenější prodávají oběma stranám tytéž informace. Tudíž dostávají dvojnásobek.“

„I teď, kdy peníze ztrácejí cenu?“

„Existují i jiné trvalé hodnoty!“

„Tedy to moje Desatero máte!“

„To bych musel mít i novinářův magneták.“

„Vlastně o to nejde. Desatero můžu napsat na kus papíru, vyvěsit ho na nástěnce vedle jídelního lístku, a nikdo si ho stejně vůbec nevšimne. Víte jak začíná?“

„Ne!“

„*Jsi člověk, proto věř především sám sobě!* Copak se tak lidé chovají? Většina přebírá raději názory a rady jiných! Těch mocnějších. Lidé jsou jako ovce. Dají se dobrovolně vést a směřovat. Stačí jen pár ovčáckých psů a povel pasáka. Na tom je přece založen i

tento systém, ten zdánlivě lidem nic nenařizuje – jenom jim radí a doporučuje, co mají dělat. A běda, když to nedělají.

Horší je pro tuhle vládu ten druhý článek: *Člověk je důstojný a chytrý tvor, který je schopen překonat hranice země a dobývat vesmír.*

Především je pro Světovou vládu nebezpečné to slovo chytrý. To ji nutí být neustále ve střehu a bát se o svou moc.“ Opravdu nemáte ten magneták abych se zbytečně nenamáhal?“

„Nemám!“ řekl rezolutně číšník, i když ho měl v kapse.

Dělej pokud možno to, co tě baví a nepřepínej síly. Zdá se to jako zbytečná výzva, ale kolik lidí si tohle může dovolit? Je to luxus, za který musí člověk zpočátku bojovat, a málokdo ho dosáhne ve vhodnou dobu. Vy děláte rád číšníka?“

„Já tu práci nenávidím, vlastně jsem ji prováděl jen kvůli vám. Chtěl bych být vědcem a něco objevovat, co má smysl pro rozvoj lidstva, jenže moje cesta vede úplně někam jinam.“

„Neodsuzuj a cti stáří, neboť i ty máš naději se ho dožít.

To se vás zatím netýká, i když mi tu vlastně prokazujete nesmírnou laskavost tímhle azylem, který, jak se zdá by mohl být bezpečný i před tou pruhovanou pilulkou. O to možná máte menší naději, že to přežijete ve zdraví vy. Opravdu mi nechcete říct která mocná strana za vámi stojí?“

„Promiňte, profesore, já jsem chodil ve škole povinně na náboženství. A pamatuji si ještě desatero přikázání Božích. Mě se zdá, že ten váš morální kodex se mu náramně podobá!“

„Víte, že máte pravdu?“ Není to nic jiného než variace slov na dané téma:

Všichni živí tvorové mají právo na život, stejně jako ty.

Nerozbíjej svazky které jsou uzavřeny.

Neber co ti nepatří.

Nepomlouvej, nežaluj, a neintriкуj.

Sex by neměl nikdy převážit nad tvým vědomím.

Važ si toho co máš a nechtěj zbytečně víc. Stejně si nic, z toho co jsi získal v životě, do hrobu nevezmeš.

Ale proč se kolem toho dělá takový povyk? Proč musím utíkat a vy mě chránit, proč nám jde možná o život, vždyť je to v podstatě jen pár seskupených slov do vět, myšlenek, kterými se stejně lidé nebudou řídit, jako se neřídili dřívějším desaterem.

„Vy si teď myslíte, že jsou zbytečná, že nedávají smysl?“

„Smysl snad ano, ale kdo z lidí bude ochoten je přijmout a ztotožňovat se s nimi? I kdyby visela čitelně na každém nároží. Možná že opravdu to původní Desatero dostal Mojžíš od nějakých mimozemšťanů, kteří si mysleli, že jeho přijetím se lidské konání usměrní k lepšímu, a podívejte se na dějiny, které od té doby uplynuly. Myslíte, že jsou lidé lepší?“

„Proč jste tedy vy napsal nové i když tušíte, že lidstvo tyhle zásady zase nepřijme?“

„Protože jsem musel. Snad mi ve snu někdo radil a ponoukal mě – sepiš to, pokus se, udělej to! Třeba to bude k něčemu dobré...“

„Chcete aby se to vaše desatero rozšířilo mezi lidi?“

„Vy byste k tomu přispěl?“

„Proto tu vlastně jsem. Každá nová víra musí mít své kazatele, kteří ji budou hlásat a předávat masám. Masy po něčem takovém trvale prahnou! Masy vždycky potřebují o něco se opírat, něco vzývat, v něco doufat a něčemu věřit. Pro ně se vaše desatero může stát ideálem budoucího žití, ke kterému budou chtít alespoň směřovat. Někteří se podle toho desatera budou snažit žít a položí za něj v krajním případě i život. Proto se zdá současnému režimu nebezpečné i když v něm jde v podstatě jen o základní lidské hodnoty a vztahy. Kdyby byli chytrí, využijí je sami. Jenže od nich by to vaše desatero znělo falešně. Musí mít své hlasatele zdola, z lidu. Dovolte, abych byl vaším prvním učedníkem!“

x x x

Tu noc auto, které řídil bývalý číšník, bylo vytlačeno hmotnějším terénním vozem ze silnice v místech prudkého srázu a válelo se v kotrmelcích dolu do údolí. Tam vybuchlo a shořelo. Číšník, mající magnetofon s nahrávkou desatera v kapse, byl během havárie vymrštěn z vozu ven.

Dvě nové ošetřovatelky, které byly přijaty do penzionu Duha, namísto předešlých propuštěných, jež svévolně zaměňovaly podávané léky, donesly večer profesorovi k čaji pruhovanou pilulku. Dle instrukcí doktora Herlitze, který plnil tentokrát jen rozkaz nadřízených, musely čekat, až profesor pilulku spolkne a uloží se ke spánku v jejich přítomnosti.

Ve vesmírné lodi, v sekci chráněné proti kosmickému záření, se tísnilo dvanáct lidí, kteří klímali v částečném hybernickém spánku, až na Marii. Ta ze své vůle zůstávala trvale při vědomí a občas kontrolovala přístroje umístěné na svém těle. Beztížný prostor jejímu stavu, a zřejmě ani plodu, nečinil potíže, Cítila se uvolněná a šťastná. Možná už za měsíc, pokud bez problémů přistanou na povrchu Marsu, se jí narodí syn. Bude to první člověk, který přijde na svět mimo planetu Zemi.

X X X

Pokud vás přečtený text natolik zaujal, že byste byli ochotni ho ohonorovat, zašlete vámi uváženou částku na konto 166573554/0300.

S díky autor.

